

LE
KAS
MINU.ESIMENE.R

ELI" rõõgatab ema jälle raevunult.
hakkab su lollustest kõrini saama!
ad mu juuksed halliks! Sinu pärast
iga jumala päev uus korts!"
eebimullil pole tõepoolest oma emaga
m läbisaamine. Samuel on natuke laisk
ta nõudliku ja tänitava ema iga päev
u. Seda enam, et Samueli õde
usin ja korralik musterlaps.
muidugi leiab, et sama vastikut,
a tuupurit õde pole kellelgi teisel ja
tusega ei tohiks küll ühtegi üheksa-
ssi karistada.
bõga muutub kõik. Selleks on vaja
ana, viletsat patja.

imas lasteraamat „Samueli võlupadi”, saavutas
uttude võistlusel „Minu esimene raamat” esikoha.
tori debüüt „Kasper ja viis tarka kassi” tuli
al võistlusel kolmandaks.

ISBN 9985-62-453-X

KRISTIINA KASS * SAMUELI VÕLUPADI

KRISTIINA KASS

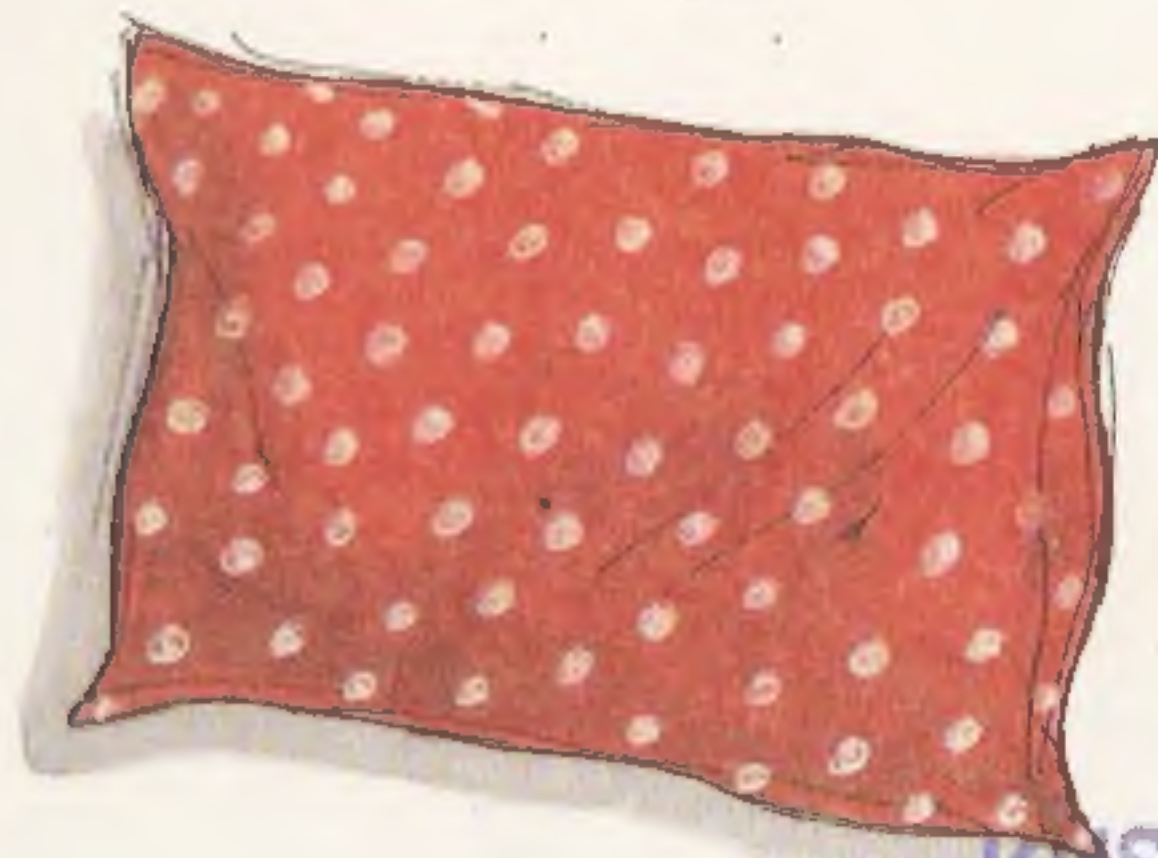
Samueli võlupadi

K MINU ESIMENE RAAMAT

KRISTIINA KASS

Samueli võlupadi

PILDID JOONISTANUD AUTOR

KUSTUTATUD

27. 09. 2021

Viimsi Raamatukogu

 TÄNAPÄEV

KUSTUTATUD

27. juunil 2021

Viimsi Raamatukogu

netanud Piret Joalaid
undanud Dan Mikkin
streeerinud Kristiina Kass
hendanud Villu Koskaru

Kristiina Kassi „Samueli võlupadi“ saavutas Eesti Lastekirjanduse
abekeskuse, ajakirja Täheke ja kirjastuse Tänapäev 2005. aasta
tejutuvõistlusel „Minu esimene raamat“ I koha.
Lastele lühivormi toetas Eesti Kultuurkapital.

© Kristiina Kass
Illustratsioonid © Kristiina Kass
© Tänapäev, 2006
ISBN 9985-62-453-X

www.tnp.ee

SAMUEL SEEBIMULLI PEREKOND

Kui sa oled üheksa-aastane poiss, kelle lem-
mikhobide hulka ei kuulu kooliskäimine ja
kellel on äärmiselt nõudlik ja tänitav ema
ning ninatark suur õde, võib sul olla hägune ette-
kujutus elust, mida Samuel Seebimull veetis. Ent
vaevalt oskas keegi arvata, et Samueli ja tema pere-
konna elu muutub üheainsa ööga teistsuguseks,
täpsemalt öeldes juhtus see kahekümne kaheksan-
dal septembril.

Samuel Seebimull elas oma ema, isa ja õega ühe väi-
kese linna väikeses pruunis majas. Maja oli täiesti

tavaline, kuigi ehk veidi pisem kui teised selle linna väikesed pruunid majad. Samueli meelest oli see igapäevane kõlblik maja, eriti sellepärast, et roheline veega tiik oli ainult mõnesaja meetri kaugusel ja linnapargi olulised ronimispuud veel lähemal. Ujumise, kalapüügi ja puude otsas turnimisega tegeles Samuel märksa meelsamini kui kooliülesannetega ning see oli asi, mis tegi ta emale suurt pahameelt.

Samuel oli nimelt niisugune poiss, keda kooliskäimine ei huvitanud kohe üldse. Temasuguseid on igas väikeses linnas kümneid ja suuremas linnas sadu, kui mitte isegi tuhandeid. Nende jaoks tähendab matemaatika- või loodusõpetusetunnis istumine järjekordset pikka ja piinarikast nihelemist ning vahetunni ootamist. Ja nad ei salli silmaotsaski tunnikontrolle ega koduseid ülesandeid. Õpetajate ja mõnikord ka oma vanemate arvates on sellised poisid kas laisad või rumalad, mõnel juhul kogunisti mõlemat. Tegelikult võivad nad aga osata suurepärast jalgpalli mängida või lindude ja loomade hääli matkida.

Tõepoolest, oma õe Susannaga võrreldes oli Samuel üsna laisk ja hooletu. Tema meelest olid täiskasvanud mõelnud koolipingis istumise välja ainu-
kski laste kiusamiseks. Juba see, et kooli pidi

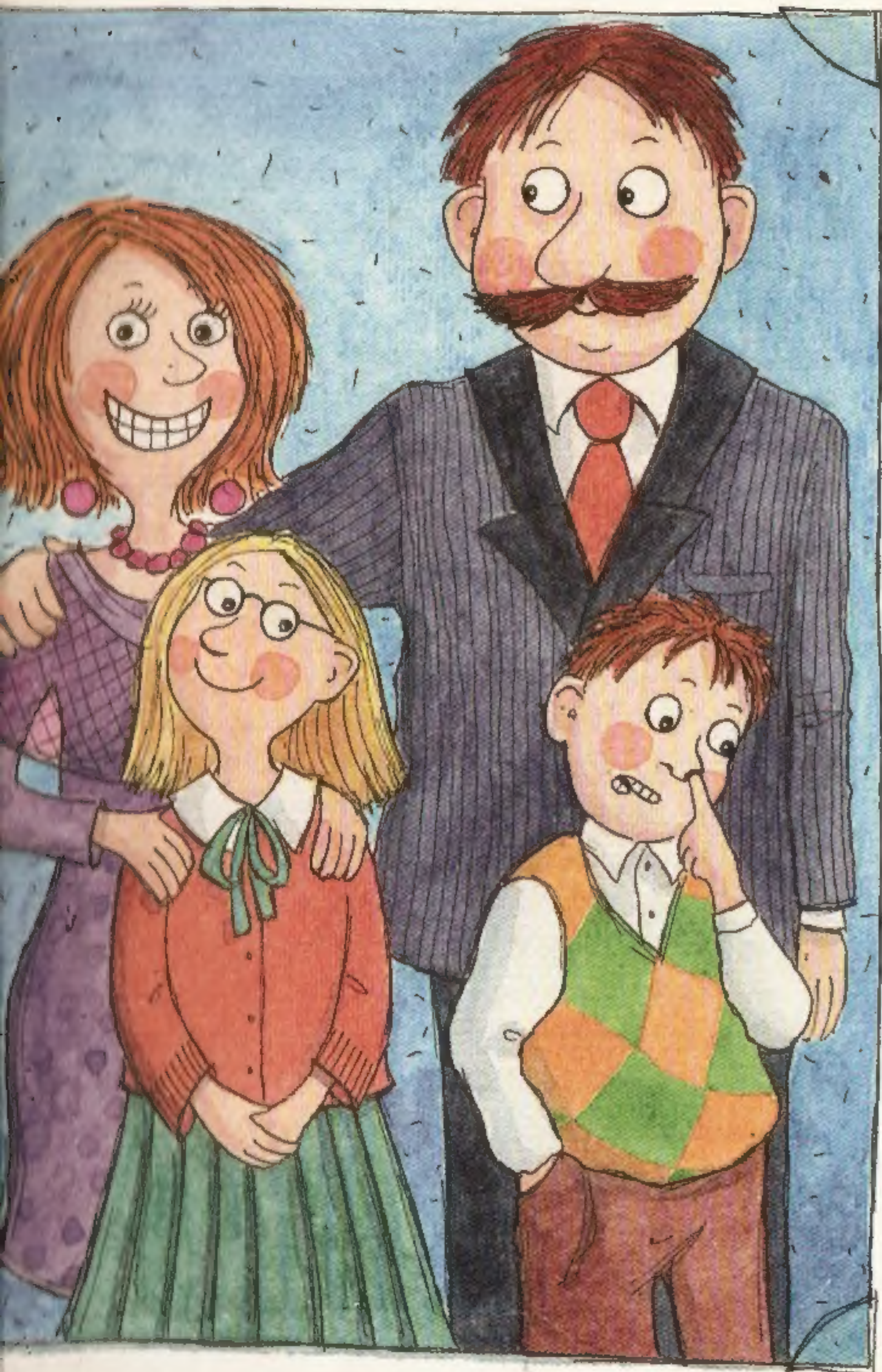
minema varahommikul, oli Samuelile äärmiselt vastukarva.

Ka ei olnud Samuel mingi tarkpea, vähemalt olid niisugusel arvamusel peaaegu kõik tema õpetajad. See-eest oskas ta väga hästi vilistada, keerulisi lennukimudeleid kokku panna ja naabri aiast niimoodi ploome sisse vehkida, et herilased kallale ei tule. Selliseid asju ei osanud enamik linna tüdrukutest, vähemalt mitte Susanna, kuigi ta oli vennast koguni kaks aastat vanem.

Susanna oli täpselt Samueli vastand. Ta oli lahtise peaga, kohusetundlik ega vaielnud kunagi õpetajatele vastu. Tema riided olid alati puhtad, sest ta ei roninud puude otsas nagu Samuel. Juuksed olid tal kammitud ja kahte patsi punutud ning tema tuba oli nii korras, et Samuelil oli seda paha vaadata. Loomulikult käis Susanna esimesest klassist peale Andekate Laste Koolis ja pidas ennast juba seetõttu vennast tublisti paremaks inimeseks.

Samuel oli igatahes arvamusel, et sama vastikut, ninatarka ja tuupurit õde kui Susanna pole kellelgi teisel ja sellise õnnetusega ei tohiks küll ühtegi üheksa-aastast poissi karistada.

Ei olnud Samuelil vedanud ka emaga. Kui arvate, et Samueli ema Katariina oli armastav ja hoolitsev

ema, nagu juhtub olema enamikul lastel, siis te ek-site. Te arvatavasti tunnete mõnda niisugust ema, kes hakkab oma poja kallal tänitama kohe, kui näeb tema särgi peal suhteliselt tagasihoidliku välimusega poriplekke või püksitagumikul tühist rebendit. Ta ütleb oma pojale tavaliselt midagi sellist: „Kas ma ei teinud sulle eile järjekordselt selgeks, et kooliriiete-ga ei ronita puu otsa ega plärtsutata poriloikudes?!” Tõsi küll, neil võib mõne koha pealt õiguski olla.

Ent Katariina Seebimull erines tavalistest ema-dest selle poolest, et ta hakkas poja peale karjuma juba enne, kui midagi paha oli üldse juhtunud.

„Kui sa pritsid täna oma koolisärgi peale kas või ühe tilga kakaod, hakkad pudipõlle kandma!” kar-jus ema Samuelile igaks juhuks juba hommikusöögi-lauas. „Ma eeldan, et täna koolist tulles on su riided, juuksed ja koolikott sama puhtad kui su õel!”

Susanna ilusa kampsuni sisse ei tulnud kunagi au-gukestki ega tilkunud iialgi kakaod ja need üksikud leivakübemed, mis vahel harva sinna sattusid, noppis ta hoolikalt taldrikule. Samueli ajas selline käitumi-ne oksele. Nüüd tegi too kukupai oma vennale kahju-rõõmsa grimassi – muidugi nii, et ema ei märganud.

Samuel ajas omakorda hambad irevile – ja sattus sedamaid raevunud emaga silmitsi.

„SAMUEL!” röögatas ema nii valjult, et poiss pidi ehmatusest äärepealt terve kakaokruusi sülle kallama.

„Mul hakkab su lollustest kõrini saama! Sa oled meie pere häbiplekk! Sa ajad mu juuksed halliks! Sinu pärast tuleb mulle iga jumala päev *uus korts!*”

Tegelikult nägi proua Seebimull väga nooruslik ja sale välja ning tal oli alati hoolitsetud soeng, sest ta töötas juuksurina. Klientide silmis võis ta tunduda lausa hurmava inimesena. Oma lapsi ei kohelnud ta sugugi mitte sama hästi.

Õnneks oli Samueli isa hoopis teistsugune kui ta abikaasa. Silver Seebimull oli ümmargune ja üpris sõbralik mees. Tema nina all oli priske must vuntsipaar – see oli tõepoolest hulga uhkem kui proua Seebimulli tumedad harvad udemed, mida ta igal hommikul peegli ees välja kitkus. Kuigi härra Seebimull oli sõbraliku ja muheda olemisega mees, oli tal ometi üks saladus, mida ei teadnud isegi ta parimad sõbrad.

Samueli isa nimelt kartis oma naist. Et tülisid ära hoida, tegi ta kõik proua Seebimulli tahtmise järgi. Pole siis midagi imestada, et kui Samueli ema otsustas kolmteist aastat tagasi härra Seebimulliga abielluda, ei sõandanud mees vastu punnida.

Härra Seebimullil oli ka üks kirk: televiisor. Ta töötas televiisoriparanduses, kus sai hommikust õhtuni aparaatide sisemust näppida, pisikesi mutreid kruttida ja lambikesi vahetada. Kodus olles nautis ta teleri esipoolt ja kõiki huvitavaid saateid, mis sealt tulid. Televiisor oli härra Seebimulli meelest kõigi aegade parim leiutis. Selle ees istudes võis ta ajutiselt unustada kamandava naise, ninatarga tütre ja laisa poja.

Geograafia
on
kõige tähtsam
Eppuaine!!!

PROUA VARES

Kolmandat klassi pidi ka Samuel alustama Andekate Laste Koolis. Samueli meelest oli see täielik totrus.

Kogu elu oli ema Samuelile korrutanud, kuivõrd andetu ta on, ja nüüd pidi poiss hakkama käima koolis, kus ta oli arvatavasti kõigi aegade kõige lol-
lim õpilane.

Samueli ema lõikas tihtipeale Andekate Laste Kooli direktori juukseid ja kiitis alati, kui paksud ja läikivad need on. See oli ilmselge liialdus, sest härra direktor Pukspuu pealael ilutses alustassisuurune kiilas laik ning ta veel olemasolevad juuksed läksid iga lõikusega järjest hõredamaks.

Kui härra Pukspuu televiisor lõi ühel pühapäeval
ohtul pildi pauguga eest ära, pidi Samueli isa
teda kiiremas korras parandama minema. Härra
Seebimull pidi maksapasteedivõileiva söömise ja
„Miljonimängu” vaatamise pooleli jätma, sest proua
Seebimulli arvates tasus direktoriga võimalikult
häid suhteid hoida.

Nii siis juhtuski, et Samuel Seebimull pääses Ande-
kate Laste Kooli täitsa ilma sisseastumiseksamiteta.

Samuelile polnud see muutus sugugi meeltmööda.
Karta oli, et uues koolis on rangem kord, tigidamad
õpetajad ja ebameeldivalt usinad klassikaaslased.
Kõik Samueli vanad sõbrad käisid tavalises koolis,
uues koolis tundis ta ainult Susannat. Ainuke lohu-
tus kogu kurvas loos oli see, et Samueli ei pandud
vähemalt Susannaga ühte klassi.

„Keskkonna vahetus tuleb sulle ainult kasuks!”
oli Samueli ema kindel. „Kui sa juba oma uute tar-
kade klassikaaslaste ja nõudlike õpetajatega tut-
vud, unustad kindlasti oma vanad halvad kombes ja
võib-olla saab sinust kõigest hoolimata normaalne
inimene!”

Andekate Laste Koolis andis iga õppeainet ise õpeta-
ja. Mõned üksikud olid isegi talutavad, nagu klassi-

juhataja Saara Sai, kes oli ühtlasi ka emakeele ja
kirjanduse õpetaja. Või siis võimlemisõpetaja Her-
bert Haamer, kelle meelest Samuel oli vähemalt
päris tubli spordipoiss. Aga liiga palju oli õpetajaid,
kelle arvates Samuel oli täiesti vales kohas ja ainult
määris hea kooli mainet.

Uues koolis õppisid kolmanda klassi lapsed sel-
liseidki aineid, mida tavalistes koolides õpetatakse
hulga vanemates klassides: ajalugu, joonestamine,
geograafia ja veel mõned. Kõigist ainetest kõige vä-
hem sallis Samuel geograafiat. Selle peamiseks põh-
juseks oli geograafiaõpetaja proua Vares, kes pani
juba oma altkulmu pilguga Samueli ja nii mõnegi
teise lapse põlved võdisema.

Kui täpne olla, siis polnud proua Vares üldse
mitte proua, vaid hoopis preili ehk pesuehtne vana-
tüdruk. Ent ta ei kannatanud silmaotsaski, kui
keegi teda preiliks kutsus. Ta oli nimelt arvamusel,
et preili Vares ei kõla sugugi sama väärilt nagu
proua Vares, ja sellepärast oli ta otsustanud prouaks
hakata juba hea paarikümne aasta eest.

Proua Vares oli üks neist inimestest, kellele nende
nimi sobib nagu rusikas silmaauku. Ta nägi nimelt
tõesti varese moodi välja. Tema pikk terav nina mee-
nutas nokka, ta riietus alati igavasse musta kleiti,

mille ainsaks kaunistuseks oli valge krae, ja oma pikad hallid juuksed keeras ta kuklasse rangeks krunniks. Peale selle oli proua Vares hääl nii kähe ja kraaksuv, et kui ta pärisnimi poleks Vares olnud, oleks see hüüdnimi talle kindlasti välja mõeldud.

Juba esimesest geograafiatunnist peale oli Samuelile selge, et proua Vares tunnid on kõike muud kui meeldivad.

„Mina olen proua Vares!” teatas proua Vares esimese geograafiatunni alguses rangelt. „Ma ei ole mitte preili Vares ega õpetaja Vares ja mitte mingil juhul ei ole ma lihtsalt Vares. Ma olen *proua Vares* ja teil tasub see endale kohe täna meelde jätta!”

Ta silmitses mõnda aega kõiki õpilasi arvustava pilguga ja jätkas siis.

„Tänaest päevast peale on geograafia teie kõige tähtsam õppeaine!” kuulutas ta, koputades iga sõna ajal kaardikepiga vastu lauda. „Kui keegi julgeb väita, et emakeel, matemaatika või – lubage naerda – tööõpetus on tähtsam, siis ta *eksib*! Mina ei kannata vastuvaidlemist! Ma ei kannata ka hilinemist, tunni ajal lobisemist, spikerdamist ega kodutööde tegemata jätmist! Geograafiatunnist tohib puududa ainult siis, kui ollakse traktori alla jäänud. Kas küsimusi on?”

Kõik õpilased istusid hiirvaikselt ja püüdsid iga hinna eest õpetaja pilku vältida. Kellelgi ei paistnud olevat vähimatki tahtmist sellelt hirmuäratavalt isikult midagi küsida.

„Väga hea,” noogutas proua Vares rahulolevalt. „Ma ei kannata nimelt ka rumalaid küsimusi. Ja nüüd tehke raamatud lahti!”

Hetk aega kostis klassist ainult paberi sahinat, kui lapsed lehitsesid geograafiaõpikuid. Ka Samuel tegi raamatu lahti, kuid peale selle tegi ta veel midagi. See oli tohutult rumal ja hulljulge tegu, aga ta ei suutnud kiusatusele vastu panna. Samuel rebis vihikust tasakesi paberitüki ja kirjutas sellele NÕID. Siis murdis ta paberi kokku ja peitis rusikasse. Ta jäi ootama hetke, mil proua Vares pöörab pilgu ära või, veel parem, keerab selja, et sedel kõrvalpingis istuva Jasperi lauale sokutada.

Proua Vares võttis istet ja avas oma raamatu. Samuel leidis, et sobiv hetk on tulnud. Sellel lühikesel silmapilgul, kui õpetaja lehitses oma raamatut, viskas Samuel kokkumurtud lipiku Jasperi lauale. Jasper peitis paberi pihku, heitis vilksamisi pilgu Samueli poole ja jätkas nagu muuseas õpiku uurimist.

Äkitselt lõi proua Vares raamatu pauguga kinni. Siis tõusis ta väga aeglaselt ja väga ähvardava ilmega

istmelt ning kõndis otseteed Jasperi laua kõrvale. Sõnagi lausumata haaras ta poisi paberilipikut hoidvast käest kinni ja väänas ta sõrmed sirgeks. Klassis valitses hiirvaikus. Õpilased jälgisid hinge kinni pidades, kuidas proua Vares voldib paberilipiku lahti.

„Nõid!” luges proua Vares sedelilt kriuksuva häälega ja ta suu väändus põlglikuks naeratuseks. „Kas mina olen sinu meelest nõid?” küsis ta Jasperilt endiselt naeratades.

„Ei ole,” piiksus Jasper ja tõmbus toolis nii väikeseks, kui vähegi võimalik.

Siis pöördus proua Vares Samueli poole. „Võib-olla olen ma SINU meelest nõid?” kraaksus ta ega naeratanud enam üldse.

„Jah, proua Vares,” vastas Samuel, aga märkas kohe oma viga. „Tähendab muidugi, et ei... mitte päriselt...”

„SINA HÄBEMATU POISINOLK!” kärkis proua Vares seepeale nii raevunult, et ta suunurkadest pritsis sülge Samueli lauale. „Mis su nimi on? Ja tõuse püsti, kui minuga räägid!”

„Samuel,” vastas Samuel ettevaatlikult püsti tõustes.

„Samuel KES?”

„Seebimull.”

„Samuel Seebimull,” kordas proua Vares aeglaselt, matsutades samal ajal suud, nagu maitseks sõnu. „Selle nime jätan ma endale meelde. Nüüdsest peale tean ma sinu nime väga-väga hästi. Ja et ka kõik teised seda sama hästi teaksid, lähed sa tahvli juurde ja kirjutad sinna sada korda „SAMUEL SEEBIMULL ON HÄBEMATU POISINOLK”!”

Selline oli siis Samueli elu esimene geograafiatund ning Samuel hakkas geograafiat ja proua Varest kogu südamest vihkama.

SAMUEL PINGUTAB TÕESTI

Samuel rääkis oma jubedast geograafiaõpetajast ka isale. Kuigi härra Seebimulli meelest oli vahejuhtum isegi natuke naljakas, oli ta ometi eeda meelt, et geograafiatundidest on inimesel tulevikus ikkagi ka kasu.

„Näiteks kui sa ei tea isegi seda, millises riigis valmistatakse häid telereid, ei või sinust kunagi ka head televiisoriparandajat saada,” püüdis härra Seebimull poega innustada.

Ent Samuelil polnud vähimatki kavatsust teleriparandajaks saada. See-eest tundus jalgpalluri elukutse Samuelile üsna ahvatlev.

Ta jõudis vaevalt isa kõrvale diivanile istuda, et päeva jalgpallimatši tulemustele pilk peale heita, kui ema astus tuppa ja kukkus kohemaid sõimama.

„Ah et mõni looder vahib siin südamerahus televiisorit, kui koolitükid tegemata!” karjus ta ja pani käed sõjakalt puusa.

„Ma võin kas või kihla vedada, et sa ei ole inglise keele kodutöid ära teinud! Proua Verywise helistas mulle täna töö juurde ja küsis, kas Samuel tunneb ennast täna paremini ja kas *ta võib juba homme kooli tulla!* Kuidas sa kavatsed seda mulle seletada?”

Samuel avas suu, et midagi enda kaitseks öelda, kuid ema ei lasknud tal jätkata. Proua Seebimull oli täiesti endast väljas.

„Ma toonisin parajasti pangadirektori proua Noobeli juukseid heledillaks, kui koolist helistati. Ühe käega hoidsin telefoni ja teise käega kammisin proua Noobelile juuksevärvi pähe, sest tal oli juba kiire nautekomblusklubi sügispeole. Aga sinu inglise keele õpetaja kõne vapustas mind nii väga, et panin koge-mata lillat värvi liiga palju! Kas sa ka kujutad ette, mismoodi proua Noobel pärast värvimist välja nägi? Ta nägi välja, nagu oleks keegi talle purgi mustikamoosi pähe mätsinud! Ja see kõik on *sinu süü!*”

Samuel oli tasapisi diivani uksepoolsesse otsa nihkunud, et võiks sobival võimalusel plehku pista.

Samueli isale tegi kogu lugu õigupoolest päris nalja. „Kas proua Noobel läks sinna sügispeole või mitte?” küsis ta naeru pugistades. Härra Seebimullile ei meeldinud proua Noobel mitte raa-sugi, sest too pidas ennast natuke liiga peeneks prouaks.

„*Loomulikult mitte!*” karjatas proua Seebimull dramaatiliselt. „Aga ta on koguni naiste õmblusklubi president! Tead, mis kogu selle jama juures kõige hullem on? Ma arvan, et nüüd vahetab terve õmblusklubi juuksurit!”

Viimane ei olnud muidugi kuigi tõenäoline, sest kogu linnas oli ainult seesama üks juuksuriäri, kus Samueli ema töötas. Ema vajus murest murtuna diivanile ja kavatses ennast veel veidi aega haletse-da, ent kui ta märkas, et istub Samueli kõrval, läks tema murelik ilme jälle vihaseks.

„Marss oma tuppa! Ja vaata, et teed kõik kooli-tööd ilusti ära, või muidu...”

Samuel ei jäänud lõppu kuulama, vaid põgenes ülemisele korrusele. Samueli meelest oli äärmiselt eba-õiglane, et ema ajas omaenda äparduse tema kaela.

Elutoas jätkus vestlus Samueli kasvatamise teemal.

„Kuidas on võimalik, et üks õde ja vend võivad teineteisest erineda nagu öö ja päev?” kaebles ema vastamuljades. „Kuidas on Susanna nii tubli tüdruk, et kõristab oma toa ilma käskimata ära ja on kõige kooliainetes klassi parim? Aga vaata Samueli! Teeb poppi, hulgub mööda linna ringi, varsti hakkab kindlasti autosid ära ajama ja vanamemmedelt rahakotte sisse vehkima!”

„Kas sa mitte ei liialda, kallis?” ütles härra Seebimull ettevaatlikult. „See oli ju kõigest üks inglise keele tund, mis tal kogemata vahele jäi...”

„ÜKS TUND! Kõigepealt on üks tund, siis on üks päev, varsti puudub terve nädala jutti, et röövimise peale rohkem aega jääks! Ta taoks arvatavasti seni-
ajani hommikust õhtuni jalgpalli, kui sa poleks seda nuklikuks teinud.”

„Ma tegin ainult, nagu sina käkisid, Katariina,” vastas härra Seebimull veidi kahetsedes. „Ja mul on senini südametunnistusepiinad. Samuel mängis jalgpalli väga hästi. Temast oleks võinud isegi elukutsoline jalgpallur saada!”

„Samuelist oleks võinud kas või oma klassi priimuse saada, kui ta nii paganama laisk ja loll ei oleks!” kühvatas proua Seebimull jälle. „Kui see lontrus loeks

oma õpikuid kas või pooltki nii usinalt kui Susanna, ei peaks ma tema pärast kogu aeg oma närve kulutama. Selle aja peale, kui Samuel täiskasvanuks saab, on mul arvatavasti ainult kolmkümmend kaks närvirakku alles!”

„Sa oled vist liiga range, Katariina,” arvas härra Seebimull rahustavalt abikaasa kätt patsutades. „Võib-olla Samuel ei olegi rumal, vaid tal on õppimisraskusi? Teda peaks kuidagi aitama, sa ju näed, et karjumisest ei ole tal raasugi abi.”

„Ta on laisk ja loll!” korrutas proua Seebimull kangekaelselt. „Ta on alaarenenud! Ta ei ole üldse minu moodi! Ma olen iga aastaga järjest kindlam, et mulle on sünnitusmajas vale laps antud! Sa vaata kas või tema suuri kõrvu! Oh, miks ma ometi õigel ajal selle peale ei tulnud!”

Proua Seebimulli arvamus Samuelist pidi aga varsti põhjalikult muutuma. Kõik sai alguse õhtust, mil Samuel otsustas tõepoolest järgmise päeva geograafia kontrolltööks õppida. Proua Vares lubas Samueli nuklikult raskesti kasvatatavate laste kooli toimetada, kui poiss saab järjekordse kahe. Et kontrolltöös head hinnet saada, oli Samuelil vaja pähe õppida kõigi Euroopa riikide pealinnad. Ülesanne oli raske,

...est ta ei osanud isegi kümmet Euroopa riiki nime-
tada

Samuel mudis oma viledaks kulunud õhukest
patja, sättis selle voodipeatsisse enda selja taha
ja võttis sisse võimalikult mugava asendi. Siis
avus ta geograafiaõpiku Euroopa kaardi koha-
pealt, ohkas sügavalt ja hakkas seda vastumeel-
selt uurima. Samuelil polnud aimugi, kui palju
riike Euroopas on. Igatahes liiga palju oli neid
kohe kindlasti.

Riikide pealinnad olid kaardile märgitud väikese
punase täpiga. Itaalia pealinn paistis olevat Rooma,
Prantsuse oma Pariis, Ungaril Budapest ja Venemaal
Moskva. Samuel haigutas. Silmi oli vaja vägisi lah-
ti hoida. Soome pealinn on Helsingi, Rootsi oma
Stockholm, Poola oma Varssavi...

Huvitav, kas Varssavis on palju varssasid?
Samuel kujutas ette, kuidas Varssavi raekoja plat-
al, kui seal juhtub selline olema, kepsutab kari lõ-
busaid hobusevarssu ja lapsed võivad nendega nii
palju ratsutada, kui süda lustib. Ja pargipinkidel
istuvad vanad kortsus näoga tädikased, kes viska-
vad maha saiakoorikuid ja kaerahelbeid ja kümne-
te kaupa varssu parvleb nende ümber maiuspalu-
ahmides...

„Kas siis niimoodi õpitaksegi!” käratas ema järs-
ku ukselt, nii et kõik toredad varsad jooksid Samueli
unes ehmunult laiali.

„Kui ma sind veel magamas leian, õpik kõhu peal
lahti, võid kindel olla, et kalkan sulle ämbritäie kül-
ma vett kaela!”

Ema keeras kanna pealt ringi ja marssis minema,
aga Samueli ei jäetud veelgi rahule. Susanna torkas
pea venna ukse vahelt sisse ning muigas salakavalalt.

„Kui sulle meeldib rohkem kinniste silmadega õp-
pida, siis pane raamat parem padja alla! Hommikul
on see sul peas!”

Samuel heitis õele pahase pilgu. „Mul on praegu
targematki teha kui sinu lolli juttu kuulata,” näh-
vas ta ja hakkas jälle Euroopa kaarti uurima.

Susanna ei lasknud ennast Samueli solvangust
häirida. „Kas sa siis polegi Mustvee Mirandast kuul-
nud?” jätkas Susanna rahumeeli venna lollitamist.
„Tema pani kunagi piibli ööseks padja alla. Ja nii
kui ta hommikul silmad lahti lõi, hakkas ta oigama:
issand jumal, issand jumal!”

Samuel kergitas end istukile. See oli peaaegu hu-
vitav. „Kas sa tahad öelda, et padjajutust oli päriselt
midagi kasu?” küsis ta, püüdes siiski üsna ükskõik-
ne välja näha.

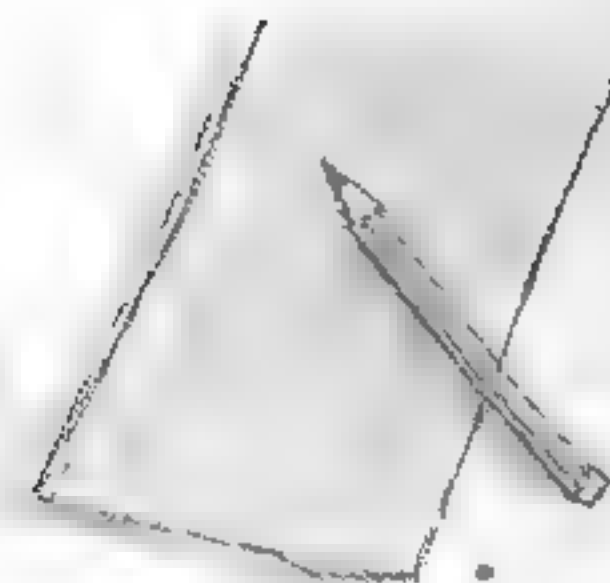
„Ei olnud! Miranda sai sellest lihtsalt metsiku peavalu!”

Susanna naeris nii, et pidi äärepealt lauba ukse-
pudla vastu ära lööma, aga ta tõmbas ukse kärmesti
kinni, sest Samuel virutas padja tema poole.

Samuel oli nüüd vihane. Ta oli vihane Susanna
peale, kes tõmbas teda niimoodi haneks, ja ema pea-
le, kes sõimas teda alailma. Ta oli vihane Euroopa
kaardi ja proua Varese ja inglise keele õpetaja proua
Verywise'i ja pangadirektori proua Noobeli ja päris
paljude teiste inimese peale ka.

Kui mõni teist arvab, et Samuel tuupis raevukalt
terve öö Euroopa pealinnu, et võiks vähemalt proua
Varesele näidata, et pole mitte täiesti lootusetu juh-
tum, siis ta eksib. Samuel korjas päevinäinud padja,
millega ta oli vastikut Susannat visanud, põrandalt
üles, riietus lahti ja puges teki alla.

Geograafiaõpik vedeles ikka voodil. Samuel kaa-
lus hetke, kas saab sellega laua kõrval lahtiselt hai-
gutavale koolikotile pihta, siis aga mõtles ümber ja
torkas selle hoopis padja alla. Ei läinud kuigi palju
aega, kui ta jäi magama.

GEOGRAAFIA KONTROLLTÖÖ

„Ja nüüd lauad tühjaks!” kraaksus proua Vares
järgmisel päeval pärast seda, kui oli pidanud
klassi ees kümne minuti pikkuse loengu tun-
dides spikerdamise kahjulikkusest inimkonnale.

„Pange kõik asjad kotti, sest nagu te väga hästi
teate, on meil täna kontrolltöö!”

Siis jagas proua Vares kõigi seitsmeteistkümne
õpilase lauale puhta valge paberi ja teritatud pliiatsi.
Tõsijutt, keegi ei tohtinud kasutada isegi oma pliiat-
sit, sest proua Vares ei usaldanud ühtegi õpilast.
Ta uskus surmkindlalt, et iga üheksa-aastane laps
on võimeline välja mõtlema vähemalt viis moodust
spikerdamiseks.

Kaksteist aastat tagasi oli üks neljanda klassi vaunkael Margus Mölder pastapliiatsi nōelaga peenikest teksti täis kraapinud ja sellelt siis kontrolltōo ajal õiged vastused üles otsinud. Säärane pettus ei läinud proua Varesega enam läbi. Loomulikult kontrollis ta ka kõigi õpilaste käed üle, sest tuli ette, et mõni rumaluke püüdis oma peopesad spikreid täis kirjutada.

„Palun vaikust! Istuge sirgelt! Aega on kaks-kummend viis minutit ja mitte sekunditki rohkem. Kontrolltōo algaaab...” proua Vares vahtis silmi kis-sitades oma käekella, „...nüüd!”

Klassi laskus vaikus, kuulda oli ainult pliiatsite krabinat ja mõnda üksikut kõhatust. Kōik õpilased olid süvenenud Euroopa riikide pealinnade kirjutamisse. Proua Vares kõndis laudade vahel ringi ja jäl-pis lapsi umbuskliku pilguga. Samueli laua juures jäta pidama, sest poisil oli midagi äärmiselt kaht-last käsil.

Samuel kirjutas!

Proua Vares kummardus vaatama, kas tegemist on ikka Samueli ja mitte mõne teise poisiga. Siis jäi ta Samueli selja taha kirjatōo edenemist jälgima. Riik riigi ja linn linna järel ilmus poisi paberile sel-lise kiirusega, mida proua Vares polnud tema puhul

varem näinud. Proua Vares võttis prillid ninalt ja hoorus klaase suure ruudulise taskurätiga.

Samuel kirjutas terve lehekülje tihedat teksti laua taga. Alles siis pani ta pliiatsi lauale ja silmitses oma katetood. Kogu selle aja seisis proua Vares Samueli pingi kõrval, uurides kisis silmi poisi paberit, lauda ja käsi. Vahetevahel võttis proua Vares prillid kätte, et neid puhastada, aga ei lausunud Samuelile ühtegi sõna. Alles siis, kui kell helises, võpatas õpetaja ning hakkas pabereid ja pliiatseid kokku korjama.

Päeva lõpus, pärast Samueli tavapäraselt piinavat matemaatikatundi ja hoopis huvitavamat kehalise kasvatus tundi, kutsus proua Vares Samueli õpetajate tuppa. Toas valitses pahaendeline vaikus. Kui tappe olla, siis oli terve kool vaikne, sest juhtus olema reede ja nii õpetajad kui ka koolilapsed olid läinud koju nädalalõppu veetma.

Proua Vares istus laua taga, plõksutas pastapliiatsit ja pörnitse Samuelile otsa. Poiss jäi keset tuba kohmetult seisma.

„Sinu kontrolltöö, Samuel!” lausus proua Vares tuki aja pärast, puurides poissi terava pilguga. „Sinu kontrolltöö... khm... oli hea!”

Samuel ohkas kergendatult. Aga õpetaja hääles ei olnud mingit sõbralikkust. Vastupidi, tema hääl oli õel ja kahtlustav. Proua Vares võttis laualt Samueli kontrolltöö ja lehvitas seda, nagu oleks kärbest peletanud. Paberil ei paistnud olevat ühtegi punast kriipsu.

„Ma tahan teada, mismoodi sa seda tegid,” ütles proua Vares rangelt. „Kelle pealt sa maha kirjutasid? Ütle mulle, kus su *spikker* on!”

„Mul ei ole spikrit ja ma ei kirjutanud ka kelleltki maha,” julges Samuel lõpuks suu lahti teha. „Ma lihtsalt oskasin!”

„SA VALETAD!” karjus proua Vares järsku ja läks korraka näost punaseks. „Seni ei ole sa veel mitte kunagi mitte midagi osanud! Sa oled lihtsalt üks vastik väike puupea ja laiskvorst ja kõigele liiksaks veel valevorst ka!”

Samuel astus igaks juhaks sammu ukse poole, et plehku pista, kui proua Vares juhtub täielikult enesevalitsuse kaotama.

„Ma ei valeta,” ütles ta. „Ma tean tõesti Euroopa riikide pealinnu. Te võite neid minult praegu küsida!”

Proua Vares rahunes veidi ja ta näole ilmus vilakas naeratus.

„Nomiksmitte, tõepoolest! Küsimesiissinult mõnda pealinna. Eks vasta, kui oskad: PORTUGAL!”

Samuelil ei olnud vaja kaua mõelda. „Lissabon,” lausis ta ja tundis oma imestuseks jälle sama erilist tunnet, mis valdas teda ka kontrolltöö ajal. Tundus, nagu oleks mööda ta peanahka hakanud hulk sipelgaid ringi sibama. Ometi ei olnud see tunne üldse ebameeldiv, teda ainult kōditas natuke juuste alt, kuid siiski mitte nii palju, et oleks pidanud pead sügama. Samas oli tal tunne, et teab peast peale kõigi Euroopa pealinnade ka kõiki Ameerika Ühendriikide osariikide nimesid ja kõigi maade jõgede ja järvede ja mägede nimesid ning kõiksugu muid asju, mis leidsid Andekate Laste Kooli paksus geograafiaõpikus. Samuel oli äärmiselt hämmeldunud, aga õpetajale ta seda välja ei näidanud.

Proua Vares oli jälle näost punaseks tõmbunud. „Venemaal!” sisistas ta läbi hammaste.

„Moskva!” vastas Samuel ilma mõtlemata.

„Bulgaaria!”

„Sofia.”

„Egiptus!”

„See ei kuulu tegelikult Euroopasse,” tegi Samuel viisaka märkuse.

„Suu kinni, tarknina!” sattus proua Vares raevu. „Kui mina küsin Egiptuse pealinna nime, siis sinu asi on vastata!”

„Kairo,” ütles Samuel ja astus jälle sammu taha poole.

„Süüria!” karjus õpetaja õhku ahmides.

„Damaskus.”

„SINA KÕLVATU LURJUS!” möirgas proua Vares täiest kõrist. Ta pea oli hakanud ühele poole tõmblema ja sinised veresooned meeleskohtadel paistsid selgelt mitme meetri kaugusele.

„Ma tean, kuidas sa seda tegid! Sina lollpea arvad, et ma ei tea seda! Sa arvad, et võid mind haneks tõmmata, igavene kraaga selline! SA OLED SPIKRI PÄHE PEITNUD! Sa oled salakavalalt kõigi riikide pealinnad endale PÄHE AJANUD ja arvad, et võid mind sellega ninapidi vedada!”

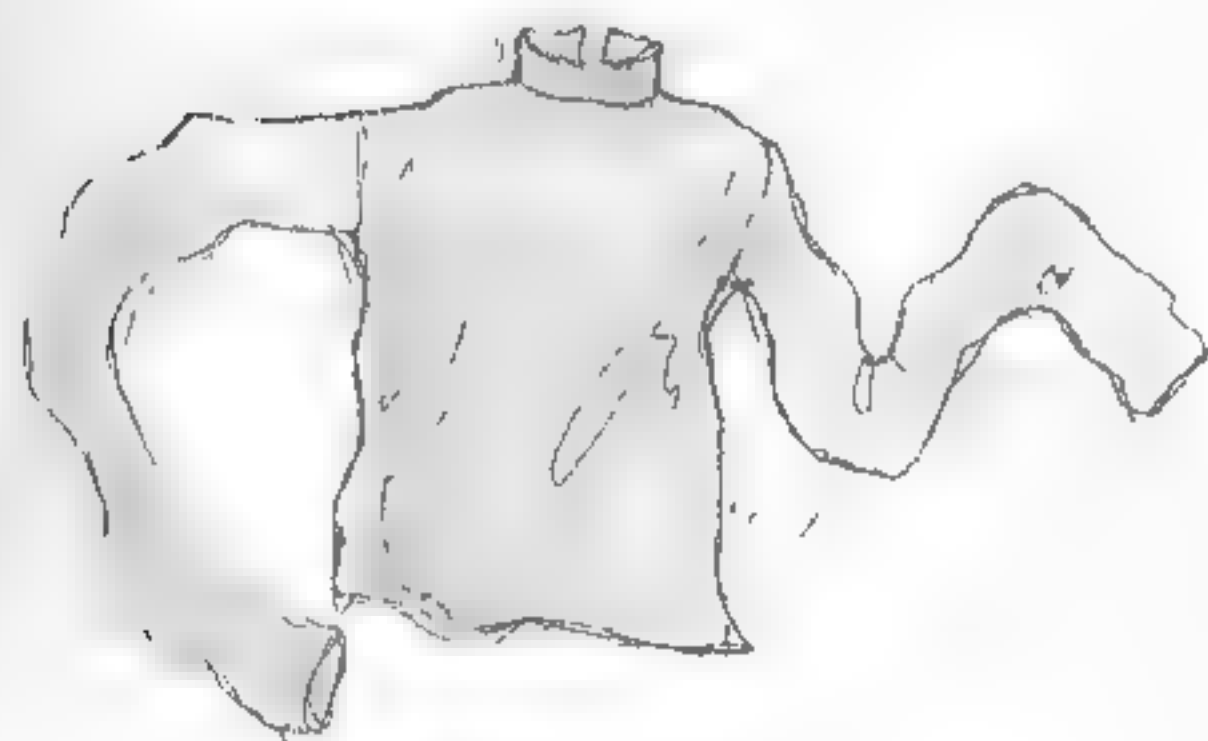
Proua Vares karjus nüüd nii valjult, et kui mitte kõik inimesed poleks juba koju läinud, oleks arvatud, et tuletõrje häiresignaali on tööle hakanud.

„Seda asja ma nii ei jäta! Ma teatan sellest su vanematele ja sind pannakse pättide ja valetajate kooli! Ma ei taha sind enam silmaotsaski näha! Tee, et sa siit kaod!”

Seda ei pidanud proua Vares teist korda ütlema, sest Samuel tormas juba uksest välja nagu kiirjook su maailmameister ja pörutas otseteed koju.

Järgmisel nädalal liikus mööda kooli ringi huvitav kuulujutt. Kooli koristaja olevat eelmisel reedel hüsteerilisele proua Varesele kiirabi kutsunud. Proua Varesele oli tõmmatud selga valge hullusärk ja seotud pikad varrukad selja taha kinni, et ta endale ega meedikutele viga ei teeks, ja seejärel viidud sireeni ulgudes minema.

Samuel oli ainuke, kes oli selle kuulujutu tõepärasuses täiesti veendunud, aga igatahes tuli Andekate Laste Kooli peagi uus geograafiaõpetaja. Proua Varest ei nähtud koolis enam kunagi.

MÄLUMÄNG

Poja äkiline targenemine ei jäänud ka Samueli vanematel kauaks märkamata. Selleks polnud vaja õieti muud kui televiisori mälumängu, mida terve pere härra Seebimulli tungival palvel veel sama päeva õhtul jälgis. Mälumäng oli kestnud juba hea tükk aega, küsimused läksid järjest raskemaks.

„Nüüd mõningad küsimused geograafia vallast,” teatas saatejuht võistlejatele ja tahtis siis teada, millise nimega väin eraldab Euroopat Aafrikast.

„Gibraltar,” ütles Samuel sellise tavalise häälega, millega ostetakse kioskist bussipiletit.

„Oota, ära sega!” ütles Samueli ema kärsitult. „See on mul keele peal. Must meri see vist ei ole...”

„Gibraltari väin,” vastas prillidega võistleja televiisoris. Isa heitis pilgu Samueli poole, aga ei öelnud midagi.

Televiisoris esitati järgmine küsimus: „Kui pikk on maailma pikim jõgi Niilus?”

„6670 kilomeetrit,” tuli Samuelilt uus vastus.

Kaks võistlejat teadsid, et Niilus on üle kuue tuhande kilomeetri pikk, aga saatejuht teatas täpsema vastuse. See oli 6670 kilomeetrit!

Nüüd vaatasid ka Samueli ema ja õde imestunult poisi poole. Ei, Samuelil ei paistnud olevat süles ei entsüklopeediat ega ka midagi muud, millest oleks võinud vastuseid maha lugeda. Ainuke asi, mida ta kättes hoidis, oli poolik juustuvõileib.

„Norra kõrgeima kose kõrgus on kaheksasada viiskümmend meetrit,” öeldi televiisoris. „Mis on selle kose nimi?”

„Utigardfossen,” ütles Samuel ja hammustas tüki võileiba.

Kuna keegi võistlejatest ei teadnud vastust, vastas saatejuht ise. „Utigardfossen,” luges ta paberilt selge häälega.

Samuelile pakkus lausa naudingut märgata, kuidas ema ja õe suud vajusid korraka ammu ja kõik kolm jäid teda uskmatult jollitama.

„Kuidas su geograafia kontrolltöö läks?” taipas ema lõpuks küsida. „Sa vist õppisid ometi kord päris hoolega?”

„Viie sain,” vastas Samuel, mõningane uhkus hääles. „Mitte ühtegi viga ei teinud. Õpetaja sai iga tahes kreepsu.”

„No näed siis, Silver!” hüüatas proua Seebimull härra Seebimullile suure häälega. „Ja sina väitsid, et söimamine ei aita! *Aitab küll!*”

Samuel rääkis siis, kuidas ta oli geograafia kontrolltööd kirjutanud ja kuidas proua Vares oli arvanud, et ta spikerdab, ja kuidas ta lõpuks oli Samueli peale karjuma hakanud.

Mälumängus küsiti Goethe kuulsaimat teost.

„Mina tean seda,” ütles Susanna, aga ema sundis ta käeliigutusega vaikima.

„Kähku, Samuel, Goethe tuntuim teos!” kiljus ema. „Isver küll, meie pojast on üleöö geenius saanud!”

„Ma teadsin seda!” hüüdis ka isa õhinal. „Ma teadsin, et ükskord tuleb päev, mil meie poeg näitab oma tõelisi võimeid!”

„Ole ometi vait!” sähvas ema vahele. „Samuel, Goethe tähtsaim teos!”

„„Tom Sawyer”?” pakkus poiss, aga mälumängu võistleja ütles midagi hoopis muud: „„Faust”. ”

Ēma lōi mūhatades kāega. Paistis, et sai liiga vārā roomustatud. Poiss oli mōne veekogu nime raamatust pāhe ōppinud ja see oligi kōik. Puhās kokkusattumus.

Samuel kratsis natuke aega mōtlikult kukalt ja hammustas vōileivast uue suutāie. „Ma arvan, et ma oskan ainult geograafiat,” ūtles ta. „Tegelikult olen ma ūsna kindel, et oskan tervet geograafiaōpikut peast. See oli mul eelmine ōō padja all.”

„Mida sa seal seletad?” kihvatas ema. „Keda sa ōiģe lolliks pead?”

Samuel valmistus juba ema jārjekordseks sōimuvālinguks, aga siis hakkas isa jārsku naerma. „No muidugi! Kui tobe, et ma selle peale varem ei tulnud! See mālumāng on loomulikult kordussaade!”

Ta hakkas diivanilaua naisteajakirjāde virnas tuhnama, et telekava leida. Ka ema rāhunes eģa paistnud enam nii vihane vālja. Ehk ainult veidi petunud.

Susanna oli see-eest vāģa mōtlikuks jāānud. „Kas ta panid toesti geograafiaōpiku ōōseks padja alla?” kūsis ta siis vennalt.

„Panin jah,” vastas Samuel. „Sa ise soovitasid.”

„Aģa see oli nali, mōistad?”

„Mōistan kūll! Aģa see toimis!”

Proua Seebimull kortsutas kulme ja raputas pead
ema saanud laste jutust midagi aru. „Mis asja te seal
jampsito? Mis padi? Mis raamat?”

„Ma ju ütlesin,” vastas Samuel. „Ma panin geograafia-
raamatu ööseks padja alla, sest ma ei jõud-
nud seda enam lugeda. See on mingi telepaatia või
ma ei tea mis. Ma ei uskunud seda ise ka alguses,
naga siin see mul on.” Samuel koputas sõrmenuk-
kidega vastu pead. „Ma oskan tervet raamatut
peast!”

„Miks sa „Fausti” ei teadnud?” oli ema ikka veel
segaduses.

Susanna raputas kärsitult pead. „See oli geograa-
fiaõpik, ema! See ei olnud kirjanduse õpik!”

Vahepeal oli isa telekava üles leidnud. „See mä-
lumäng on esimest korda eetris!” kuulutas ta või-
dukalt. „See on koguni otsesaade! Kordus pole see
mitte mingil juhul!”

Proua Seebimulli ei huvitanudki televiisor enam.
Nüüd tuli talle uus idee. „Too oma raamat siia,
Samuel!” kamandas ta ja poeg tegi, nagu kästud.

„Nimeta kõik maailma ookeanid,” nõudis ema,
lehitsenud õpikut natuke aega.

„Vaikne ookean, Atlandi ookean ja India ookean,”
loetles Samuel soravalt.

„Milline Aafrika riik on kõige rahvarohkem?”
tahtis ema siis teada.

„Nigeeria,” vastas Samuel hetkegi mõtlemata.

„Kui suur on Prantsusmaa pindala?”

„547 026 ruutkilomeetrit!” tuli vastus nagu ka-
hurist.

„Isver!” õhkas ema imetlevalt ja Samuel nägi,
kuidas geograafiaõpik värises ta käte vahel. Paistis,
et proua Seebimull oli liiga erutatud, et Samueli kü-
sitlemist jätkata.

„Kas selles raamatus Ameerikast ka juttu on?”
küsis isa õhinal ja haaras abikaasa käest õpiku.

Samuel noogutas. „Seal on maakaart leheküljel
173.”

„Loetle siis Ameerika Ühendriikide osariike, nii
palju kui sul neid meelde tuleb!”

„Kas idast läände või läänest itta? Või hoopis tä-
hestiku järjekorras?”

Isa oli küsimuse üle segaduses. „Ää... Oma ära-
nägemise järgi.”

„Alaska, Colorado, Maine, Kentucky, Oklahoma...”
alustas Samuel ja umbes minutiga oli ta loetlenud
peast viimse kui ühe osariigi, kõik viiskümmend.

Säherdune uskumatu saavutus jättis Seebimulli
pere liikmetele niivõrd sügava mulje, et tükk aega

el saanud keegi sõnagi suust. Siis hakkas proua Seebimull hüsteeriliselt naerma. Ta naeris ja kallistas Samueli ja oma abikaasat ja Susannat kordamööda ja kõiki korraga.

„Samuel on geenius!” hõiskas ta. „Samuelil on fotograafiline mälu! Ma olen sellest kunagi lugenud. Kui ta kuskilt raamatust mõnda kohta loeb või kas või ainult *silmitseb*, sööbib tekst talle mällu nagu foto. Imelik, et see alles nüüd välja lõi!”

„Ma ei ole seda raamatut lugenud, ema,” vaidles Samuel vastu. „Ma pole sellest vaadanud muud kui ainult Euroopa maakaarti. Ma ju ütlesin, et see oli mul öösel padja all. Ma *magasin* selle otsas!”

„Missuguse padja all?” oli ka isa ülimalt erutatud. „Kus on see padi, mille all su raamat oli?”

Samuel ruttas trepist üles oma tuppa ja ülejäänud kolm tormasid talle rüseledes järele.

„Kas see?” ei tahtnud isa hästi uskuda, kui Samuel ulatas talle oma viletsa padja. „Kas seesama viisteist aastat vana pannkook on imepadi?”

Samuel noogutas.

„Näed, Silver!” siristas proua Seebimull joovastuses. „Sina tahtsid selle juba mitu aastat tagasi minema visata, sest sel olevat imelik lõhn küljes. Maletad, kes sul viimasel hetkel varrukast kinni

sai? Mina ütlesin, et sullepatju ei visata minema, sullepadjad peavad vastu aastakümneid! Mul oli juba tookord mingi *aimus*, selles pole kahtlustki!”

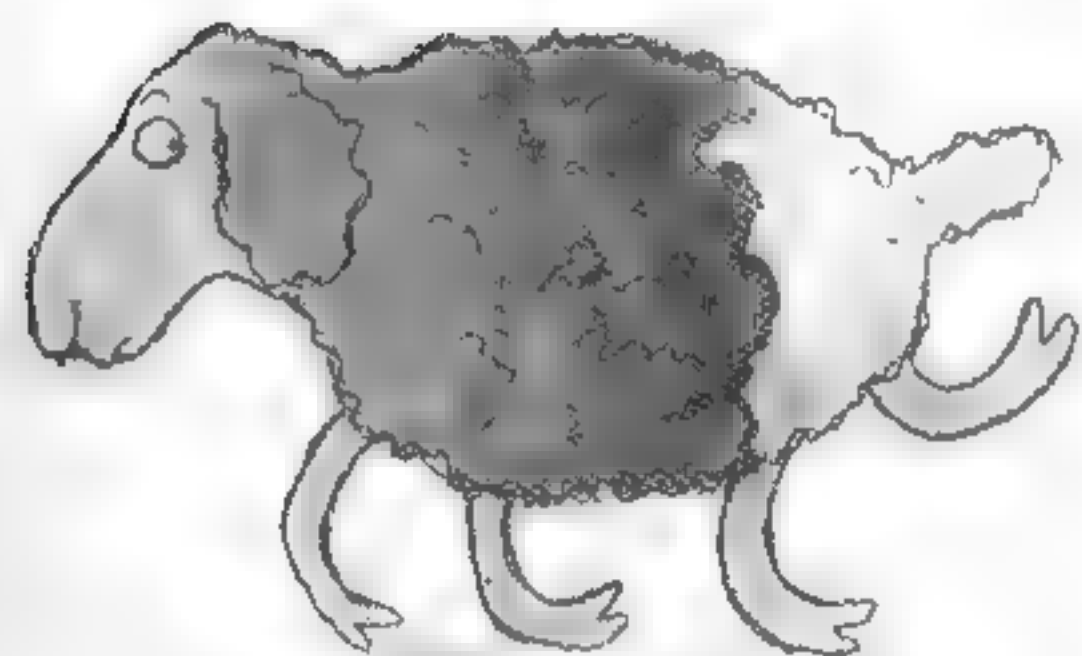
„Kas sa sellepärast ei lubagi vanu asju ära visata ega osta meile eriti tihti uusi asju – selle *aimuse* pärast?” küsis Susanna ja ta hääles võis aimata mõningast irooniat. Aga ema ei vastanud.

„Täna ööseks paned sa padja alla INGLISE KEELE SÕNARAAMATU!” kuulutas ta selle asemel Samuelile. „Ma tahan näha, kas mu poeg õpib ühe ööga inglise keele selgeks!”

Ema tõi jooksupärgiga elutoa raamatukapist paksu eesti-inglise sõnaraamatu ja asetask selle pidulikult Samueli õhukese luitunud padja alla. „Ja nüüd tule!” kamandas ta ning lükkas poisi kõigi riietega voodisse pikali, kuigi kell oli alles pool seitse. Isa tõmbas kardinaid akna ette, kustutas tule ja soovis pojale head ööd.

Sõnaraamat oli paks ja kõva, ent õhuke padi ei teinud seda kuigi palju pehmemaks. Samuel lamas lahtiste silmadega selili ja mõtiskles. Täna oli usumatult palju juhtunud. Võib-olla on see kõik ainult uni ja hommikul ärkates ei taipa ta geograafiast jälle mitte tuhkagi.

Samuel püüdis lambaid lugeda, et uni kiiremini tuleks, siis aga muutis meelt ja hakkas mõttehoopis k-tähega algavaid Euroopa linnu loetlema. Kehra Eestis, Kiel Saksamaal, Kiiev Ukrainas, Krakov Poolas – õigupoolest oli see ju päris huvitav tegevus – Karlstad Rootsis, Kaunas Leedus...

INGLISE KEEL

Varahommikul trügisid isa ja ema Samueli tuppa ning äratasid poja erutusest värisedes üles.

„Gud mooning!” ütles ema. „Hau du ju duu?”, mis tähendab „tere hommikust, kuidas käsi käib”.

Samuel sai silmad suure vaevaga lahti. „Mis asja?” küsis ta haigutades.

„Did ju sliip uell?” (Kas magasid hästi?) küsis isa omakorda.

„Khän ju spiik inglisch nau?” (Kas sa oskad nüüd inglise keelt rääkida?) tahtis ema teada.

„Miks te minuga inglise keeles räägite?” oli Samuel veidi segaduses.

Ema hakkas rõõmu pärast kiljuma: „Kuulsid, Silver! Ta OSKAB inglise keelt!” Samuelile ütles ta: „*Sei samthing, Samuel!*” (Ütle midagi, Samuel!)

Ema kilkas ja plaksutas käsi nagu väike tüdruk.

Nüüd tuli Samuelile eilne õhtu meelde. Ta võttis padja alt eesti-inglise sõnaraamatu ja hõõrus valusat kukalt.

„Ausalt öelda ei saa ma mitte mõhkugi arü, mis te räägite,” ütles ta.

Härja ja proua Seebimulli näod vajusid täpselt samal ajal pikaks. „No muidugi, seda ma tegelikult arvasingi,” ütles ema kuivalt. „Milline ajaraiskamine!”

Isa haigutas ja teatas, et läheb tagasi magama.

Aga siis ütles Susanna, kes oli suure kära peale üles ärganud ja ingliskeelset juttu pealt kuulnud, midagi mõistlikku. „Kas te olete kindlad, et selles sõnaraamatus on inglise keele hääldusreeglid?” küsis ta ühte kulmu kergitades. „Küsige Samuelilt parem midagi eesti keeles ja vaadake, kuidas ta selle inglise keelde tõlgib.”

„Tere hommikust!” ütles ema kahtlevalt.

„Good morning!” vastas Samuel. Just nimelt „good morning” ütles ta, mitte „gud mooning,” nagu näeb ette õige inglise keele hääldus.

„Mida sa tahad hommikusöögiks?” küsis isa loomulikult.

„What do you want for breakfast,” vastas Samuel, süütu küsimusega küsimusele vastamine ei ole viisakas.

„Samueli hääldamine on kohutav!” teatas ema silmi pööritades. „Su padja alla peab panema inglise keele õpiku! Arvatavasti ei tea sa ka grammatikast midagi.”

Pikemalt mõtlemata torkas proua Seebimull Samueli padja alla inglise keele õpiku ja ehkki Samuel polnud enam sugugi unine, käskis ta pojalt selle pikali heita.

„Mõnest tunnist peaks ehk piisama,” arvas ta kellakellale pilku heites. „Ma arvan, et paari tunni pärast oskad sa inglise keelt juba üsna korralikult rääkida.”

Aga kui Samuel hääldas veel ka neli tundi hiljem inglise keelt sama halvasti nagu hommikul, jõudis ta järeldusele, et padja võluvõim töötas ainult öösel une ajal.

Õnneks oli nädalalõpp ja Samuel ei pidanud kooli minema. Ka emal ja isal oli vaba päev ning neil oli paraku laialt aega Samuelile geograafiaõpikust ja inglise keele sõnaraamatust küsimusi esitada.

Nad küsitlesid poega mitu tundi. Nad unustasid ära hommikusöögi, kuigi Samueli köht korises järjest valjemini. Nad unustasid ära ka Susanna ja alles siis, kui too teatas, et läheb raamatukokku, pööras ema talle lõpuks tähelepanu.

„Sellest asjast ei iitsata me muidugi mitte kellegi!” ütles ta tütrele sõrme viibutades. „Samueli võluvõim peab meie pere saladuseks jääma!”

Samueli küsitlemine jätkus nii kaua, et mõlemad raamatud said kaanest kaaneni läbi võetud. Isa hakkas huvi pärast igasugu muid asju küsima, näiteks mis värvi pliiatsiga oli raamatus Aafrika metsloomade pilt täis soditud või mis leheküljelt algasid p-tähega inglise keele sõnad.

Samuel väsis sellest kõigest päris ära ega vaieldudki eriti vastu, kui ema kamandas ta juba kella seitsme ajal voodisse. Tol ööl pandi Samueli padja alla inglise keele grammatika õpik.

Ja järgmisel hommikul oskas Samuel soravalt inglise keelt rääkida!

AJALEHEARTIKKEL

Ükski järgmise nädala öö ei möödunud Samuelil ilma raamatuta padja all. Proua Seebimulli arvates oli lausa eluliselt tähtis, et kõik kooliõpikud saaksid järjest läbi võetud ja Samuelist saaks terve kooli kõige targem õpilane. Ema nimetas seda taevalikuks kättemaksuks. Ta tahtis kätte maksta kõigile õpetajatele, kes olid ta poega rumalaks või laisaks nimetanud või olid teda karistuseks pärast tunde jätnud.

Samueli paugupealt targaks saamine ei jäänud muidugi märkamata ei poisi õpetajatel ega ka klassikaaslastel. Samueli klassijuhataja kutsus härra Seebimulli vestlusele. Proua Sai oli proua Varese

üüelik vastand. Ta oli väike, ümar ja leebet sorti naine, kes kandis meelsasti rõõmsates toonides riideid. Nagu kõik teisedki selle linna naised, käis ka tema aeg-ajalt Samueli ema juuksurisalongis soengut tegemas. Seega oli proua Seebimullil tihtipeale võimalus proua Saia rõivastust takseerida.

„Kujutage ette, see naine kannab ainult erksates värvides riideid!” ahhetas ema iga kord, kui oli juhtunud proua Saia nägema.

„Tal ei ole mitte ühtegi musta värvi riideeset! Sellisel paksul! Ainuke värv, mis temasugusele sobiks, on just nimelt must või äärmisel juhul tumesinine.”

Proua Saiale ei meeldinud mustad ja tumesinised riided. Talle meeldisid rõõmsad ja heledad värvid, sest need tegid tal tuju heaks.

Proua Saiale ei meeldinud ka oma õpilastele halbu hindeid panna. Isegi Samuelile, kelle kirjalikud tööd kubisesid vigadest, ei pannud proua Sai kunagi kahte.

„Sul on väga elav fantaasia,” oli tal kombeks Samueli kirjandeid kiita. „Kui sa veel õigekirjutust ka harjutad, siis võib sust kas või kirjanik saada.”

Tema oli härra Seebimullil ja proua Saial teineteisele Samueliga seoses midagi eriliselt head öelda.

„Nagu te olete kindlasti märganud,” ütles härra Seebimull isalikust uhkusest pakatades, „näitab Samuel lõpuks ometi oma tõelisi võimeid!”

Ka proua Saia ümar nägu säras rõõmust ja imetlusest. „See on tõepoolest lausa ennekuulmatu!” hüüatas ta käsi laiutades ja pead raputades. „Samuel ei tee enam isegi komavigu! Midagi sellist pole ma oma elu sees varem näinud. Õpetajate toas ja kooli koridorides enam muust ei räägitagi kui Samuelist. Tema viimane kirjand, mille teemaks oli „Kuidas möödus minu suvi”, oli täiesti veatu! See oli pealegi ka sisuliselt lihtsalt suurepärane. Kuidas küll see kõik on võimalik?”

„Samuelil on fotograafiline mälu,” alustas härra Seebimull oma kodus pähe õpitud seletust. „Samuelile jääb raamatu tekst meelde ühe pilguga. Ta ei pea enam isegi raamatuid *lugema*, vaid ta lihtsalt *lehitseb* need läbi ja pärast seda teab ta peast iga sõna!”

Padjast ei lausunud härra Seebimull targu sõnagi. Padja otsustasid Samueli ema ja isa saladuses hoida, sest isegi mõte padjavarastest ja igat sorti akna taga hiilijatest ajas nende ihukarvad püsti.

Kui õpetajad Samueli fotograafilisest mälust teada said, taheti teha viivitamatult test, kus Samuel

lehitseks raamatut ja loeks sellest siis peast kat-
kendeid. Muidugi ei tulnud niisugune asi kõne al-
lale. „Meie suurepärane poeg lehitseb raamatuid
BOOSTI!” teatas ema klassivanemate ja õpetajate
ühiskoosolekul, mis pärast Samueli võimete päeva-
välgele tulemist kiiremas korras korraldati.

„Samuel lehitseb raamatuid öhtul voodis enne
magamist ja hommikul on tal sellest viimne kui üks
sõna peas.”

Loomulikult ilmus varsti linna ainukeses aja-
lehes Samuelist pikk ja põhjalik artikkel, sest selline
uudis oli ju midagi hoopis muud kui linnapea bok-
eri kutsikate sündimine või tuletõrjepealik Vooliku
auto kraavisõitmine. Samuelist oli järsku saanud
linna kõige kuulsam isik. Seega oli üsna loomulik,
et ajalehe esiküljel toretses Samueli foto ja selle
all tekst „SAMUEL SEEBIMULL – MEIE LINNA
ÜLIÄTAV IMELAPS!”.

Artikkel oli tervelt seitse lehekülge pikk, mis on
lõepoolest palju, võttes arvesse, et terve ajaleht oli
nii mitu kaheksaleheküljeline. Ajalehe toimetaja ja
fotograaf käisid päev enne ilmumist Samueli ja ta
perega juttu ajamas. Fotograaf klõpsutas terve
põhul pilte täis ja toimetaja tegi märkmikku lehekül-
gede viisi märkusi. Toimetaja palus laenuks suure

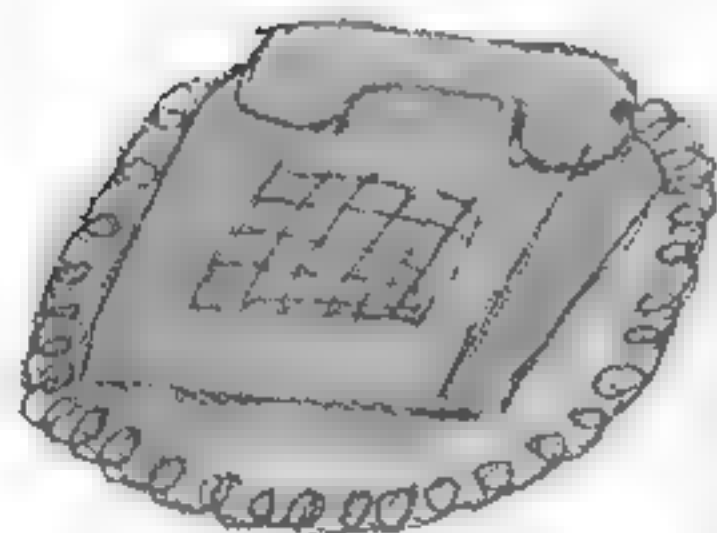
hunniku Samueli lapsepõlvepilte, koolitunnistusi
ja paar vana koolivihikut. Samueli pea läks sellest
tohuvabohust segamini ja ta ei teadnud öieti, mida
toimetaja arvukatele küsimustele vastata. Õnneks
hoolitses ema peaaegu kõigile küsimustele vastami-
se eest ja Samuelil ei pruukinud teha muud kui pil-
distajale poseerida.

Ajalehe ilmumise päeval said Samueli fotograafi-
lisest mälust teada viimsedki linnaelanikud. Samuel
oli nüüd terve linna kuulsaim isik ja sellest ei pääse-
nud üle ega ümber.

Aga midagi veel suuremat oli tulemas.

VÄGA TÄHTIS KÕNE

Varsti pärast mainitud ajaleheartikli ilmumist helistati Seebimullide perekonnale pealinnast. Helistaja oli televisiooni direktor härra Tainas isiklikult.

„Me soovime teha saate teie imelisest imelap-
est,” teatas härra Tainas piduliku häälega. „Meil
on plaanis teha stuudios otsesaade, kus teid ja teie
võimeid poega intervjueritaks suure publiku ees.
Saate nimi on „Nädala nägu”.“

„Võtke arvesse, et Samueli on intervjuerinud
kogu terve linna päevalehed,” ütles proua Seebimull
häälest teeseldes. Ta jättis muidugi mainimata, et
mõõles kõigi päevalehtede all linna ainukest lehte.

„Meie poeg on kogu saginast üsna kurnatud,
mõistate.”

Samueli isa tegi abikaasale nägusid, et too võtaks
pakkumise ilma pikemata vastu. Oli ju küsimus kogu
pere kuulsusest üle terve Eesti! Proua Seebimullil
oli aga juba plaan valmis. Ta tahtis, et härra direk-
tor lausa luniks Samueli esinema.

Hääl telefonis läks meelitavaks. „Ma mõistan
muidugi, proua Seebimull. Minu enda tütar on tun-
tud näitleja, juba kaheaastaselt esines televisioonis.
Äärmiselt andekas laps, kuigi muidugi mitte nii an-
dekas kui teie poeg.”

Siis mees kõhatas. „Tasu, mille te esinemise eest
saate, on märkimisväärne, lubage mainida.”

Telefonis oli viivu vaikus, kui mitte arvestada här-
ra Taina poolt kostvaid summutatud neelatushääli.

„Millal see televisiooniesinemine siis aset leiaks?”
küsis proua Seebimull endiselt tüdinud ja ükskõikse
häälega, nagu peaks ta sääraseid tüütuid pakkumisi
iga päev tagasi lükkama.

„Homme keskpäeval,” lausus televisiooni di-
rektor lootusrikkalt. „Muidugi kui see teile sobib.
Saadaksime teile hommikul auto järele.”

„Meie poja kalender on küll üsna täis, aga ma arvan,
et mahutame selle väikese esinemise kuidagi ära.”

„Suurepärane! Niisiis homseni!” rõõmustas televisiooni direktor.

Samueli ema ja isa surusid teineteisel vaikselt kätt, mõlema nägu säras võidurõõmsalt.

Siis meenus härra direktorile veel midagi. „Ma pidin juba unustama – minu sekretär toob teile täna mõne raamatu. Loodetavasti võib Samuel need enne magamaminekut läbi lehitseda. See oleks suurepärane. Muidugi kui see Samuelile üle jõu ei käi.”

„Oh, mis te nüüd,” ütles proua Seebimull, „muidugi ei käi mõne raamatu läbilehitsemine meie andekale pojale üle jõu.”

„Sellisel juhul, lubage tähendada, proua Seebimull, oleme kokku leppinud,” lausus televisiooni direktor. „Nägemiseni!”

Samueli isa hõõrus heameele pärast käsi. „Esinemistasu, kuulsid, Katariina, on *märgatav*! Me saame rikkaks ja kuulsaks! Kus on minu valge särk ja must ülikond, need peab otsemaid ära triikima!”

„Sa kuulsid valesti, Silver, esinemistasu on *märkimisväärne*!” parandas proua Seebimull näppu tõstes. „Ma olen peaaegu täiesti kindel, et märkimisväärne tasu on suurem kui märgatav tasu. Ja ülcüldse, tänasest päevast peale võid ise oma särke triikida. Naine, kes on sünnitanud nii andeka poja nagu Samuel, ei pea ometi oma mehe särke triikima.”

Kui Samuel ja Susanna koolist koju tulid, näitas ema Samuelile viit rasket raamatut, mille televisiooni direktori sekretär oli otsemaid kulleriga kohale

saanud. „Homme esineme televiisoris!” kuulutas ta õhinal. „Ja täna öösel paned sa padja alla need raamatud!”

Samuel vahtis õudusega kõrget raamatuvirna. „Kas sa oskad üldse ette kujutada, kui ebamugav on magada, raamat padja all?” küsis ta pahaselt. „Viis paksu raamatut padja all on igal juhul vähemalt viis korda ebamugavam.”

„Miks ma ometi varem selle peale ei tulnud!” hüüatas proua Seebimull seepeale. „Loomulikult hakkad sa tänasest päevast peale magama, vähemalt viis raamatut padja all. Võib-olla isegi kuus või seitse, kui on õhemad raamatud. Igal juhul nii palju, kui aga padja alla mahub.”

Samueli protest ei avaldanud emale seega mitte kõige vähematki mõju. Ema oli otsustanud, et Samuel ei kahtluse esinemise ajaks peast viit raamatut.

Alles nüüd oli neil mahti vaadata, mis raamatud täna hommikul Samueli padja alla üldse pannakse: suur maailma-entsüklopeedia, „Terviseraamat”, „Iga kodu kokaraamat”, „Vanasõnaraamat” ja „Kuningas Saalomoni kaevandused”. Kõik äärmiselt paksud ja kõvade kaantega raamatud, nagu Samuel ärevusega tähele pani.

„„Kuningas Saalomoni kaevandusi” olen ma lugenud,” märkis Susanna teatava uhkusega. „Väga

põnev raamat. Ongi aeg, et Samuel natuke ka ilukirjandust loeb. *Nii-öelda* loeb.”

Seekord ajas ema Samueli juba kell kuus õhtul magama. Oli ju väga tõenäoline, et viie paksu raamatuga läheb rohkem aega kui ühe keskmise kooliõpiku päheajamisega.

Sellise raamatukuhja otsas magamine ei olnud, tõesõna, kuigi mugav. Mitte sinnapoolegi. Samuel hakkas kogu lugu juba peaaegu kahetsema. Eks oli muidugi omamoodi tore, et kooli kõige ilusamad tüdrukud tahavad järsku temaga sõbrutsena hakkata ja vanemate klasside poisid nõuavad teda oma jalgpallimeeskonda. Või kui täiskasvanud inimesed paluvad temalt keset tänavat autogrammi. Ja see, et tema ema tehtud juuksevärvimisjandist – tume-lillat tooni juustest – saab terve linna naiste uus mood, oli juba lausa koomiline. Aga nii suurt tähelepanu Samuel tingimata ei tahtnudki. Ta oli õigupoolest tahtnud ainult, et teda päris lootusetult lolliks ei peetaks. Et ehk leiaks keegi muugi peale kehalise kasvatus ja emakeeleõpetaja Samuelis anderaasu olevat.

Samuel mudis iga natukese aja tagant patja ja keeras külge, aga ükski asend ei olnud küllalt mugav. Ta sai terve öö vaevalt sõba silmale.

TELEVISIOONIESINEMINE

Minu daamid ja härrad! Mul on au paluda lavale perekond Seebimull ja eriti imelaps Samuel Seebimull!" kuulutas televisiooni direktor laupäeval täpselt kell kaksteist telemaja suures stuudios. Kohal oli vähemalt sajapealine publik. Samueli ema ja isa ja Susanna istusid juba lavale asetatud pehmel diivanil. Nurgeti nende vastas olid kaks tugitooli, millest ühes istus kõrge soengu ja pakant värvitud näoga naine, teine aga oli tühi. Tõenäoliselt kardina tagant välja Samuel, kellele oli enne juhtnööre jagatud, mis teed pidi tühja tugitooli juurde tuleb minna. Tormilise aplausi saatel võttis Samuel selles istet.

Ka kõrge soenguga naine plaksutas viisakalt. Kui saali saabus jälle vaikus, võttis naine sõna. „Härra Seebimull," ütles ta, „kui tohin uudishimutseda, siis millal te märkasite imepärast võimet, mis on teie perele säärast kuulsust toonud?"

Samueli isa härra Seebimull kõhatas ja kummarlus ettepoole, et korrata seda, mida ta viimaste päevade jooksul oli juba kümneid kordi öelnud. Ent naine keeras mikrofoni hoopis Samueli poole ega pööranud Samueli isale kõige vähematki tähelepanu.

Samuel kohmetus korraks, aga kogus end õige kähku. „See juhtus umbes kümme päeva tagasi," vastas ta. Saalist kostis imestuskohinat.

„Kümme päeva tagasi! Imeväärne, tööpooldest imeväärne! Kümne päevaga kogu kooli kõige andekamaks õpilaseks, lausa geeniuseks, kui lubate see on suur saavutus!"

Publik plaksutas ja Samueli ema kohendas soengut.

„Teie kõrval diivanil istub teie suurepärane perekond: ema, isa ja õde Susanna. Lubage mul küsida koigepealt proua Seebimullilt: kui palju olete pidanud oma poja kasvatamisega vaeva nägema?"

Proua Seebimull sättis parema näopoole kaamera ette ja naeratas oma kõige hurmavamast naeratusest. „Samueli kasvatamine on olnud ainult rõõm!" valetas

ta nii loomulikult, et uskus peaaegu isegi, et räägib
tõtt. „Ükski ema ei saaks endale meeldivamat ja kor-
ralikumat poega soovida! Kahtlemata on meie kasva-
tusmeetod avaldanud Samuelile väga soodsat mõju.”

„Kasvatusmeetod?” huvitus saatejuht. „Võib-
olla tutvustaksite seda kasvatusmeetodit täpsemalt
ka meile, kui see saladus ei ole.”

Nii mõnigi inimene publiku seas otsis käekotist
või pintsakutaskust kähku välja märkmiku ja pasta-
ka. Ii juhtu ju iga päev, et kuuled geeniusse vanema-
telt nõuandeid, kuidas imelapsi kasvatatakse.

Samueli isa köhatas uuesti. „Kui lubate.”

Saatejuht torkas talle mikrofoni nina alla. Kõik
saalis istujad hoidsid hinge kinni ja korraga valitses
hiirvaikus.

„Meie kasvatusmeetod on vaba,” teatas härra
Seebimull. „Vaba kasvatus, ei keelde ega käske ja
lapsed kasvab mõistlikuks ja intelligentseks, nagu või-
to oma silmaga näha.”

„Aga kõige tähtsam on kinkida lapsele palju ar-
mastust,” ütles ema vahele. „Meie lapsed kasvavad
õnniselt armastavas perekonnas.”

Inimesed, kellel juhtus märkmik kaasas olema,
kirjutasid sinna: *Vaba kasvatus ja armastav pere-
kond* ning kõik plaksutasid õhinal.

„Suurepärane!” kiitis naine liigutatult. „Aga
publik ootab kindlasti suure ärevuse ja põnevusega
härra Seebimull juuniori võimete väikest demonst-
ratsiooni. Palume tuua siia need viis raamatut, mida
Samuel eile õhtul enne magamaminekut *lehitses!*”

Kardina tagant ilmus välja assistent, kes kärutas
diivani ette väikese ratastega laua, millel lebas viis
paksu raamatut.

„Lubage tähendada, lugupeetud publik,” ütles
naine, „kuni eilseni ei olnud härra Samuel näinud
ega lugenud ühtegi neist viiest raamatust.” Ta to-
tis raamatud kordamööda püsti ja luges nende peal-
kirjad ette. „Ja nüüd tahaksin esitada esimese küsi-
muse.”

Kostis vaikset ärevat trummipõrinat ja inimesed
hoidsid saalis jälle hinge kinni.

„Härra Samuel Seebimull, mis asi on megalob-
lastiline aneemia?”

Vaikus. Kõik inimesed vahtisid üksisilmi Samueli,
kuid Samuel ei vastanud mitte kui midagi. Ta tun-
dis, kuidas palavus pressis talle pähe ja nägu läks
punaseks. Ent ta ei tundnud peas erilist surinat,
seda, mis köditas toredasti, aga siiski mitte nii palju,
et oleks pidanud sügama. Asi oli rohkem kui murel-
tekitav.

Saatejuht kordas küsimust, kuid Samuel ainult niheles toolis. Viimaks hakkas ka publikule selguma, et midagi on viltu.

„Te olete vaadanud eile läbi viis raamatut ja ühest neist seletatakse põhjalikult, mis on megaloblastiline aneemia.”

„See on... see on Prantsuse rahvusroog, täidetud veisemagu,” vastas Samuel ning saalist kostis kohe maid aplaus ja braavo-hüüdeid. Ka Samueli isa ja ema plaksutasid kergendatult. Asi oli nimelt nii, et mitte kellelgi polnud õrna aimugi, mis asi on megaloblastiline aneemia.

Välja arvatud saatejuhil. Kui saali saabus jälle vaikus, luges saatejuht oma kaustast ette: „Megaloblastiline aneemia on kehvveresuse vorm, mis tekib peamiselt vitamiin B₁₂ või foolhappe vaeguse tõttu organismis. Seetõttu on vererakkude arenemine häirunud ja tekivad megaloblastilisele aneemiale iseloomulikud suured punaverelibled ehk megaloblastid. Küsimus oli „Terviseraamatust”. ”

Saalist hakkas mõminat kostma ja pearaputusi paistma. Samueli ema heitis ärevaid pilke poja poole ja ka isa kohendas rohkem kui korra lipsu.

Saatejuht naeratas. „Võib-olla jäi teil mõni lehekülg kogemata vahele. Väga võimalik, et mitme-

leheküljelist raamatut lehitsedes kleepub mõni lehekülg kokku. Seda juhtub ikka. Läheme järgmise küsimuse juurde.”

Jälle trummipõrin ja ärev ootus.

„Mis on origami?”

Samuel mõtles natuke, enne kui vastas ebakindlalt: „Origami on triibuliste oravate liik, mis elab Lõuna-Ameerika vihmametsades.”

Naine luges kaustast midagi täiesti muud: „Origami on Jaapani paberivoltimise kunst. See on kirjas entsüklopeedias.”

Nüüd hakkas publiku seast rahulolematuid hõikeid kostma. Samueli nimetati petiseks. Jälle mõni lehekülg kokku kleepunud, osatas keegi.

Kõrge soenguga naine vaigistas hüüdjad maha. „Anname meie külalisele veel ühe võimaluse. Seekord tuleb lihtsam küsimus ja ma isegi ütlen, kust raamatust see pärit on. Niisiis, raamatus „Kuningas Saalomoni kaevandused” räägitakse kaevandustest. Mis kaevandused kuningas Saalomonil olid?”

Samuel näris küüsi ja ta otsaette ilmusid higi-pisarad. „Kullakaevandused,” vastas ta pika mõtlemise peale lõpuks, aga naine raputas pead.

„Tegemist oli teemandikaevandustega,” ütles ta kuivalt. „Paistab, et viis raamatut ühe õhtu jaoks

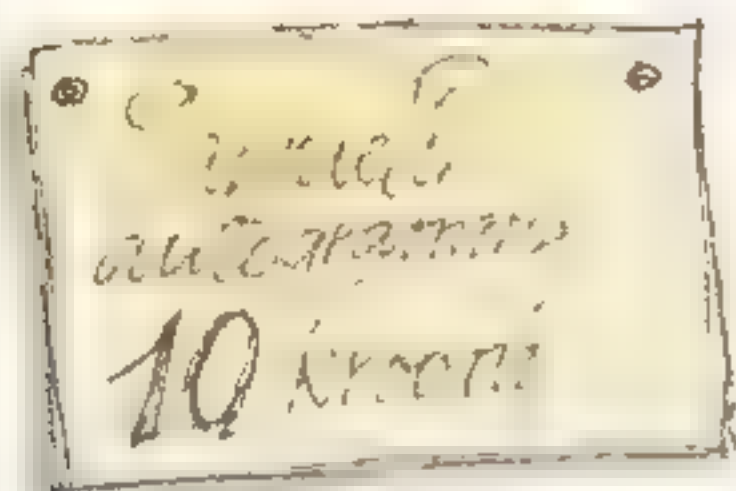
oli teile siiski liig, härra Samuel Seebimull. Täname meie kannatlikku publikut siin stuudios ja teisel pool televiisoriekraani kodus kaasaelamise eest! Tulge meie seltsi jälle järgmisel laupäeval! Kuni seleni – nägemist!”

Saatejuht naeratas kaamerasse, aga nii kui saade lõppes, marssis ta perekond Seebimullist mööda, heitmata kellelegi neist pilkugi. Publik hakkas porisedes laiali minema. Proua Seebimull katkus juukseid. „Milline häbi!” oigas ta. „Kõik mu tuttavad vaatasid seda saadet!”

Härra Seebimull oli sama vapustatud kui abikaasa. Ta oli higist läbimärg. „Mis sa arvad, kallis, kas meie tasu on märgatav või märkimisväärne?”

„Tasu!” ulgus proua Seebimull. „Saad aru, et mingit tasu ei tule, sina lollpea! Me peame ainult lootma, et meilt ei nõuta kahjutasu selle naeruväärse esinemise eest!”

Ainuke rõõmus inimene kogu peres oli Susanna. Ta oli rahul, väga rahul. Ta naeratas Samuelile kahjurõõmsalt, sest temale meeldis Samueli ebaõnnestumine üliväga. Keegi ei olnud temast raasugi hoolinud pärast seda, kui Samuelist sai terve linna kuulsus. Tänapäeva alandus kulus Susanna arvatult Samuelile päris ära.

AUTOGRAMMIJAHTIJAD

Hoolimata viletsast esinemisest, võeti telema-jast veel samal õhtul uuesti ühendust. Härra Tainas pakkus neile võimalust esineda uues-ti järgmisel laupäeval.

„Ma proovisin kodus lehitseda „Kokaraamatut”. Tõde, selle lehitsemine võttis mul aega kaks tundi!” ütles ta telefonis ärevalt. „Muidugi pole mu sõr-med nii osavad kui Samuelil, on täiesti võimalik, et Samuel lehitseks selle läbi poole tunniga.”

Härra Tainas kõhatas. „Mõistate kindlasti, et ka meie sattusime selle esinemise pärast mõnin-gul määral ebamugavasse olukorda. Pakun välja, et teeme terve saate uuesti ja Samuel saab iga

raamatu jaoks aega terve päeva ja natuke roh-kemgi!”

See oli Samueli vanemate arvates päris mõistlik ettepanek. Nii juhtuski, et Samueli padja alla ei to-pitud enam viit raamatut, vaid üks raamat korraga. Oli ju päevselge, et raamatud olid Samueli peas sega-mini läinud. Ka võlupatjadel on oma piir ja seda oli Seebimullide perekond omal nahal tunda saanud.

Järgmine esinemine korraldati niisiis nädala pä-rast laupäeval. Samuelile esitati saates seitsekun-mend viis küsimust. Näiteks paluti tal nimetada toidumürgituste peamised põhjused, loetleda viis koerateemalist vanasõna, öelda, missugust raha-ühikut kasutatakse Etioopias, kuidas valmista-takse „Frutti di mare” pitsat ja kes on „Kuningas Saalomoni kaevandustest” pajatav minategelane.

Samuel vastas viimsele kui ühele küsimusele õigesti! See ei valmistanud talle mitte vähimat-ki raskust. Samad inimesed, kes nädal tagasi olid Samueli viletsaks petiseks või vähemasti hale-daks naljanumbriks pidanud, ahmisid vapustatult õhku ja tagusid suurest vaimustusest käsi kokku. Seebimullide perekonna hea maine sai päästetud ja Samueli vanematele maksti tööpoolest *märkimis-väärne* tasu.

Perekond Seebimulli maja ukse taga hakkas iga päev voorma inimesi, kes tahtsid Samuelilt autogrammi saada. Ema nõudel lõpetas Samuel kooliskäimise, et võiks terve päev autogramme jagada. Ega tal koolis nukkunü midagi õppida olnud. Kolmas klass oli mõne nädalaga sooritatud ja ta viidi otse üle neljandasse klassi. Kui Samuel ei olnud kaks päeva muud teinud kui autogramme kirjutanud, tuli proua Seebimullile mote kinnitada ukse peale silt: *Samuel Seebimulli autogramm 10 krooni. Muude pereliikmete autogramm 5 krooni.*

Autogrammitahtjaid ei jäänud maksust hoolima ta sugugi vähemaks. Vastupidi, Seebimullide pruuni maja ukse taga jätkus järjekorda hommikust õhtuni. Samueli käsi oli kirjutamisest valus, aga ema ei lubanud tal lõpetada. Kui järjekord ei tõmbunud ka hilja õhtul lühemaks, lisas proua Seebimull sildile veel märkuse: *Vastuvõtt esmaspäevast reedeni kella 8-17. Ouel ööbimine keelatud!*

Õösiti magas Samuel nagu ennegi, raamat padja all. Nüüd, kus ta oskas peast „Kõigi aegade suurimant kokaraamatut“, andis ta laupäeviti kodupere-naiste seltsile kokanduse tunde. Selle eest maksti talle üsna kena tasu. Pühapäeviti õpetas ta huvilistele prantsuse keelt, matemaatikat ja geograafiat.

Tõsi küll, inimesed olid enamasti rohkem huvitunud imelapsest endast kui õppimisest. See-eest kasvas iga tund Seebimullide perekonna pangaarvet kopsaka summa võrra.

Jalgpallimänguks ja tiigis mulistamiseks ei jäänud Samuelil enam aega. „Omaenda löbustamise eest ei maksa keegi sulle mitte sentigi!“ manitses ema teda. „Iga minut, kui sa vees või mänguväljakul sahmerdad, läheb meile kalliks maksma! Mõtles selle peale, Samuel! Mõtles meie pere peale ja ära ole isekas!“

Kuna Samuel oli alaealine, ei olnud ema arvates mingit põhjust avada talle isiklikku pangaarvet. Aga ema oli nõus vähemalt natuke poja taskuraha suurendama.

Pangadirektor härra Noobel hakkas igal nädalalõpul Seebimullide pool külas käima. Ta mängis härra Seebimulliga malet ja nad mõlemad tossutasid malemängu kõrvale kalleid Kuuba sigareid. Proua Noobel käis iga kahe nädala tagant proua Seebimulli juures oma soengu sügavlillat tooni värskendamas, sest sellest oli, nagu öeldud, saanud suur mood. Üsna pea võttis Samueli ema salongist aga lõpparve ja hakkas hoopis poja mänedžeriks.

Ema fantaasia, mis puutus rahateenimisse, oli piiritu. Ta organiseeris Samuelile igasuguseid esine-

mea, intervjuusid ja reklaamikampaaniaid. Samuel pidas keelekursusi, kunstiloenguid ja personalijuh-
timise seminare. Temast tehti koguni järgmise aas-
ta pildikalender pealkirjaga „Imelaps Samueli näpu-
nõited kodukokkadele”.

Mida arvas sellest kõigest Samuel ise?

Samuel oli tüdinud. Ta oli täielikult kurnatud. Temast oli väga lühikese ajaga saanud terve Eesti kuulsaim inimene. Seepärast ei võinud ta minna tii-
ki ujuma ega kala püüdma. Ta ei võinud rahulikult
mudellennukeid lennutada ega pargis taskuraha eest
ostetud uut jalgpalli taguda, sest igal pool parvles
fotograafe ja autogrammikütte. Kuhu ta aga läks,
pidi tal alati olema kaasas autojuht ja kaks turva-
meest. Oma rahust polnud enam kübetki alles.

„Ma ei jaksa enam kuulus olla,” ütles Samuel ühel
põlval emale. „Mul on kogu tramburaist villand.
Mu kaed on autogrammide kirjutamisest kanged ja
ma ei saa korralikult magada, kui meie maja ümber
trügivad igasugused fotograafid.”

„Kulla Samuel,” manitses ema kulme kergita-
des poega. „Rauda peab taguma nii kaua, kui see on
kuum, sa saad sellest ju isegi aru!” Ta lehitses siiski
hetk aega paksu punaste kaantega kalendrit. „Ehk

võimo mõne igavama esinemise ära jätta, kui sa kõigil ei jaksu käia.”

„See oleks väga tore, ema,” lausus Samuel ohates.

„Aga sellest majast peame küll ära kolima,” arvas Samueli isa. „Kuhugi niisugusesse majja, mis vastab meie tasemele. Mille lähedale juba niisama lihtsalt ei hiilita ega piiluta akendest sisse.”

Selles asjas saavutati kiiresti üksmeel. Seebimullide pere ostis äärelinnas suure kolmekordse villa, mida ümbritses sobivalt kõrge nikerdatud raudaed. Proua Seebimull lasi maja roosaks värvida ja raudaia varbade otsa kullatud nupud kinnitada. Terves majas lasti täielik remont teha. Kõigi tubade põrandad – kolm vannituba kaasa arvatud – kaeti hinnalise roosa marmoriga.

Härra Seebimulli palvel paigutati igasse tuppa televiisor. Ka tema oli ajapuudusel oma tööst televiisori paranduses loobunud. Proua Seebimull kasutas teda lihtsamate asjaajamiste puhul nimelt oma sekretärina. See ei vähendanud aga sugugi ta kirge, mis puudutas televiisoreid. Nii paljude telerite hülgas oli kindlasti ka mõni, mis vajas vahetevahel parandamist, lootis ta.

Nii et Samueli ja tema perekonna elu oli tõepoolest täielikult muutunud. Õigupoolest ainuke muu-

tumatu asi oli Samueli võlupadi. Hoolimata pere suurest pangaarvest, ei saanud Samuel uut pehmet patja, vaid pidi leppima tollesama vana ja võidunud padjanäruga. Kuigi pesukapid punnitasid uutest kohevatest udusulepatjadest, jäid need Samuelile vaid unistuseks, sest nende kasutamine oli talle keelatud. Kord pani ta pea alla lisaks vanale padjale ja astronoomiaraamatule ka ühe neist mõnusatest kohevatest patjadest ja ta ärkas esimest korda viimaste kuude jooksul tõesti hästi puhanuna. Aga kuna hommikul oli tal raamatust vaevalt veerand peas, keelas ema tal teiste patjade kasutamise ära.

Suve alguseks oli Seebimullide perest saanud Eesti rikkaim perekond. Kuna Samuel oli autogrammide jagamisest väsinud ja teistest esinemistest sai palju suuremat tunnitasu, jagas Samuel nüüd autogramme ainult kaks päeva nädalas. Neil päevil hakkas nende roosa maja värava taha inimesi kogunema juba mitu tundi varem.

Ühel eriliselt kuumal suvepäeval vingerdas Samueli maja ümber tavalisel kombel sajapealine järjekord. Inimesed pühkisid näolt higi, mitu vehkis enda tuulutamiseks ajalehega ning mõni ettenägelik oli koguni päevavarju ja liitrise veepudeli kaasa

võtnud. Samuel oli kirjutanud autogramme juba kolm tundi ja kavatses just väikese pausi pidada, kui kuulis järsku väljast närvilisi hüüdeid:

„Kutsuge kiirabi! Inimene sai rabanduse!”

Opos lamas vana mees ja hoidis kätt südamel. Ta hingas vaevaliselt ja oli näost punane. Oli selge, et tegemist oli tõsise asjaga ja arst oli vaja viivitamatult kohale kutsuda.

„Kas keegi siinviibijatest on arst või meditsiinitöötaja?” küsis õlgkübara ja koerakesega peen daam, aga keegi ei tunnistanud selline olevat.

Siis hüppas Samuel püsti ja trügis inimmassist läbi. Ta puudutas mehe laupa ja pani käe ta kaelasoonale.

„Nahk on kuum ja kuiv, hingamine kiire, pulss nork. See mees on saanud kuumarabanduse ja ta tuleb kiiremas korras varju viia!”

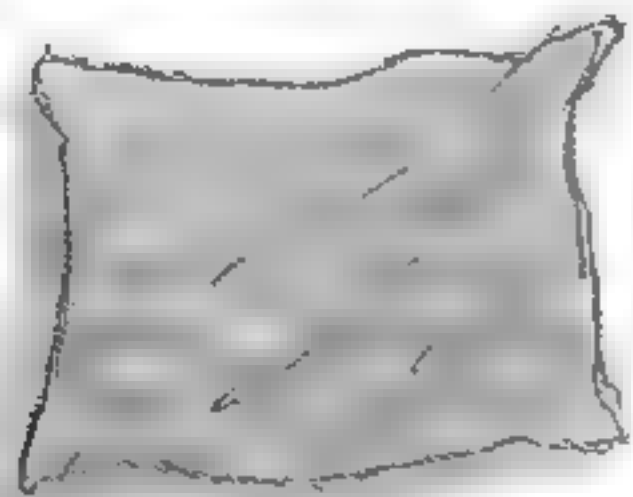
Kolm tursket meest haarasid haigel kaenalde altja jalgadest kinni ning tassisid ta Seebimullide elutappa diivanile. Keegi taipas kiirabisse helistada. Samuel käskis tuua külma veega niisutatud rätikuid ja kiskus mehel särki seljast. Ta kattis patsendi keha rätikutega ning niisutas neid veega kuni kiirabi saabumiseni.

Vana mees viidi kiirabiautosse. „Tubli poiss! Sa tegid taiesti õigesti!” ütles arst Samuelile. „Kuuma-

rabandus on väga ohtlik, eriti vanematele inimestele. Pole kahtlust, et sa oled selle papi elu päästnud!”

Selleks päevaks oli autogrammide jagamine lõppenud. Inimesed valgusid pärast vahejuhtumit tasapisi laiali. Ainult Samuel istus diivanil, endal näol õnnelik naeratus. Ta oli täna midagi tõeliselt tähtsat korda saatnud. Midagi tähtsamat kui kokakursus või prantsuse keele tund. Täna oli ta päästnud inimese elu ja sellega kaasnev tunne oli uskumatult hea.

VÖLUPADI ON KADUNUD

Pärast vahejuhtumit kuumarabanduse saanud mehega hakati Samueli annet veel kõrgemalt hindama. Omal soovil hakkas Samuel pidama ka esmaabikursusi, nii et varsti tundis enamik linnaelanikke vähemalt kuumarabanduse tundemärke, selle ennetamise ja ka leevendamise meetmeid. Aeg-ajalt läks Samuel esinemas pealinnas ja teistes linnades ning linna pea sünnipäeval ja lastekaitse seltsi aastakoolele, noorte matemaatikahuviliste klubiõhtule ja koduperenaiste kokaringi kahekümnenadal aastapäeval ja paljudel teistel üritustel, kuhu teda kutsuti.

Kooli suvevaheaja tõttu oli ka Susannal palju vaba aega. Ta sisustas seda Samueli fännide kirja-

dele vastamisega, millega sai ka endale veidi isiklikku taskuraha teenida. See oligi päris suur töö, sest postiljon kandis roosa villa postkasti iga päev kümnete viisi kirju. Kui päris aus olla, ei olnud selline olukord Susannale kuigi meeltemööda, sest kogu pereelu keerles vaid Samueli ümber ja temast tehti välja vaid siis, kui oli vaja Samuelile mingit teenet osutada. Nagu nendelesamadele fännikirjadele vastata.

Näiteks ühel päeval, kui Susanna oli täiesti iseseisvalt läbi lugenud vene klassiku Lev Tolstoi paksu teose „Anna Karenina”, läks ta sellest emale teatama. Iga normaalne ema, kelle üheteistkümneaastane tütar on läbi lugenud peaaegu tuhandeleheküljelist romaani, oleks rõõmust ja uhkusest pakatanud või vähemalt oleks ta öelnud „tubli tüdruk!” või midagi muud sellesarnast. Aga mitte proua Seebimull. Proua Seebimull rehmas selle asemel käega ja ütles pilku rahapatakalt tõstmata:

„Samuel luges selle juba tüki aja eest läbi ja pealegi vene keeles. Ole hea ja ära mind teinekord sega, kui mul on rahalugemine pooleli!”

Mõni päev hiljem askeldas Susanna tervelt kolm tundi köögis, et perele õhtusöögiks täidetud kalkunit valmistada. Ta järgis täpselt retsepti, täitis kalkuni

kuivatatud ploomide ja juurviljadega ning keetis ka
horputava kastme. Samuel ja härra Seebimull sõid
eda väga hea isuga, sest roog oli tõepoolest maitsev.
Proua Seebimull nätsutas iga lihatükki nimme oha-
le ja poetas siis lõpuks nagu muuseas:

„Kuidas oleks, kallis,” ta pidas sellega silmas
härra Seebimulli, „kui me palkaksime endale kodu-
töölise, kes koristaks meil tube ja valmistaks lõpuks
omeligi korralikku toitu? Susanna, ära solvu, aga
see kalkun on kuivavõitu.”

Seega ei olnud midagi imestada, et Susanna tun-
dis venna vastu kadedust. Nii hakkas ta peagi ven-
nale kõikaid kodaraisse pilduma, et end vähemalt
raamatukogenegi lohutada. Näiteks tuli Susannal pähe
torgata Samueli padja alla ema armastusromaane,
mida vend jälestas. Samuel ei kavatsenud mingil ju-
tul neist ainsatki läbi lugeda. Aga viimne kui üks
raamat, mis oli ööseks Samueli võlupadja alla sattu-
nud, oli hommikul poisil peas, meeldis see talle või
mitte.

Ülkskord rebis Susanna ülikooli raamatukogu
anatoomia õpiku kaaned lahti ja pani nende vahele
oma lemmikraamatutest „Kolme päeva ime-
dieet”. Järgmisel päeval ei saanudki Samuel osa-
leda ülikooli arstiteaduskonna anatoomia suvekur-

susel külalisesinejana, sest ta peas keerles ainult
kolme päeva imedieet. Selline nali oli Susannast
üsna õel, juba kas või sellepoolest, et raamatukogu
raamatute lõhkumine on karistatav. Süüdlane leiti
muidugi peagi üles ja Susanna sai ema käest korra-
likult riielda.

Uhel hommikul märkas Samuel oma padja sees
auku. See ei olnud kuigi suur auk, ainult küljeõmb-
lus oli pisut lahti kärisenud. Ent sellest oli jõudnud
öö jooksul peotäis udusulgi padjapüüri sisse ja Sa-
mueli linale laiali pudeneda. Kui arvestada, et padja-
närvi oli juba viieteistkümneaastane, võis õmblus
olla muidugi pelgalt vanadusest katki lagunenu-
d. Aga proua Seebimull väitis pärast põhjalikku kont-
rolli, et see oli katki *lõigatud*. Niisiis sai Susanna jäl-
le pragada. Peale selle pidi ta kõik udusuled kokku
korjama, need tagasi padja sisse toppima ning augu
ise kinni õmblema.

Loppude lõpuks oli ka see üsna süütu riugas, vör-
reldes sellega, mis juhtus mõne aja pärast. See pidi
Seebimullide perekonnale äärepealt saatuslikuks
saama.

Tol õhtul pani Samuel magama minnes padja
alla ungari keele õpiku. Järgmisel päeval oli Samuel

kutsutud presidendipaleesse pidulikule vastuvõtule, kuhu oodati ka Budapesti linnapead. Proua Seebimulli arvates oli muidugi täiesti iseenesestmõistetav, et Samuel õpib selle tähtsa kohtumise auks ungari keele ära. Prantsusmaa president oli olnud nii vaimustuses, et sai Samueliga oma emakeeles Prantsuse moodsast kunstist vestelda.

Ent kui Samuel hommikul üles ärkas, ei osanud ta mitte silpigi ungari keelt. Vähe sellest, Samueli völapadi oli *kadunud*! See oli nagu õhku haihtunud!

Presidendile teatati, et Samuelil ei ole kahjuks akilise haigestumise tõttu võimalik Budapesti linna-
pea vastuvõtubanketil osaleda.

Kohe tõmmati kõigile roosa villa akendele kardina-
nad ette. Terves majas korraldati viivitamatult
suurotsing Samueli padja leidmiseks. Proua Seebi-
mull kiskus kõigist kappidest põrandale üleriided,
pidulikud riided ja koduriided, voodipesu, käteräti-
kud, aluspesu, taskurätikud, aknakardinad, tekid
ja muidugi padjad, sokid, jalatsid ja üleüldse kõik,
mis vähegi meenutas või ei meenutanud õhukest
luitunud patja või mille seas see oleks võinud pei-
dus olla.

Härra Seebimull püüdis abikaasat pidurdada, nagu oskas. „See on ju hullumeelsus, Katariina! Üks padi ei saa ometi taskurättide vahel olla, see lihtsalt ei mahu sinna!”

Proua Seebimull ei lasknud ennast häirida. „Samueli padi *peab* üles leidma! Ma kaevan selle kas või pörandalaudade alt välja!” raevutses ta nagu vihane härg.

Ilmselt ei suutnud ta enam aruka inimese moodi mõelda ja see pani härra Seebimulli lastega murelikko pilke vahetama.

Otsinguid jätkati niisiis samas vaimus. Vooditest tommati linad ja tekid pörandale ning madratsid keerati pahupidi. Ka see ei toonud Samueli vólupadi päevavalgele.

Lõpuks nägi terve maja välja, nagu oleks sellest tornado üle käinud.

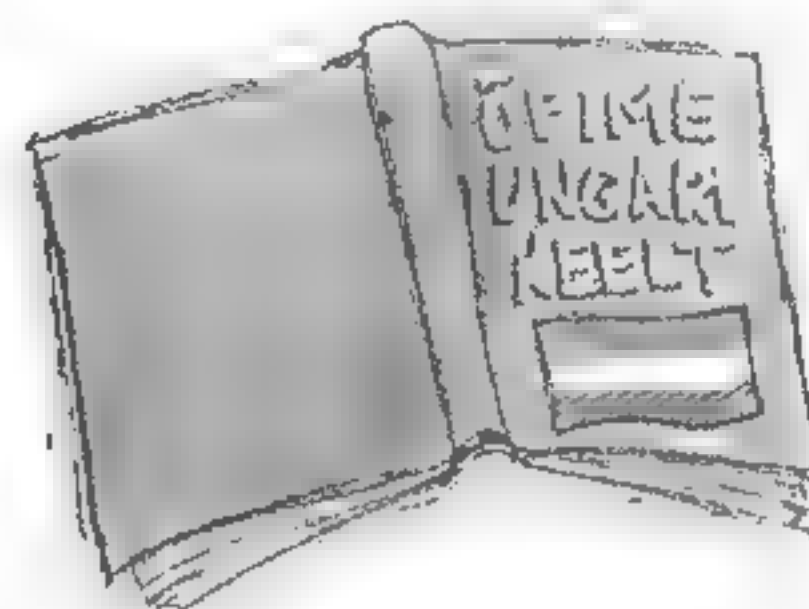
„Samueli padi on *ära varastatud!*” oli ema viimaks kindel. „Kontrollige ukseid ja aknad üle, ma võin kihla vedada, et seal leidub muukimisjälgi või on mõni aken lahti ununenud!”

Ukseid ja aknad said üle vaadatud, aga mingeid sisselõhestamise jälgi ei leitud.

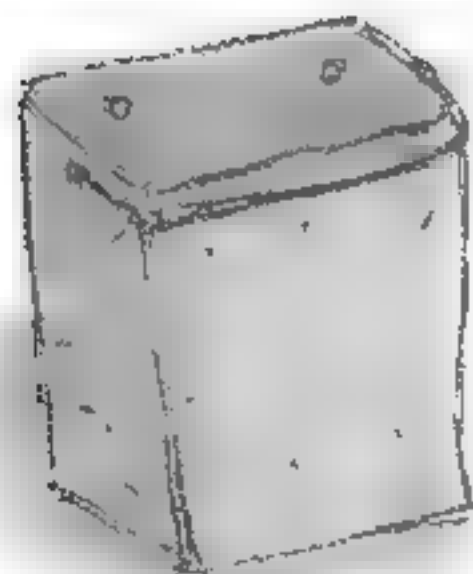
„Me peame politsei kutsuma,” otsustas ema lõpuks pärast mitmetunnist asjatut ringituhnimist.

„Siin näeb tõepoolest välja, nagu oleks siia sisse murtud,” mühatas isa, silmitsedes enda ümber valitsevat korralagedust.

„Mida sa kavatsed neile siis ütelda, ema?” tahtis Samuel teada. „*Minu poja hindamatu väärtusega vólupadi on ära varastatud! Tundemärgid: viisteist aastat vana, kole ja kopitanud lõhnaga... Sind naeratakse välja!*”

ÜLESTUNNISTUS

Proua Seebimull vajus jõuetult diivanile ja hakkas nuuksuma.

„Kõik on kadunud!” halas ta südantlõhestava häälega. „Kõik töö ja vaev on raisku läinud! Meist nüüd küll saab? Me jääme vaeseks ja peame hakkama kaltsudes ringi käima. Ja mina pean jälle juuksuriks hakkama! Oh jumal küll, mind paneb juba mõtegi, et ma pean vanadele hambututele krõhvandele rulle pähe keerama, vastikusest värise-mul!”

Härra Seebimull pani käe abikaasa õlgade umber ja püüdis teda lohutada: „Mis sa nüüd, Katariina, meil on pangas veel mõned miljonid alles. Sa ei pea

kohe juuksuriks hakkama. Mina võin küll hakata jälle televiisoriparandajaks. Ja Samuel võib meile veel juurdegi teenida, ta on ju tark poiss!”

Proua Seebimull võpatas äkitselt ja lõi silmad ehmatuses pärani.

„Samuel! Samuel ei õpi iialgi *ungari keelt* ära! Ega ka suahiili, vanakreeka, udmurdi, heebreaga ega isegi katalaani keelt! Issand jumal, kas sa ka kujutad ette, mis meie pojast saab, kui ta ei oska udmurdi keelt! Kuhu ma oma silmad häbi pärast peidan!”

Proua Seebimull värises üleni ja ta otsmikule ilmus kobar külmi higipiisku.

„Ema, ega siis teised üheksa-aastased eesti poisid ka udmurdi keelt oska!” märkis Samuel kulme kortsutades. „Ma ei pea ju päris kõiki maailma keeli oskama! See oleks ebanormaalne!”

Järsku astus Susanna elutuppa, kaenla all ei miski muu kui Samueli padi!

Ema kargas püsti ja rebis padja Susannalt krest. „SAMUELI PADI!” hõiskas ta vaimustuses. „Samueli vana lõtakas padi ja sama kopitanud lõhn ka veel küljes! Me oleme jälle *rikkad*!”

Siis pöördus ta Susanna poole ja ta ilme muutus hetkega rõõmsast kahtlustavaks. „Kust sa selle üles leidsid? Me otsisime kõik võimalikud kohad läbi!”

„Tõvist ei vaadanud prügiämbrit,” ütles Susanna ja plaksutas kiirelt ripsmeid.

„Prügiämbrit?!” karjatas ema. „Kas tõesti keegi teie tohudest ei taibanud prügiämbrit kontrollida! Näed siis, Silver, mis saab, kui oled hooletu! Täna oleksime prügiämbri konteinerisse tühjendanud ja Samueli padi oleks olnud igaveseks läinud!”

Samuel kirtsutas nina. „No tore, nüüd haiseb see muidugi veel rohkem kui enne!”

„Tõenäoliselt on see peale selle ka üsna plekiline, ei tea, mis sodi sees see oli,” arvas isa. „Aga õnneks on leiutatud pesumasin, nii et varsti on see jälle puhas!”

„Kas sa oled hulluks läinud!” karjatas ema. „Samueli patja ei tohi mitte mingil juhul pesta! Kas te, lollpead, siis ei tea, et iga pesu vähendab padja võluvõimu! Piisab, kui vahetame padjapüüri ära. Napp olete ehk märganud, vähendab ka see korraks võluvõimu, aga selle ohvri olen ma nõus tooma, et meie Samuel ei peaks päris räpase padjaga magama.”

Selle lahendusega pidid kõik rahule jääma, kuigi Samuel nuuskis patja kahtlustavalt veel pärast uue püüri vahetamistki.

Tubade koristamise peale läks mitu tundi. Kui kõik riided, kingad, voodipesu ja muu kraam oli lõpuks tagasi kappidesse surutud ja voodid olid jälle üles tehtud, oligi õhtu käes. Ema kamandas Samueli nagu alati varakult magama ja ka ta ise läks isaga ära voodisse. Päev oli olnud hirmus väsitav. Susanna ei olnud veel unine. Ta jäi elutoa diivanile istuma ja pani televiisori käima.

Ta oli vahtinud telerit juba peaaegu tund aega, kui ka isa tuli elutuppa, pidžaama seljas ja piimaklaas käes.

„Kas sina ka ei saa und?” imestas ta ja võttis Susanna kõrval istet. „Miks sa siin telekat vaatad, sul on oma toas ka?”

„Siin on suurem,” vastas Susanna vaikselt.

Isa oli mõnda aega vait ja mõlemad jälgisid tاردunud pilgul telerist tulevat filmi.

„Susanna,” ütles isa lõpuks. „Mis sa arvad, kuidas see padi prügiämbrisse sattus?”

Susanna ei vastanud tükk aega midagi. „Mul pole orna aimugi. Võib-olla viskas Samuel selle kogemata minema?” lausus ta siis.

„Keegi ei viska kogemata patja minema, igatahes mitte võlupatja. Äkki oleks kuidagi võimalik, et näiteks *sina* viskasid selle kogemata ära?”

Susanna heitis kiire pilgu isa poole, kuid jäi siis hoopis vaipa silmitsema. „Tead, isa,” ütles ta viimaks ohates, „ma ainult laenasin seda, kui Samuel oli magama jäänud.

Ma tahtsin nii hirmsasti ühe ööga prantsuse keele ära õppida! Et siis võib-olla oleks ema minu üle ka jälle uhke. Ma tahtsin padja varahommikul tagasi viia, aga Samuel oli juba ärganud. Kartsin, et ta saab hirmus vihaseks ja sellepärast ma peitsingi selle ära.”

„Miks just prügiämbrisse?” imestas isa ega olnudki Susanna suureks imestuseks vihane. „Ma arvan, et nii suures majas on paremaidki peidupaiku!”

„Ma läksin ähmi täis,” seletas Susanna. „Prügiämber sattus lihtsalt kõige lähem peidukoht olema. Mötlesin selle sealt hiljem välja võtta ja tagasi Samueli voodisse torgata, aga ei jõudnud.” Susanna ohkas jälle.

„No ja kas sa nüüd oskad prantsuse keelt?” küsis isa muiates.

„Ei oska. Ainult niipalju oskan, kui me oleme koolis õppinud, aga seda pole kuigi palju.”

Isa võttis tütre õlgade ümbert kinni. „Seda ma arvasingi,” ütles ta. „Ma olen ise ka patja proovinud, kuid sellest ei olnud kasu.”

„Sina oled proovinud!” imestas Susanna. „Kuidas
„Kas Samuel ei märganud, et sa ta padja ära võt-
kud?”

„Ei märganud, ma ärkasin enne teda ja viisin pad-
ja tagasi. Võluvõim ei mõjunud. Paistab, et Samuel
on ninuke, kes selle padja abil targemaks saab.”

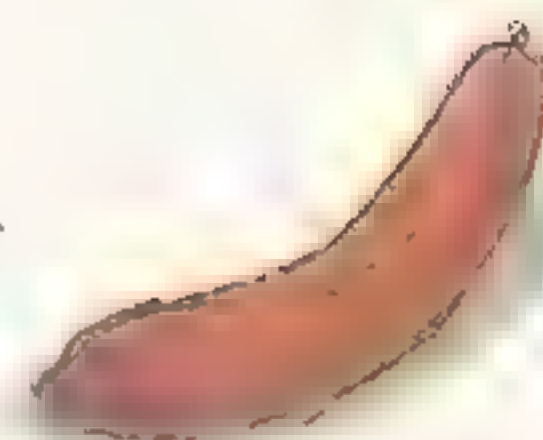
Siis tasandas ta häält, vaatas igaks juhuks ringi
ja pannaegu sosistas: „Kas tahad saladust teada? Ema
on ka katsetanud!”

Susanna silmad läksid suureks nagu tõllarattad.
„Ära räägi! Kuidas siis?”

„Samamoodi. Ta arvas, et ma magan, aga mina
nagin, kuidas ta padjaga tuppa tagasi hiilis. Pärast
seda ühte korda pole ta minu teada enam patja lae-
nanud, nii et oletan, et see ei mõjunud ka tema pu-
hul.”

Isa ja Susanna istusid veel hetke televiisori ees ja
lapsed siis magama. Imelik küll, aga ema ei süüdistas-
nud Susannat kunagi padjavarguses ja seda teemat
enam majas ei puudutatud.

HULL MANDA

Ühel juuliõhtul istus terve Seebimullide pere söö-
gilaua ääres õhtust söömas. Kuigi jõuludeni oli
tublisti aega, oli Samuel küpsetanud ahjus ve-
rvorsti ja praekartuleid hapukapsaga. Üsna rasvane,
tosi küll, aga maitsev. Kui kedagi peaks huvitama, siis
retsept on „Iga kodu kokaraamatus” leheküljel 84.

„Arvake ära, kes mulle täna helistas!” ütles
proua Seebimull salvrätiga suud tupsutades ja ta
näole levis võidurõõmus ilme. „Börsimaakler! Üks
härira Vinger.”

„Mis asi on börsimaakler?” küsis Susanna.

„See on inimene, kes ostab ja müüb aktsiaid,”
seletas ema. „Ostab odavalt ja müüb kallilt. Aga ta

ei kasuta selleks mitte oma, vaid rikaste inimeste raha."

"Ta on siis mingisugune kaupmees?"

"Midagi sinnapoole jah. Head börsimaaklerid aitavad investeerijatel varandusi teenida."

Ema hammustas rahulolevalt kartulit.

"Millepärast see börsimaakler Vinger sulle helistas?" küsis härra Seebimull kulme kortsutades.

Proua Seebimulli silmad läksid läikima. „No ma räägin," vastas ta õhinal. „Ta tegi mulle ühe huvitava ettepaneku!"

„Millise ettepaneku?"

„Tal oli äärmiselt hea plaan meie raha investeerimiseks. Tal on infot ühe sukkpükse valmistava Sandy-Landy firma kohta, mille aktsiaid tasuks tingimata osta, niikaua kui need on veel odavad. Sandy Landy sukkpükse ootab härra Vingeri teada kindla peale ülemaailmne turg."

"Aga, ema," katkestas teda Samuel. „Minu teada on meie raha juba päris hästi härra Noobeli pankas investeeritud."

„Sa oled ainult väike poiss, Samuel," ütles ema õpetlikult. „Sa ei saagi kõiki rahaasju ja ärimaailma keerde mõista. See paganama härra Noobel teenib *meie raha*ga varandusi kokku ja niisugune asi pole õiglane!"

Siis tasandas ta häält. „Ma olen juba pangast oma jao välja võtnud, pool kogu rahast. *See raha on praegu siin majas!*"

„Sa oled hulluks läinud, Katariina!" hüüatas härra Seebimull. „Sa veel näed, et too börsimaakler Vinger kasutab sind ainult ära! Ja kui päris täpne olla, siis kuulub raha Samuelile."

Proua Seebimull hakkas vihast keema ja rusikat vastu lauda taguma. „Kes korraldab Samuelile esinemisi ja pildistusi? Kes vahendab talle kursusi ja loenguid? Kes näeb kogu seda vaeva? MINA! Ilma minuta poleks teil kellelgi sentigi, olgu või teil kõigil maragused võlupadjad nagu Samuelil! Pool rahast kuulub mulle ja mina võin selle kas või ära põletada, kui taju tuleb! See on minu oma ja selle asja üle me enam ei vaidle!"

Proua Seebimulli nägu oli tõmbunud tulipunaheksa ja hingamine läinud kähisevaks. Keegi ei julgenud enam vastuväiteid esitada ja õhtustamist jätkati keegi rusuvas vaikuses.

Järeku kostis söögitoa akna tagant pröksatus. See kõlas nii, nagu oleks keegi astunud kuivanud oksa peale. Proua Seebimull tõstis pead ja kahvel koos kartulitükiga peatus poolal teel suhu. „Kas kuulute?" kostis ta. „Keegi on akna taga!"

„Sul on närvid läbi, Katariina,” arvas härra Seebimull. „Tuul ainult kõigutab puuksi või on see moni lind või orav.”

Proua Seebimull raputas ägedalt pead. „Keegi kuulas meie akna all ja see ei olnud kohe kindlasti mingi orav! Tee kähku, Silver, me peame ta kätte saama!”

Proua Seebimull sööstis uksest välja, kahvel relvaks käes. Härra Seebimullil ei jäänud muud üle kui talle järele tormata. „Jääge teie tuppa!” hüüdis ta lastele.

Susanna ja Samuel jooksid akna juurde ning püüdsid näha, mis väljas toimub.

„Mis sa arvad, kas see võiks röövel olla?” küsis Susanna ja võdistas õlgu.

„Väga võimalik,” vastas Samuel. Ta pidi tahes-tahtmata ema imetlema, kes oli nii kartmatult torunud otse võimaliku röövli või murdvarga järele. „Voi siis on see tõesti mõni väike loom.”

Samuel leidis tegelikult, et väike loom oleks suhteliselt igav seletus olnud. Pöder oleks olnud huvitavam. Voi metssiga.

Tukk aega ei kostnud väljast muud kui isa ja ema hääle. Siis hakkas teiselt poolt maja kostma karjumist ja kirumist. Varsti pärast seda paisati välisuks

lahti ning ema ja isa tulid sisse. Aga nad ei olnud üksi! Nad talutasid oma vahel väikest vastu punnivat kuju, kellel olid seljas määrdunud, viledaks kulunud riided ja jalas katkised saapad. See ei olnud mingi suur ja hirmuäratav röövel, vaid väike kõhn vanamoor.

Samuel ja Susanna tundsid ta kohe ära. Kõik linnaelanikud teadsid teda. See oli Hull Manda.

Härraja proua Seebimull peaaegu lohistas vanamuti elutuppa ja surusid ta toolile istuma. Mutike vajus istudes veel rohkem kõssi, nii et tundus, nagu oleks toolil vedelenud vaid hunnik kaltse.

Proua Seebimull pani käed rinnale risti ja jäi harkjalu Manda ette seisma. „Hakka aga rääkima!” kõmistas ta. „Mida sa minu akna taga tegid?”

„Ei midagist,” piiksus Hull Manda.

„Seda ma küll ei usu!” teatas proua Seebimull karmilt. „Minu maja akna taga ei hiilita kindlasti õhtusel ajal, et ei midagi teha!”

„Ma eksisin sinna ära,” piiksus Hull Manda ja nuuskas lörinal nina. „Ma olin õhtasel jalutuskäigul.”

„Hah!” osatas proua Seebimull põlglikult. „Selle maja ümber on nii kõrge aed, et siia ei eksi isegi hulkuv koer õhtusele jalutuskäigule. Sa olid akna taga

nuhkimas, sa kuulasid salaja meie jutuaajamist pealt! Küll mina juba sinusuguseid tean!”

„Ei nuhkind ma provva akna taga midagist, olgu looja mulle armuline!” ütles Hull Manda ja nuuskas nina rätikuserva tühjaks. „Ma uurisin teie solgitunni. Ma leitsin säält ükskord häid kontisi, igavest pailu liha külges. Mandale küll kõlbab hää praadiplatus, mis teised on ära viskand.” Proua Seebimull keeras vastikust tundes pea ära.

„Aga kuidas sa ometi väravast sisse pääsesid?” imestas härra Seebimull omakorda.

Hull Manda kukkus järsku kõkutama nagu nõiamoor ja Susannal käisid judinad üle selja. „Ma olen nii lahja, et ma mahun aiapulkade vahelt sisse!”

„Aga kus see siis kõlbab, et sa lihtsalt marsid läbi maa ja hakkad teiste inimeste prahti sobrama!” ütles isa laitvalt pead vangutades.

„Kust ma siis mudu süia saan? Teiesugusilt ei saa Manda muud kui rusikat ja saapajälje tagapoolde!”

„Ema nagu hakkas jälle ähvardavalt punetama. „Ära üldse proovigi siin haletsust äratada!” ütles ta ja pani käed puusa. „Võta arvesse, Manda, et söögitoru akna taga pole mitte ühtegi prügikasti. Aga sina nuhkisid just seal, sa räpane inimene! Sul on parem üles tunnistada, mida sa meie akna taga tegid!”

„Jah, mida sa seal tegid, Manda?” nõudis ka härra Seebimull seletust.

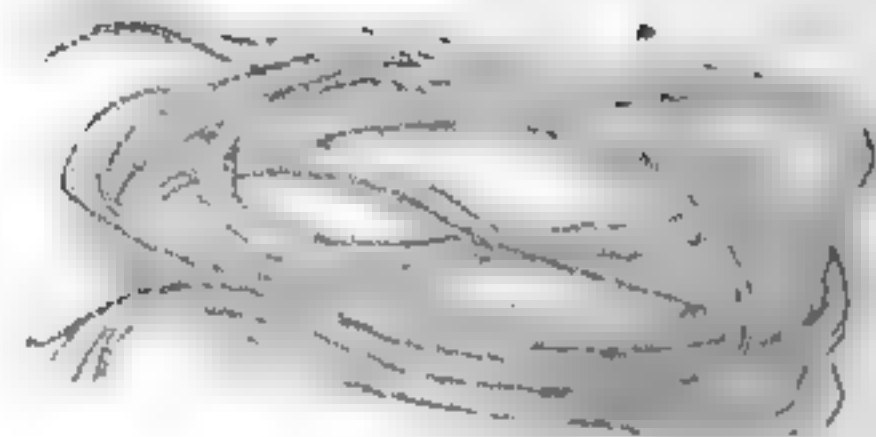
„To karjusite ju, nigu oleks siga tapet!” seletas Hull Manda lahkelt. „Ma mõtsin, et ma tsipa piilun, kuhu härrasrahvas kakleb!”

Proua Seebimull hakkas huuli närima ja püüdis palavikuliselt meenutada, millest ta oli söögilauas näkinud. „Mida sa kuulsid, Manda?” küsis ta ja püüdis veidi sõbralikum välja näha. See ei õnnestunud eriti hästi, sest tegelikult oli tal tahtmine too lehkav kaltsuhunnik lähimasse prügiautosse torgata.

Hull Manda hakkas jälle kähinal kõkutama. „Koik kuulsin ära!” hüüdis ta võidurõõmsalt. „Ma kuulsin IGAT JUMMALA SÕNA!”

HIRMUS PLAAN

„Too köis, Samuel!” kamandas proua Seebimull poega.

„Mida sa kavatsed teha?” küsis härra Seebimull ärevalt ja aimas, et veel rohkem ebameeldivusi on tulemas.

„Ma ei tea veel, mida me Mandaga teeme, aga niikaua, kui ma mõtlen, seome ta kinni.”

„See ei ole kindlasti vajalik, kallis,” arvas härra Seebimull. „Ega Manda ju minema jookse.”

„Mudugist jookseb! Nigu tuul!” hüüdis Hull Manda ja tõusis toolilt püsti, et ukse poole sibada. Aga ta komistas omaenda jalgade otsa ja lendas sirakile põrandale. Nüüd pidi ka härra Seebi-

mull tunnistama, et Manda oleks targem kinni
siduda.

Samuel tuligi köiega. Härra ja proua Seebimull
tehtud muti istuma ning sidusid ta jalad toolijalga-
de külge kinni. Manda nägi Susanna meelest nii ha-
letsusväärne välja, et ta tõi eidele laualt jahtunud
verivorstijupi. Seejärel istus perekond diivanile nõu
pidama, mida Hullu Mandaga peale hakata.

„Te muidugi mõistate, et me ei saa teda lihtsalt
minema lasta,” ütles ema tasa.

„Me ei või teda ometi ka siia jätta!” laiutas isa
nõutult käsi.

Èma noogutas. „Võime küll. Ja kardan, et meil
polegi muud väljapääsu.”

„Mida sa kavatsed temaga teha, ema?” tahtis
Samuel teada ja heitis pilgu Hullu Manda poole.
„Ega sa teda meie juurde *elama* kavatse jätta?”

Proua Seebimulli otsaesine tõmbus pingsast mõt-
lemisest kortsu ja ta suu oli pigistatud kriipsuks. „Me
ju rääkisime koduabilise palkamisest, eks ole?”

„Ega sa ometi *teda* mõtle?” oli Susanna vapusta-
tud. Ka Samuel ja härra Seebimull raputasid aegla-
selt pead, näod õudusest kahvatud.

„Mõttele ometi, ema!” ütles Susanna erutatult.
„Kas sa tõesti arvad, et saaksid *temast* tubli kodu-

abilise? Ta ei ole arvatavasti aastakümneid seepi näinud. Ta *haiseb*! Kas sa tõesti laseksid tal oma *noodlit* üles tcha?"

"Susanna püüdis ette kujutada, kuidas too räpane vanamoor tatsab tema tuppa ja käpib ta puhtaid voodilinu, ja see kujutelm ajas tal südame pahaks.

"Koigepealt peaks ta muidugi puhtaks pesema," arutles ema. Ta hakkas mõttest, et saab tasuta teenijanna, tasapisi hoogu sattuma. Aga pilk märdunud kujule, kes lutsis hambutu suuga ahnelt verivorsti, nii et kaks musta süljenõret nirisesid suunurkadest, lõi ta siiski tagasi maapinnale.

"See vist ei ole jah kuigi hea mõte," raputas ta pead ja härra Seebimull ning lapsed ohkasid kergendatult. Aga liiga vara.

"Ega Mandal sugulasi ole?" mõtiskles proua Seebimull edasi. "Ei, muidugi mitte," vastas ta ise. "Muidu ta vast ei elaks tänaval."

"Kuhu sa oma jutuga jõuda tahad?" küsis härra Seebimull norgalt. Talle tekkis hirmus aimus, nähes naine kurjalt kisis silmi ja otsustavalt kokkupigistatud huuli.

"Nii et teda ei hakka keegi ka taga otsima," jätkas proua Seebimull, jättes abikaasa küsimusele vastamata.

"Sa ei kavatse teda ometi *ära tappa*?" ägas härra Seebimull vapustatult ja ta silmad läksid ehmatusest punni.

"Muidugi mitte, kas sa pead mind päris hulluks?!" ütles proua Seebimull solvunult, nii et teised ohkasid jälle kergendatult. Siis tasandas ta häält ja ütles midagi peaaegu sama jubedat.

"Me ei pruugi teda *ära tappa*," seletas ta innukalt. "Ta on ju vana ja haige ega elaks niikuinii enam kuigi kaua. Me võime ta lihtsalt keldrisse ilma söögi ja jooki luku taha panna ja hiljemalt nädala pärast oleme iseenesest... khm... probleemist lahti. Saate aru?"

Proua Seebimull heitis jälle pilgu Hullu Manda poole ja lausus seejärel noomivalt Susannale: "Vorsti andmine oli küll rumal tegu! Selle pärast elab too kõhn moor veel mitu päeva!"

Järsku ajas härra Seebimull selja sirgeks, vaatas proua Seebimullile tõsiselt otsa ja teatas otsustavalt

"Sellise asjaga mina ei nõustu! Mina ei hakka kedagi surnuks näljutama! Sa peaksid häbi tundma, Katarina, et siisuguseid asju laste kuuldos räägida!"

Proua Seebimull hakkas solvunult puhisema. "Kas sa tulpad, et ta kuulis ära meie kõige suurema

saladusel! Kui me ta lahti laseme, saab terve linn
tunda, kust Samueli tarkus pärit on.”

„Aga ta on ju hull! Ta on Hull Manda!” veenis
Samuel ema. „Keegi ei usu tema juttu võlupatjadest
ja börsikurssidest.”

„Ja mina ei usu, et ta meie jutust midagi aru sai,”
torkas Susanna vahele.

„Lastel on õigus, Katariina,” noogutas härra
Seebimull pead. „Ma ütlen, et laseme Hullu Manda
minema ja unustame selle ebameeldiva juhtumi üld-
se ära.”

„Aga ta võib uuesti nuuskima tulla!” ei taht-
nud proua Seebimull veel järele anda. „See räpane
kaltsukubu võib tulla kas või iga õhtu meie akende
alla luusima ja ühel heal päeval – selles olen ma kin-
del – ühel päeval taipab ta kõike!”

„Me võime panna maja ümber uue, tihedama
raudlõnga, millest ei pääse ükski siilist suurem olend
lubi,” pakkus härra Seebimull välja ja märkas oma
mureks kergenduseks, et proua Seebimull läheb
juba ebakindlamaks.

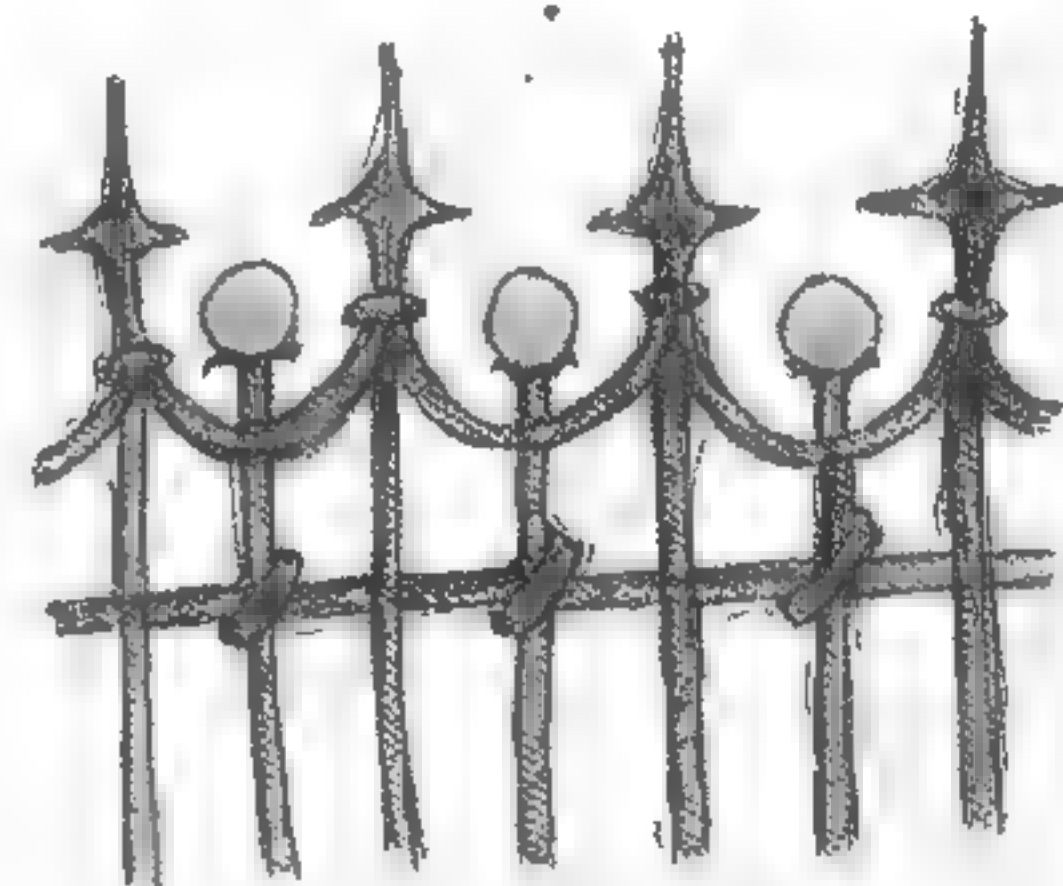
„Või me võime valvekoera muretseda, suure ja
vihase valvekoera!”

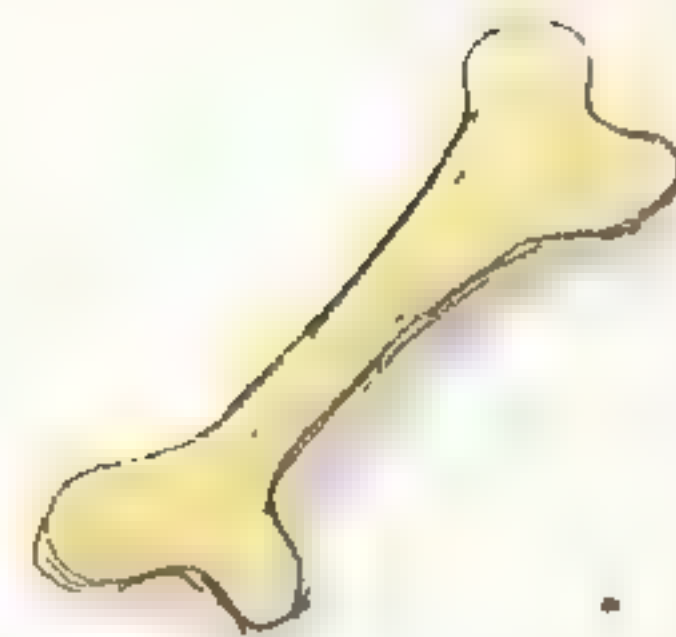
„Jaa, kocra!” hüüdsid Susanna ja Samuel vai-
mustatult. „Palun, ema, ostame meile koera!”

Proua Seebimull paistis juba peaaegu maha
rahunenud olevat. „Hm,” pomises ta mõtlikult.
„Valvekoer. Mnjaa...”

Paistis nii, et Seebimullide pere saab peagi uue
pereliikme – suure ja vihase valvekoera.

Hull Manda lasti köitest lahti. Susanna pakkis
õhtusöögist üle jäänud kartulid ja verivorstid paber-
kotti ning ulatas need eidele. Siis talutas härra
Seebimull Manda roosast villast ja seda ümbritse-
vast väravast välja. Veel mõnda aega kostis Hullu
Manda üha kaugenevat naerukõkutust, aga lõpuks
saabus vaikus.

VALVEKOER FERNANDO

Koera hankimisega ei raisatud aega. Juba järgmisel päeval käis härra Seebimull koos lastega pealinna ühe tuntud koerakasvataja juures tugeva mitmekümnekilose isase rotveileri järel.

„Ta on tigeda välimusega ja haugub kõvasti,” ütles kasvataja, ka ise suur ja tigeda välimusega mees. „Tegelikult on ta väga leebe. Päris memmekas kohe. Just sellepärast olengi ma nõus tast loobuma. Mina tahan kasvatada ainult vihaseid ja hirmuäratavaid valvekoeri.”

Nagu tõestuseks oma leebusest lakkus koeramärakas pika märja keelega tema kohale kummandunud härra Seebimulli nägu.

„Seda et,” sattus härra Seebimull veidi segadusega kuivatas näo jaki varrukaga ära. „Kui võtaks kutsika. Väikese armsa karvakera? Äkki on meil nanteks puudleid? Selliseid, kes ei ilasta?”

Kasvataja raputas pead. „Mul on ainult suuri ja vihasid rotveilereid. Kui tahate sohvakaunistust, niinge padjapoodi!”

„Isa,” tuletas Samuel talle meelde, „meil on vaja valvakoera! Kutsikad on muidugi hirmus armsad, aga läheb vähemalt aasta aega, enne kui neist saab õige majavalvuri.”

„Sul on õigus,” ütles härra Seebimull ohates. „Ma ei tea, mida ma üldse ette kujutasin. Noh, vähemalt see ei mahu aiapulkade vahelt välja pugema. Kuidas on, Susanna, kas see sobiks meile maja valvama?”

Susanna oli kükitanud koera kõrvale ja sügas lummatult ta kõrvatagust. Hiiglane laskis pea Susanna külle vajuda ja sulges silmad. Paistis, et koer oli ta juba omaks võtnud.

Härra Seebimull maksis kasvatajale nõutud hinna ja Susannal lubati talutada koer autosse. „Ah, õigus!” keeras härra Seebimull järsku ümber, sest talle oli midagi meenunud. „Mis ta nimi õige on?”

„Fernando,” vastas kasvataja. „Rupert Hirmus Gabriel Fernando.”

Koer haugatas endisele peremehele hüvastijätkuks ja kargas auto tagaistmele. Susanna pressis end tema kõrvale ja koer pani jälle pea tüdruku sülele. Kodutee võiski alata.

„Kas te olete kindlad, et emale meeldib Fernando?” küsis härra Seebimull kahtlevalt, kui roosa villa hakkas suurte vahtrate vahelt paistma. „Ma mõtlen, ta paistab väga vaikne ja malbe olevat. Emma tahtis vihast majavalvurit.”

„Fernando on täpselt selline, nagu peabki,” oli Samuel kindel. „Ta on nii metsiku välimusega, et peletab sissetungijad minema. Aga meiega on ta varju. Kus see siis kõlbaks, kui meie ka teda kartma peaksime!”

„Sul on täiesti õigus,” nentis ka härra Seebimull. „Selline asi ei kõlbaks kohe mitte kuidagi.”

Nad olid pärale jõudnud. Proua Seebimull ootas juba autosel ja ajas kaela uudishimulikult õieli, et koer ennast. Fernando hüppas innukalt autost välja ning hakkas varavat ja aiaäärt nuuskima. Kui ta märkas ema, haukus ta mõne korra madala häälega, nii et sõlg lendas laias kaares.

„Vuit, Fernando!” käskis Susanna kohe ja siktas riimast. Koer kuulas sõna, vaatas tüdruku poole ning hakkas saba lehvitama. Härra Seebimull,

Samuel ja Susanna kõndisid koos koeraga väravast välja.

„Armas taevas!” lõi ema käsi kokku. „On alles muljetavaldav koer! Ta on just selline nagu vaja!”

Fernando lonkis proua Seebimulli juurde ja hakkas teda nuusutama. Ta lakkus ema käeselga, aga too tõmbas selle välkkiirelt ära. „Öäk!” kiljatas proua Seebimull ja raputas kätt sügava vastikusega. „Kui jäle! Kujutage ette, ta lakkus mind oma limase keelega!”

„Ta näitab sellega ainult poolehoidu!” õpetas Samuel ema. „Küll sa harjud sellega ära.”

„Mul ei ole kõige vähematki kavatsust ära harjuda, et selline hiigleelukas mu käsi ilastab!” teatas proua Seebimull nina kirtsutades. „Teie ju tema eest niikuinii hoolitsete, nii et lakkugu teid, sindrinahk selline! Mind jätku ta rahule.”

Koer trügis ukse poole ja tõmbas Susannat enda juurde. „Ta tahab tuppa tulla,” ütles Susanna naerdes. „Ta tahab oma uut kodu nuuskida!”

„Tema uus kodu on väljas!” teatas ema resoluutelt. „Ega sa ometi ette kujutanud, et ma luban ta oma Pärsia vaipade peale ilastama ja poriste käppadega ringi trampima!”

„Aga, ema!” püüdis Susanna veel vastu vaielda, kuid proua Seebimull võttis harkisjalu ukse ees

ähvardava poosi ja pani käed rinnale risti. „Ainult üle minu laiba! Siia majja ei too see elukas mitte karvagi!”

Tegelikult oli Fernandole isegi mugav kuut aias juba olemas. See oli õigupoolest terve väike maja akende ja pehme asemega. Härra Seebimull oli selle hommikul tellinud ja töömehed nende äraoleku ajal lokku monteerinud. Fernando kõndis paar tiiru ümber kuudi ja tatsas siis sinna sisse. Kuudist hakkas varsti rahulolevat krõmpsumist kostma, sest härra Seebimull oli palunud töömeestel kuuti suure konda panna. Uus kodu oli Fernandole kohe ilmselgelt meelo järele.

Niud siis oli Seebimullide pere valvekoera omanik. Ja päris tõhusa valvekoera omanik. Ükski võõras ei pääsenud raudaia lähedalegi, ilma et Fernando oleks seda märganud. Ta hakkas haukuma alati, kui postiljon tõi lehti või mõni uudishimulik turist tahtis roosast villast pilti teha. Ta peletas minema ka naabri kassi, kellel oli paha komme Seebimullide ruumipoõsa alla loike teha. Fernando osutus igapidi kolblikuks valvekoeraks.

Susannast sai koera lemmik. Talle meeldisid väga kõik ka Samuel ja härra Seebimull, aga Susannat

ta lausa jumaldas. Tüdruk viis talle alati süüa ja joogiks vett ning mängis temaga vabal ajal. Oma kindimust osutas Fernando sellega, et kuulas alati Susanna sõna ning puskis peaga ta käsi ja lakkus tüdruku ornalt. Susanna õpetas talle kõike kasulikku. Koer tundis juba varem mitut käsku, ta oskas istuda, kappi anda, lamada ja käsu peale haukuda, aga varsti oskas ta ka sitsida ja läbi rõnga hüpata. Susanna ei pidanudki enam Samueli peale kade olema, sest nüüd oli ka tal midagi, mille üle uhkust tunda.

Börsimaakler Vinger külastas aeg-ajalt proua Seebimulli. Tavaliselt jõid nad kohvi, lehitsesid tähtsa välimusega pabereid ning vestlesid börsikurssidest, investeringutest ja intressidest. Aga kord, kui härra Seebimull tuli poest, leidis ta proua Seebimulli elutoas börsimaakleri juukseid lõikamast.

„Ma arvan, et see läheb juba liiale!” ütles härra Seebimull abikaasale kulme kortsutades, kui külaline oli lahkunud. „Kas siis härra Vingeril ei ole raha juuksuri juurde minna?”

„Aga mina ju olen juuksur!” tuletas proua Seebimull mehele naerdes meelde. „Ma ei oleks uskunud, kui väga mulle meeldib vahelduseks jälle juukseid lõigata!”

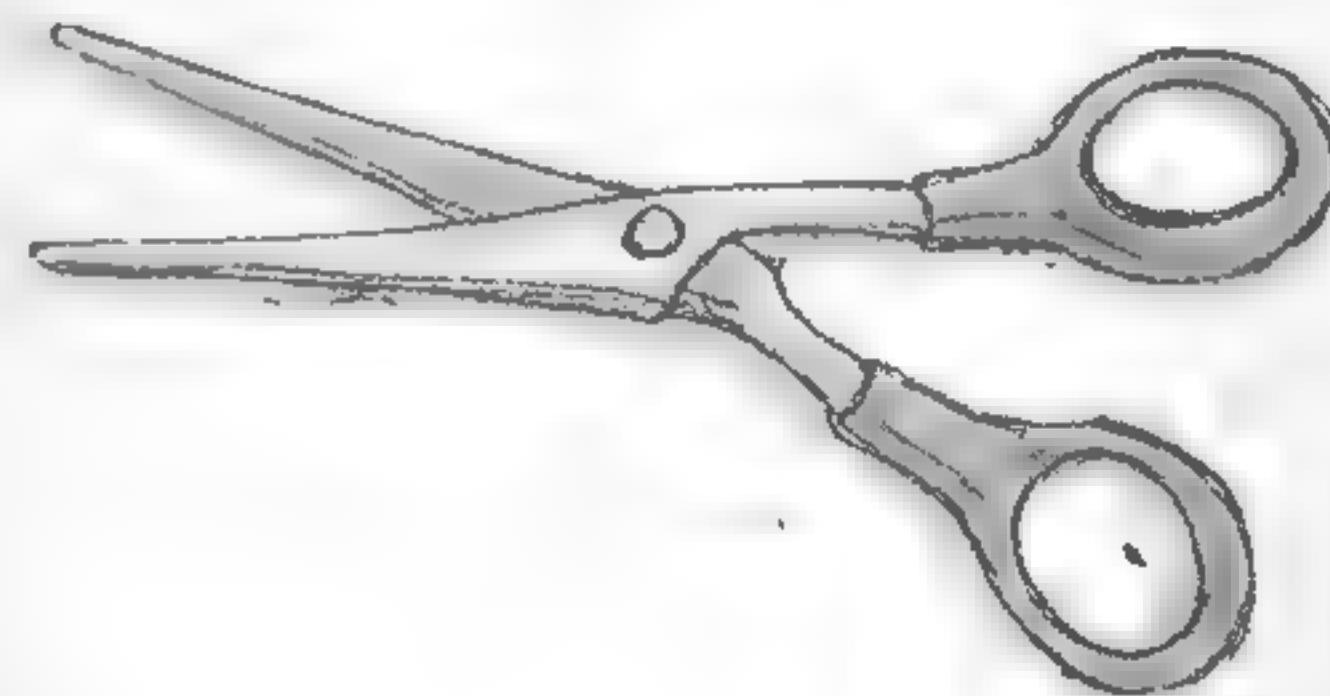
„Kui see sulle nii meeldib,” ütles härra Seebimull, „siis miks sa ei lähe tagasi tööle?”

„Ega see nii hirmsasti ka ei meeldi, rumaluke! Pealegi, ma ei peagi tööle minema, sest Gunnar paigutab mu raha nii mõistlikult. Mu pangakontole koguneb kogu aeg raha juurde, istugu ma kas või kodus sokki kudumas.”

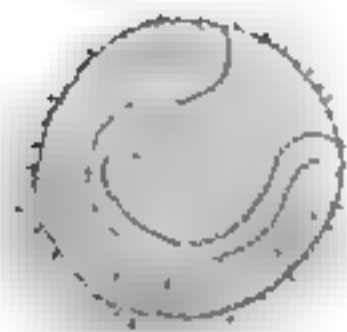
„Gunnar?”

„Härra Vinger muidugi. Aga, taeva pärast, Silver, ega sa ometi armukade ole?”

Proua Seebimull tõi kuuldavale pika heliseva naerutrillerduse ja läks vastust ootamata kohvitasse kööki viima.

SAATUSLIK PESUPÄEV

Kuivatuskapp on katki!" kurtis proua Seebimull oma mehele ühel pühapäeval. „Kuidas ma pesu kuivatan?

Ma pesin just terve masinatäie pesu, oma peeneid õõrke ja pitsaluspesu, aga kuivatuskapp ei töötanud! Ma helistasin isegi parandusse, aga see on täna kinni."

Proua Seebimull marssis närviliselt edasi-tagasi, kui et härra Seebimullil, kes istus diivanil ja luges lehte, hakkas juba pea ringi käima.

„Miks sa neid ometi pesumajja ei vii, kallis?" imestas härra Seebimull. „Me viime ju alati musta pesu pesumajja."

„Ega ma, taeva pärast, oma *aluspesu* sellele seltskonnale imetlemiseks vii! Satuvad niimoodi veel ei tea kuhu kõmuajakirja, mõtle ometi: *Imelapse ema aluspesu, ainult meil!*"

Härra Seebimull muigas, kuid jõudis veel õigel ajal ajalehe näo ette tõsta. Proua Seebimullil polnud nimelt vähimatki naerutuju.

„No pane need siis välja kuivama, nagu vanasti tegime," andis härra Seebimull nõu. „Enne kuivatuskappi kuivatasid sa kõik meie pesu väljas. Ja praegu on nii ilus ilm."

Proua Seebimullile ei meeldinud ka see mõte mitte rääkida. „Ah et ma kuivataksin pesu väljas nööri peal!" puhkis ta pahaselt. „Nagu vae sed inimesed, kellel ei ole kuivatuskappi! Sellise asjaga mina end ei alanda!"

„Maja taga siseõues on pesunööriid ja puha. Kes sinna ikka näeb, puud-pöösad ümberringi," arvas härra Seebimull abivalmilt. „Siis võiksid ka Samueli padja tuulduma panna, kui sa seda pesema ei nõustu. Samuel kaebas eile peavalu üle ja ma olen üsna kindel, et see tuleb kopitanud padjast."

„Kas sa oled peast segi läinud?" hüüatas proua Seebimull. „Sama hästi võin selle otse prügimäele viia või niiteiba otsa torgata ja panna juurde sildi „Võlupadi tasuta kaasavõtmiseks"!"

„Mina ei luba Samuelil enam selle padjaga mängida, kui see talle peavalu tekitab!” ütles härra Seebimull vastuvaidlemist mittesalliva häälega.

„Aga koer!” tuli proua Seebimullile meelde. „Ta rebib mu riided räbalaks! Ta vihkab mind!”

„Fernando ei vihka sind raasugi rohkem kui sina teda. Sa ise tahtsid valvekoera ja selle sa ka said. Minu arust on arusaamatu, et sa ei nõustu teda isegi elitama.”

Härra Seebimulli ilme oli range. Saamata abikaasalt vastust, kehtas ta õlgu ja ohkas tüdinult. „Kui sa Fernandot just kardad, siis võin ma ta keti otsa panna.”

Mõne aja pärast tuli Susanna loomapoest koju. Huvitava kombel ei jooksnud koer talle väravale vastu nagu tavaliselt.

„Fernando!” hüüdis Susanna. „Tule vaata, millise toredata palli ma sulle ostsin!”

Koer vastas haugatusega kuudi juurest. Imelik hõgu, mõtles Susanna ja läks vaatama, mis koeral viga.

Aga polnud tal muud viga, kui et ta oli ketiga kuudi külge kinni pandud ja ta ei pääsenud mõnest meetrist kaugemale.

„Vaene koer!” ütles Susanna. „Sind ei tohi ketiga kuudi külge panna! Sa ei ole ju mingi kuudikoer, sa oled valvekoer.”

Fernando vingus ja noolis tüdruku käsi, kui too tegi ta keti luku lahti. Susanna hakkas talle palli viskama ja koer jooksis innukalt sellele järele.

„Oota natuke,” ütles Susanna hetke pärast: „Ma käin toas, vahetan riided ära, muidu saavad need mustaks.”

Ta viskas Fernandole veel kord palli, seekord nii kaugele, kui suutis, ja kiirustas tuppa.

Susannal ei läinud kaua aega. Nüüd oli tal seljas dress, mis oli just sobiv riietus koeraga mängimiseks. Fernando tormas talle vastu ning paistis olevat kuidagi eriti õnnelik ja õhinas. Ent kui Susanna tema koonu nägi, ehmatas ta väga. See oli udusulgedest valge!

„Fernando!” karjatas Susanna. „Kas sa oled mõne linnu ära tapnud?”

Koer kalpsas rõõmsalt maja taha ja tuli siis tagasi. Ta vaatas Susanna poole ning pani jälle ajama. Ta tahtis Susannale midagi näidata ja tüdruk lootis väga, et see ei ole surnud linnupoeg.

See ei olnud linnupoeg. See oli hoopis lõhki rebitud padi!

Susanna tundis selle kohe ära. Terve tagaõu oli udusulgi täis. Neid oli hoolikalt hooldatud muru peal, roosipuhmastes ja sirelipõõsas ning tuul oli neid koguni vahtrapuude okstele puhunud. Susanna ei oleks ilmaski uskunud, et ühes vanas õhukeses padjas võib nii palju sulgi olla!

Fernando kargles jälle innukalt mööda õue ringi ja lükkas koonuga sulgi lendu. Selline mäng oli tema meelest kohutavalt lõbus. Kuid Susanna võttis ta kaelarihmast kinni ja ütles rangelt: „Ei tohi!”

„Koht!” kamandas ta veel ja koer kuulas sõna. Fernando lonkis kuuti ja jäi sinna solvunult lamama, sest ta ei saanud aru, et oleks midagi valesti teinud.

Nüüd nägi ka Susanna, miks koer oli ketti pandud. Tagaõue pesunööril kuivas ema pesu. Kahtlemata oli ka Samueli padi olnud seal tuuldumas, ent enam muidugi mitte. See vedeles tükkidena õue peal ja udusulgedena põõsaste küljes ning see oli ainuüksi Susanna süü.

Susanna otsustas majast kilekoti tuua ja suled kokku korjata. Tal oli kavas minna sisse hästi tasa, et ema ja isa ei hakkaks kahtlustama. Susanna tegi ukse lahti, aga ei jõudnud veel esikussegi, kui ema oli tal vastas.

„No tere, Susanna!” ütles ema. „Mis hirmus lärm seal vüljast kostis? Siin ei saa isegi rahus lõunatünnakut teha.”

„See oli ee... muruniitja,” teatas Susanna. „Naaber löikas muru, aga ta juba lõpetas. Mine aga tagasi magama.”

„Ei-ei, see ei olnud küll muruniitja hääl,” väitis ema vastu. „See oli kindlasti koera haukumine. Kas mängisid jälle Fernandoga?”

„Ei, ta on ju ketis. Ta ainult haukus natuke, kui ma koju tulin.”

„Ma tahan tassi kohvi,” ütles ema ja pööras ringi, et seda kööki keetma minna. Aga siis keeras ta end tagasi uksele. „Mu pesu on kindlasti juba kuiv,” tuli talle meelde. „Kujuta ette, ma pidin selle õue kuivama panema, sest kuivatuskapp on rikkis!”

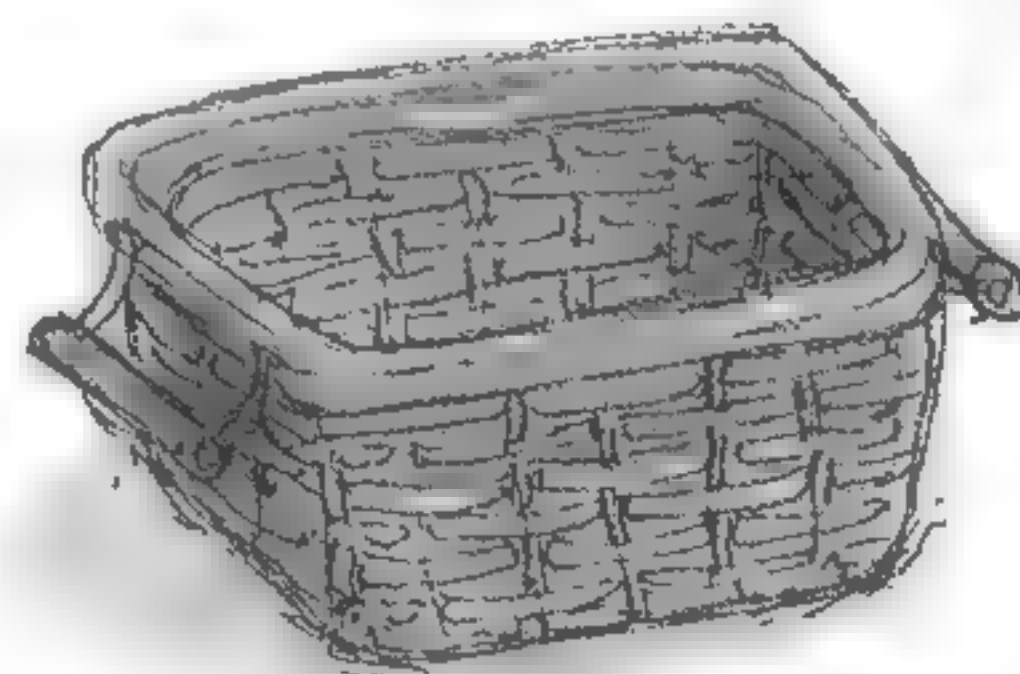
„Mina võin su pesu kokku korjata!” lubas Susanna kiiruga. „Sina võid minna kohvi keetma.”

Sellega paistis proua Seebimull rahule jäävat ja Susanna tormas õue. Ta oli juba läinud, kui emale meenus, et Susanna oli unustanud pesukorvi kaasa võtta.

Susanna korjas parajasti ema pesu nööri alt ära, kui kuulis selja taga kohutavat karjatust.

Susanna keeras ümber ja jõudis just näha ema, nagu kaame peas, täies pikkuses selili prantsatamas. Ta oli minestanud ja Susanna oskas muidugi arvata, miks.

Ka Fernando ehmatas ja hakkas haukuma.

SULESADU

Härra Seebimull sööstis õue. Just siis tuli ka Samuel koju. Isa ja poeg kiirustasid tagaõuele, kus nende silme ees avanes kohutav vaatepilt. Õu oli sulgi täis ja nende keskel lamas kahvatu näoga proua Seebimull.

„Hakake sulgi kokku korjama!” ütles härra Seebimull lastele ja hakkas ise abikaasat turgutama. Varsti märkas ta, et naise äratamine keset udusulemerd ei olnudki nii hea mõte. Nimelt kohe, kui proua Seebimull virgus ja nägi jälle, mis Samueli padjast järel oli, hakkas ta raevust keema ja pistis karjuma.

„Fernando!” röögatas ta. „Ma keeran selle koera kaela kahekorra!” Ta tõusis püsti ja marssis ähvar-

dava ilmega Fernando poole, ent too hakkas urisema.

„See ei ole Fernando süü, ema!” hüüdis Susanna ja jooksis koera juurde.

„Ema tostis silmi kissitades padjaräbalaid maast üles. „See padi on selgelt hammastega katki rebitud ja mina ei tea küll kedagi teist siin majas, kellel oleksid nii head hambad. Üks asi paneb mind veel imestama. Minu teada oli koer ketti pandud. Nii et keegi on pidanud ta lahti laskma. Kes see nurjatu oli, seda tahan ma teada!”

„See olin mina,” vastas Susanna kahetsedes. „See on minu süü. Fernando nägi keti otsas nii õnnetu välja, et ma lasin ta lahti. Ma ei teadnud, et siin kuivab pesu.”

„Sa oled terve maakera kõige rumalam tüdruk!” hakkas ema jälle märatsema. „Mu pesu käigu kus see ja teine! Pealegi ei puudutanud koer seda. Aga Samueli võlupadjal on lõpp! Kas te üldse mõistate, mida see tähendab?”

„Võib-olla saab selle veel ära parandada,” arvas herra Seebimull. „Korjame suled kokku ja õmbleme need uue padja sisse!”

Nõnda hakkasid nad kõik murult, põõsastest ja puude okstelt sulgi kokku korjama. Viimase tarvis

pidi isa redeli tooma. Proua Seebimull käskis neil üles noppida viimse kui ühe udusule, mis õues leidis.

Samuel oli väga vaikne. Ta korjas sulgi nagu kõik teisedki, aga tema mõtted jooksid hoopis oma rada. Muidugi mõista oli ka tema padja hävitusest vapustatud, kuid... kes teab, milleks see hea oli. Samuel oli juba praegu igal juhul targem kui terve kooli õpetajad kokku. Õpilastest rääkimata. Tema perel oli küllalt raha elu lõpuni. Ja igavene magamine raamat padja all hakkas tõepoolest ära tüütama.

Sellest hoolimata, et terve neljaliikmeline pere osales sulgede korjamisel, võttis töö neil peaaegu kaks tundi aega. Ka katki rebitud riidetükid korjati kokku, sest proua Seebimull kavatses neist uue padjakatte õmmelda. Need osutusid paraku liiga närvideks. Seepärast pidi proua Seebimull pärast mitut ebahõnnestunud katset sellest ettevõtmisest loobuma. Ta õmbles tugevast kangast tervenisti uue padjakatte ja toppis kõik ülesleitud suled selle sisse. Siis võeti ta padja kolmekordse õmblusega ja uus padi, kuigi veel õhem kui enne, oligi valmis. Muidugi pidi seda katsetama.

„Mida neist pole sa veel lugenud, Samuel?” küsis ema, õmbeldes elutoa raamatukäsitule.

„Ma olen need arvatavasti kõik läbi lugenud,” vastas poiss.

„Kahju!” ütles ema. „Me peame sulle vist uue raamatu ostma.”

Siis tuli talle meelde raamat, mis vedeles ta öölaual. „Mul on Lydia Engeli uus romantiline romaan „Melinda, uus mõisaproua”! See on võrratu! Melinda on noor teenijanna, keda koheldakse halvasti, ja kui mõisaproua sureb, armub rikas mõisahärra temasse ära ja... Aga kuule, ma ei räägigi rohkem! Sina räägid mulle homme hommikul edasi. No nii, kähku magama! Võta padi kaasa, mina toon sulle raamatu.”

Samuel ei paistnud olevat Lydia Engeli uusimast romaanist kuigi õhinas, kuid vastuvaidlemisest polnud kasu. Ta hüpitask vastumeelselt patja, millel oli nüüd küll puhas kate, ent mis oli veel õhem kui varem. Oli muidugi selge, et neil ei olnud õnnestunud koiki sulgi kokku korjata, vaid osa oli tuul viinud mööda ilma laiali.

„Head ööd, Samuel!” soovis Susanna kohmetult, kui vend lamas juba voodis, Lydia Engeli uus romaan padja all. „Mul on päriselt kahju, et Fernando rebis su padja katki!”

Samuel vahtis lakke ja oli viivu vait. „Minul ei ole,” ütles ta siis. „Võib-olla ongi nii parem.”

Ema äratas poja järgmisel hommikul varakult üles. „No nii, Samuel, lase käia!” nõudis ta kärsitult. „Räägi kõik, mida sa tead Melindast!”

Ka härra Seebimull ja Susanna seisid juba Samueli voodi kõrval ning kõik ootasid põnevusega, mida too vastab.

Samuel hõõrus silmi ja haigutas. „Ah Melindast, sellest uuest mõisaprouast või?” kordas ta.

Ema noogutas lootusrikkalt. „Just temast! Sa pead keskenduma, Samuel!”

Poiss vaatas lakke ja kissitas silmi. „Noh, ta oli moisa noor teenijanna ja teda koheldi halvasti. Aga siis juhtus midagi!”

Proua Seebimull jöllitas pojale otsa ja ta nägu hakkas innust ning põneyusest särama.

„Jah, Samuel?” nõudis ta kannatamatult. „Mis edasi sai?”

„Siis suri vana mõisaproua ära.”

„Täpselt!” hüüatas ema. „Ja siis? Mis pärast seda juhtus?”

„Mõisahärra armus Melindasse ära.”

Ema oli õhinas. „Tubli, Samuel! Räägi edasi! Kas mõisahärra palus Melinda kätt?”

„Ma ei tea,” vastas Samuel ja haigutas jälle.

„Kuidas nii, ei tea? Palus või mitte?”

„Ei tea,” kordas Samuel. „Rohkem sa eile ei rääkinud!”

Anna oli hämmeldunud ja solvunud korraga. „Kas sa teed mu kulul nalja?” küsis ta.

„Muidugi mitte,” vastas Samuel. „Mulle lihtsalt tundub, et padi ei tööta enam. Ma ei tea sellest Melindast midagi rohkem, kui sina rääkisid. Ja mul pole toepoolest mingit tahtmist seda *lugedes* välja selgitada.”

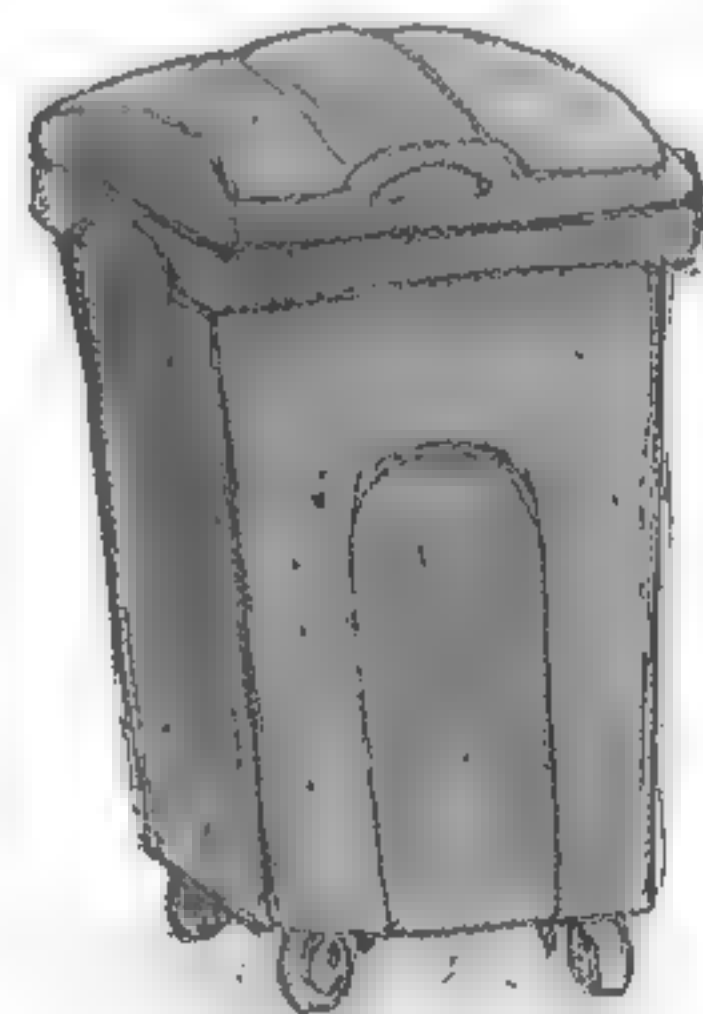
Proua Seebimull tõmbas Samueli voodipeatsist padja ja raputas seda, nagu oleks niimoodi sinna volujõudu tagasi saanud. „Nii et me korjasime siis eile täitsa ilma asjata neid sulgi?” küsis ta pahunalt.

„Ega see vast päris asjatu ka olnud,” arvas Susanna. „Muidu näeks me õu veelgi välja, nagu oleks seal kanu kitkutud.”

„Sina ole üldse vait!” käratas proua Seebimull tutrele. „See kõik on sinu süü! Ja see sinu jõledikust koer, see kadugu kus see ja teine! Milleks meile valvakoer, kui meil pole enam midagi valvata!”

Proua Seebimull marssis vihaselt alumisele korrusele ja viis padja kaasa. Siis sammus ta uksest välja otseteed prügikonteineri juurde ja viskas padja sinna sisse.

Samueli padja võlujõud oli kadunud. Ja nüüd oli Samueli padi ka läinud. Seal see vedeles, keset muud prahti suures prügikonteineris, vana ja õhuke, ning kellelegi polnud seda enam vaja.

PROUA SEEBIMULLIL SAAB VILLAND

Pärast padja hävingut hakkasid asjad roosas majas muutuma. Samuel sai lõpuks ometi korralikult magada – uue koheva udusulgpadjaga. See oli nii mugav! See oli suurepärane! See oli tõepoolest täielikult vaimustavalt mõnus! Inimesed, kes ei ole kunagi pidanud magama õhukese kopitanud padjaga, mille all on kõva nurgeline raamat, lihtsalt ei oska endale ette kujutada tunnet, mis Samueli igal õhtul valdas sel hetkel, kui ta pea vajus imelisse pehmusesse.

See ei olnud muidugi mitte ainuke muutus Samueli elus. Juba mõni päev pärast padjavahetust

ilmnesid esimesed tunnused kohutavast, aga väl-
tmatust tõsiasjast, millega Samuel nüüd silmitsi
peksis. Samueli „fotograafiline” mälu hakkas pet-
ma! Kogu perekond märkas seda päeval, mil härra
Seebimull lahendas ristsõnu. Proua Seebimull oli
keekendunud televiisorist tulevasse seebiseriaali,
Susanna luges raamatut ja Samuel pani kohvilaua
kokku tuhande tüki puslet. Jah, teil on ehk raske
uskuda, aga ka väga targad ja tähtsad inimesed lõõ-
gastuvad mõnikord puslet kokku pannes.

„Kuidas oligi „tere” hiina keeles?” küsis härra
Seebimull ja küsimus oli Samuelile mõeldud.

„Mida?” küsis Samuel. Ta otsis parajasti Šoti
maamaja puslesse tumerohelist tükki. Pusled, kus
on palju ühte värvi pinda, näiteks taevast või roheli-
si aasu, on üsna keerulised kokku panna.

„Kuidas on „tere” hiina keeles?” kordas härra
Seebimull. „Viis tähte, teine on i.”

„Olge ometi tasa!” sisistas proua Seebimull.
„Roger sai just teada oma naise algavast sünnitu-
sest ja hakkab haiglasse kihutama. See on põnev ja
ma ei taha kuulata mingit mulinat hiinlaste tervi-
tusrituaalidest.”

„Praegu ei tule meelde,” vastas Samuel hoole-
tult.

„Olgu,” leppis härra Seebimull. „Ehk tead, milli-
ne Saksa keemik elas aastatel 1853 kuni 1932?”

„Pole õrna aimugi.”

„Sa siis ei tea?” küsis härra Seebimull ja jäi mõt-
likult poja toimetamist jälgima. Too oli leidnud so-
biva kaselehestiku tüki ja vaatles rahulolevalt oma
kätetööd.

„Aga kõigi aegade kuulsaim Brasiilia jalgpallur?”
küsis isa ja vahtis kulme kortsutades Samueli.

„Pele loomulikult.”

Härra Seebimull ohkas kergendatult.

„Algonkini indiaanlaste merekarpidega ehitud
vöö?” tahtis härra Seebimull siis teada.

„Ma ei tea,” vastas Samuel.

„Mida sa ei tea?” võttis nüüd ka proua Seebimull
kõnelusest osa. Ta oli kõguni telerivaatamise kat-
kestanud.

„Ma ei tea, mis asi on algon... mingite indiaan-
laste vöö,” ütles Samuel.

„Algonkini indiaanlaste merekarpidega ehitud
vöö,” aitas isa kaasa.

„Just see.”

Proua Seebimull oli lõpetanud popkorni söömise
ja jõllitas Samueli uskmatult. „Kuidas nii – ei tea?”
imestas ta.

Samuel oli ise ka imestunud. Juba mitu kuud polnud ta kohanud küsimust, millele ta poleks vastust teadnud. „Võib-olla ma ei ole seda lugenud,” arvas ta.

„Sa ju laenasid raamatukogust alles hiljuti indiaanlasteteemalise raamatu,” tuletas Susanna talle meelde. „Kindlasti on seal midagi ka algonkini indiaanlastest.”

Proua Seebimull hakkas tasapisi närveerima. „Kuidas on ometi võimalik, et sa ei mäleta sellist tähtsat asja nagu algonkini indiaanlaste merekarpi-dega chitud vöö?” küsis ta. „Kas sul on see raamat veel alles?”

„Arvata võib,” ütles Samuel.

„No mis sa siis veel ootad? Too see kähku siia!” kamandas ema ja Samuel kadus oma tuppa.

Kui ta tagasi tuli, hakkas proua Seebimull raamatut lehitsema. Ta leidis algonkini indiaanlasi tutvustava peatüki ja juba samal leheküljel oli pilt merekarpi-dega chitud vööst. „See algab kaksis-v-ga,” näitas ema. „Püüa meelde tuletada!”

Samuel püüdis. Ta pingutas tublisti, et meenutada, kuidas nimetatakse algonkini indiaanlaste merekarpi-dega chitud vööd, aga talle ei meenunud isegi algonkini indiaanlased ise.

„Ma tõesti ei mäleta,” pidi ta tunnistama. „Ma mäletan küll irokeese ja apatše ja sulgedega peach-teid, aga mitte algonkini indiaanlasi.”

„WAMPUM!” karjatas proua Seebimull nõrdinult. „Sa oled täiesti harimatu, kui *wampum*’it ei mäleta!” kisendas ta.

„Püüa rahuneda,” ütles härra Seebimull naisele. „Asjal on olemas kindlasti lihtne seletus.”

Siis pöördus ta Samueli poole ja küsis: „Sa ju teadsid Pelet, eks ole?”

„See oli lihtne,” arvas Samuel õlgu kehitades. „Jalgpallist tean ma kõike.”

„Aga Saksa keemiku nime sa ei teadnud?”

„Ütle need eluaastad õige uuesti,” palus Samuel. „Äkki ma nüüd tean.”

„Üks hetk,” innustus härra Seebimull ja uuris ristsõnu. „Siin need on: 1853–1932.”

Samuel koondas pingsalt mõtteid, kuid talle ei meenunud ühtegi Saksa keemikut, kes oleks mainitud ajal elanud. Susanna palus tal omakorda meenutada, kuidas on „tere” hiina keeles, aga kuigi Samuel pingutas kõigest väest, ei tulnud talle seegi meelde. Ta püüdis muid hiinakeelseid sõnu meenutada, ent see ei õnnestunud. Samuel oli hiina keele täielikult ära unustanud!

Nii ta teistele ka ütles: „Ma olen hiina keele ära saanud.”

Proua Seebimull tõmbus näost sinakasvalgeks. „Ma teed muidugi nalja,” arvas ta. „Sa tead, et ma ei oska, kui sa minu kulul nalja teed.”

„Ma ei tee nalja,” kinnitas Samuel. „Mulle tundub, et ma ei oska hiina keelt sugugi paremini kui sina.”

Proua Seebimull sai pahaseks. „Mina igatahes tean, kuidas on „tere” hiina keeles, igavene tobu! Me oleme ometi Hiina restoraniski nii palju kordi käinud, et selline asi jääb igale lollile meelde.”

„Kuidas see siis on?” tahtis ka härra Seebimull teada. „Mulle ka ei tule nii äkitselt meelde.”

Proua Seebimulli näole tuli üleolev ilme. „Seda sa tahaksid teada, jah?” ütles ta. „*Hau mau!*” kuulutas ta pidulikult. „See on nii naeruväärselt lihtne, et mulle jäi see kohe esimesel korral meelde.”

„Ema, nüüd sa küll eksid,” teatas Susanna seepäi. „*Hau mau* pole see kohe kindlasti.”

„Ja sina tead seda muidugi kõige paremini!” osutas proua Seebimull. „Noh, lase tulla, me kõik õotame, kõrvad kikkis!”

„See on *ni hao*. Ma olen üsna kindel, et see on *ni hao*,” vastas Susanna.

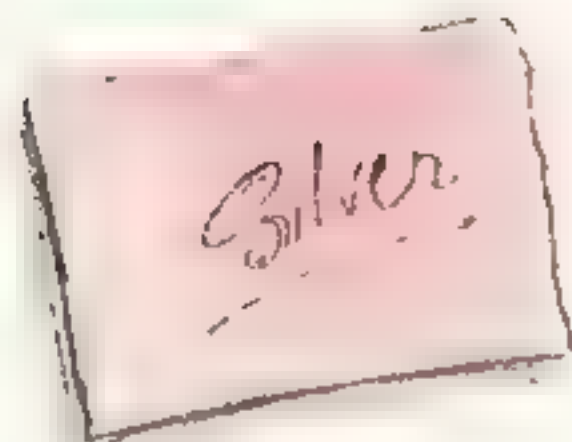
Nüüd tuli see ka härra Seebimullile meelde. „Tõsijutt! Mitte mingil juhul pole see *hau mau*, vaid *ni hao!*” hüüatas ta.

Proua Seebimull oli hingepõhjani solvunud. „Jälle te pilkate mind!” pahvatas ta. „Te kõik olete minu vastu keeranud! Aga mina ütlen teile midagi, mis laseb teie tobedal naeratusel kaduda nagu tina tuhka. *Samuel muutub lolliks!*”

Tema näole levis äärmist põlgust väljendav ilme. „Küll te veel näete! Samuel muutub lolliks nagu saabas, ennustan, et veel palju lollimaks kui enne võlupatja. Te kaotate kõik oma raha, aga mina peesitan selle aja peale lõunamaa päikese all. Ja kas ka teate, miks?” Ta pidas lühikese pausi, et hinge tõmmata ja teiste ehmunud ilmeid nautida. „Sellepärast, et ma hakkan börsil palju raha tegema! Ma hakkan börsil hunnikute viisi raha tegema, seda te veel näete! Mina ei ole loll, sest mina oskan investeerida! Kui see kedagi huvitab, siis olen ostnud 90 protsenti Sandy-Landy sukkpüksivabriku ja 90 protsenti jalatallasolaariume valmistava firma aktsiatest.”

Proua Seebimull lõpetas oma kõne üleoleva naerutusega ja marssis ülemisele korrusele. Kohvreid pakkima, nagu teised hiljem teada said.

UUS LEHEKÜLG

Proua Seebimull lahkus ust paugutades ega jätnud isegi perega hüvasti. Nädala pärast tulid postiga lahutuspaberid ja kiri. Härra Seebimull palus lapsed enda kõrvale diivanile istuma ja luges neile kirja ette. See kõlas nii:

„Silver! Ma olen üle hulga aja õnnelik ja see pole sugugi mitte sinu teene. Ma tahan lahutust, et mina ja Gunnar võiksime abielluda. Lapsed võid endale jätta, niikuinii ei sobi nad mu uude ellu. Ära püüa mind üles otsida, vajaduse korral võtab mu advokaat sinuga ühendust.”

Härra Seebimulli kirja hoidvad käed vajusid sülele ja ta näris tükk aega kurvalt vuntse.

„Kas see oligi kõik?” küsis Susanna vaikselt.

„Allkiri: *Katariina*. See on kõik. Ma tõesti arvasin, et ta läheb lihtsalt lõunamaale puhkusele, närve rahustama. Selle asemel on ta hoopis mu maha jätnud. *Meid* maha jätnud.”

„Mina aimasin seda,” märkis Samuel nukralt. „Nad olid selle Vingeriga nagu sukk ja saabas.”

„Eks vist olid jah,” pidi härra Seebimull nõustuma. „Seda nad tõepoolest olid.”

„Pole midagi,” ütles Susanna siis. „Me saame ka kolmekesi hakkama!”

„Jah, kindlasti saame, kallike,” kinnitas ka härra Seebimull nukralt naeratades.

„Kas me peame nüüd sellest majast ära kolima?” tuli Samuelile meelde. „Kas me peame selle maha müüma?”

„Sa mõtled, kas meil tuleb rahamuresid, nüüd, kus ema... nüüd, kus sina...”

„Jah.”

„Ei tule. Minu nimel on pangas pool meie rahast ja seda on päris priske summa. See ei lõpe veel nii-öelda,” oli härra Seebimull kindel ja patsutas poja kätt.

„Ja alati võin ma ju telekaid parandada. Me saame hakkama, selles pole mingit kahtlust. Ja sellest

majast ei pea me ka ära kolima. Teine jutt on, kas me tahame siin edasi elada.”

„Ei tea,” ütles Susanna ringi vaadates. „See on meie kolme jaoks päris suur.”

„Ja roosa,” märkis Samuel hapult.

Härra Seebimull turtsatas. „Teil on õigus. Me võiksime täitsa vabalt elada mõnes väiksemas majas, mis ei oleks roosa.”

„Aga kus oleks ikkagi aed Fernando jaoks,” palus Susanna.

„Muidugi mõista!” oli isa kohe nõus. „Ja see ei oleks nii peen, et koer ei tohiks tuppa tulla.”

„Oi, see oleks tore!” hüüatas Susanna. „Selles majas ei peaks vist igas toas külm marmorpõrand olema, või kuidas?”

„See oleks muidugi mõttetus! Hirmus libe ju ka,” kinnitas härra Seebimull.

„Ja igas toas poleks ka televiisorit,” pani Samuel omalt poolt ette.

„Niipalju pole neid vist tõesti vaja! Ühest või kahest piisaks.”

„Ja me oleksime täitsa tavalised inimesed, eks!” ütles Samuel ning vaatas isale tõsiselt otsa.

Härra Seebimull tõmbas lapsed endale lähemale ja naeratas.

„Niipalju kui see minust oleneb, oleksime täiesti tavaline perekond.”

Herra Seebimull müüs roosa villa maha ja kolis lastega linnaäärse metsatuka kõrvale sõbraliku välimusega majja. Maja oli valge, tumepruuni telliskivikatusega ja ümbritsetud kena sinise laudaiaga.

Fernando tohtis magada Susanna toas oma isiklikus voodis ja tal oli luba mujalgi majas liikuda. Tihtipeale jooksis ta muidugi avaras aias ringi ning Susanna, Samuel ja härra Seebimull viskasid talle palli või keppi. Selline mäng oli nende kõigi arvates tore.

Samuel ei pidanud enam loenguid, keelekursusi ega geograafiatunde, ka ei esinenud ta enam reklaamides ega poseerinud fotodel. Kõmu imelapse ümber hakkas tasapisi vaibuma.

Herra Seebimull rääkis Samueli klassijuhatajale proua Saiale kõik ära. Tegelikult muidugi mitte päris kogu volupatja ei maininud ta poole sõnagagi. Aga ta rääkis, et Samuelil ei olegi enam fotograafilist mälu ja ta on unustanud peaaegu kõik õpitu.

Samuel oli tõepoolest peaaegu kõik ära unustanud. Koigepealt ununesid viimati õpitud haruldased keeled, teaduslikud uurimistööd ja igasugused

uuemat sorti teooriad. Seejärel kadusid ta mälust tähtsate isikute elulood, ülikooliõpikud ja teatmeteosed. Ei läinud kuigi kaua, kui unustuse hõlma olid vajunud ka kokaraamatud, keeleõpikud, kooliraamatud ja muu päris alguses õpitu.

Huvitaval kombel ei kustunud raamatud Samueli mälest päris tervenisti. Mõnikord tulid talle meelde terved ingliskeelsed laused, emakeele käänded või riikide pealinnade nimed. Tundus nii, et asjad, mida ta oli korranud mitu korda, olid talle paremini pähe jäänud. See ajas Samueli natuke segadusse.

Proua Sai hakkas Samueli eraviisiliselt õpetama. Igal teisipäeval ja neljapäeval tuli ta Seebimullide uude kodusse Samuelile emakeeles ja kirjanduses tugiõpetust andma. Ja kuna ta teadis ühte-teist ka teistest kooliainetest, õpetas ta poisile neidki.

Samuelist oli saanud hoopis teadmisjanulisem opilane. Ta teadis, et oli veel veidi aja eest seda kõike oivaliselt osanud, ega raatsinud päris kõigest jälle ilma jääda.

„Aga udmurdi keelt ei kavatse ma küll enam õppima hakata!” ütles ta proua Saiale otsustavalt.

„Seda ei oskaks ma sulle õpetadagi,” hakkas proua Sai naerma. „Tegelikult olen ma kindel, et kui sulle kunagi suurena tundub, et oleks hea

udmuri keelt osata, siis sa suudaksid selle ära õppida küll!"

"Kas te tõesti arvate nii?" imestas Samuel.

"Ma olen selles täiesti kindel," noogutas proua Sai pead. "Kõike on võimalik ära õppida, kui väga tahata."

"Aga kas ma inglise keele võiksin ära õppida?"

"Loomulikult!"

"Millal ma küll kirjandeid ilma vigadeta kirjutama õpin?"

"Sa kirjutad juba praegu kirjandeid ilma vigadeta, kulla Samuel!" väitis proua Sai seepeale. "Sa oled nii suuri edusamme teinud! Ja sa kirjutad tõesti huvitavaid kirjandeid! Ma kohe ootan alati sinu põnevaid seiklusjutte!"

Samuel naeratas heameelest ja kallistas proua Sai. "Te olete maailma kõige toredam õpetaja!" kinnitas ta. "Te meeldite mulle kohutavalt!"

"Sina meeldid mulle ka väga, kullake!" ütles proua Sai Samuelil juukseid silitades. "Ja nüüd, kus me mõlemad teineteisele nii meeldime, võiksid sa mind sinatama hakata!"

Ka Susanna arvates oli proua Sai väga tore inimene. Oraiselt oli põhjuseks seik, et proua Saiale meeldis

ka Fernando. Kui ta koera esimest korda nägi, ta imetlusest käsi kokku ja hüüatas: "Milline hea koer teil on!"

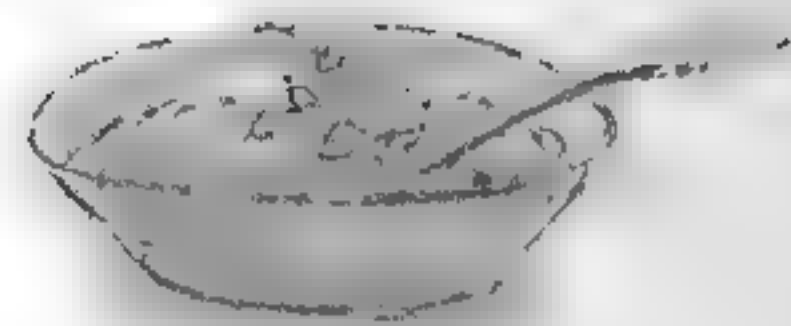
Ta silitas ja sügas Fernandot ning too liputas talle saba ja pani pea ta sülle, kui õpetaja istet võttis. Niisiis meeldis ka Fernandole proua Sai ja see oli hea märk.

Proua Sai jäi Seebimullide juurde tihtipeale olust sööma. Samuelil polnud selle vastu midagi, ja ka Susannal ning isal oli hea meel, et soogilaua istus jälle neli inimest. Mõnel päeval valmis ta toitu Susanna ja mõnikord Samuel. Poiss ei mäletanud peast kõiki retsepte, aga kui ta kokaraamatust järele vaatas, oskas ta väga hästi süüa teha Koduperenaiste klubis harjutatud oskused olid tal kapas ja sellest, mis ta oli ära unustanud, polnudki alati nii lugu.

Muidugi ei veetnud Samuel kogu vaba aega pludžaäres. Nüüd, kus kõmu tema ümber oli vaibumas, püüdis ta jälle olla seesama tavaline poiss nagu varem. Pärast kooli oli tal taas aega poistega tüüpi jure kalal käia ja õunapuude otsa ronida ning tuulise päevaga lohet lennutada ja päikeselistel päevadel puupulkadele luubiga mustreid korvetada. Ta tegi kõike seda, mida tavalistel üheksa-aastastel poistel

on kombeks teha, kuid millest ta oli tükiks ajaks kõrvale jäänud.

Samuelil oli ka uus salajane hobi, millest ta ei rääkinud isegi isale. Samuel kirjutas raamatut – täpsemalt öeldes omaenda elulugu! Ta kirjutas seda koolivihikusse ja üks vihik oli juba täis saanud. Siis, kui raamat on valmis, mõtles Samuel, näitab ta seda proua Saiale, sest tema ei naera kunagi ta juttude üle.

PROUA SAI TULEB LÕUNALE

Ühel õhtupoolikul oli proua Sai jälle Samuelile tugiõpetust andmas.

„Tead, mis mina arvan?” ütles proua Sai tunni lõpus, korjates raamatuid ja vihikuid Samueli kirjutuslauale virna.

„Mida?” tundis Samuel huvi.

„Mulle tundub, et sa ei vajagi enam tugiõpetust.”

Samuel vaatas õpetajale küsivalt otsa. „Aga ma ei oska ju veel kaugeltki kõike,” imestas ta.

Proua Sai naeratas. „Sa ei peagi kõike oskama,” kinnitas ta. „Sinu vanused poisid ei pea veel kõike teadma, mida täiskasvanud teavad. Piisab, kui

oleks seda, mida sulle koolis õpetatakse, ja seda os-
kud sa juba päris hästi."

"Aga ema meelest..." ütles Samuel, ent ei jätka-
nud, vaid vaatas hoopis põrandale.

"Tema arvates pidid sa kõike oskama, jah?" kü-
sis proua Sai vaikselt.

"Jah," noogutas Samuel.

"Sa pidid kõige-kõige targem olema?"

Samuel noogutas jälle, pilk endiselt maas.

"Kas see sinu enda meelest oli tore?"

"Alguses oligi. Kui oled terve elu rumal olnud, siis
on hea tunne, kui saad järsku targemaks kui teised."

"Aga sa ei ole kunagi rumal olnud," vaidles proua
Sai vastu. "Laisavõitu olid sa ehk tõesti, aga rumal
mitte."

Samuel ei kostnud selle peale midagi. Ta mõtles
proua Sai sõnade peale. Et ta ei olnudki rumal. Ja
et ta ei vajagi enam tugiõpetust.

"Kas sa siis ei käigi enam mind siin aitamas?"
küsis Samuel ja jäi veidi nukraks. "Minu meelest on
tore, et sa meil külas käid!"

"Ma võin vahetevahel ikka sisse astuda," nae-
rutas proua Sai. "Näiteks õhtusöögile, kui sa veel
monikord seda head spagetikastet teed. Ja kui su
isel midagi selle vastu ei ole."

"Oh, muidugi ei ole! Kas sa tead, et sa meeldid
talle!"

"Või nii?"

"Jah, sa nimelt meeldid talle hirmsasti!"

Proua Sai naeratas häbelikult ja punastas veidi,
aga Samuel ei paistnud seda märkavat. "Kas sul siis
ei ole midagi selle vastu?" küsis ta ja punastas veidi
rohkem.

"Üldse mitte!" kinnitas Samuel. "Minu arust te
sobiksite väga hästi kokku."

Nüüd oli proua Sai juba nii punane, et seda oleks
märganud isegi värvipime.

Või nii on lood, mõtles ta, või et ma meeldin härra
Seebimullile lausa *hirmsasti*? Kes võis seda arvata!
Muidugi on ta alati sõbralik ja viisakas, aga omeli
nii vaoshoitud.

Selliseid mõtteid mõtles proua Sai, nagu puna-
ne peas, aga Samuelile ta seda muidugi ei öelnud.
Samuelile ütles ta hoopis: "Ohoh, kell juba nii palju!
Ma pean minema homset kirjandustundi ette val-
mistama."

Õhtul, kui härra Seebimull tuli töölt televiiso-
riparandusest – ta oli nimelt jälle päris tööd tege-
ma hakanud – ja istus diivanile lehte lugema, tuli
Samuel ning istus ta kõrvale.

„Kuidas sulle proua Sai meeldib?” päris Samuel härra-veeri.

„No ta on väga kena inimene,” vastas isa ja uuris jällehest päevauudiseid.

„Aga kas ta sulle natuke rohkem ka meeldib?”

Härra Seebimull laskis ajalehe sülle vajuda ja vaatatas pojale otsa. „Mismoodi rohkem?” küsis ta. „Sa mõtled, et kas ta mulle... kohe *palju* rohkem meeldib, jah?”

„Nojah.”

„Ma ei ole selle peale mõelnud,” vastas isa mõtlikult. „Teie oma äraminekust pole kuigi kaua aega möödunud ja mina ei taha teid rohkem vapustada. Miks sa seda küsid?”

Samuel pidas veidi aru, kas ikka tasub isaga nii otsesekohene olla, siis aga arvas, et asi on seda väärt.

„Proua Saiale meeldid sina igatahes küll!”

Härra Seebimull kergitas kulme. „Kas sa tõesti arvud, et ma meeldin talle... khm... kohe *rohkem*?” oli ta veidi kohmetu.

„Jah!” kinnitas Samuel ja noogutas. „Selles pole mingit kahtlust!”

Või nii, mõtles härra Seebimull omakorda. Või siis sedamoodi! Proua Sai on muidugi tõepoolest sõbralik naine, aga ma ei teadnudki, et ma talle...

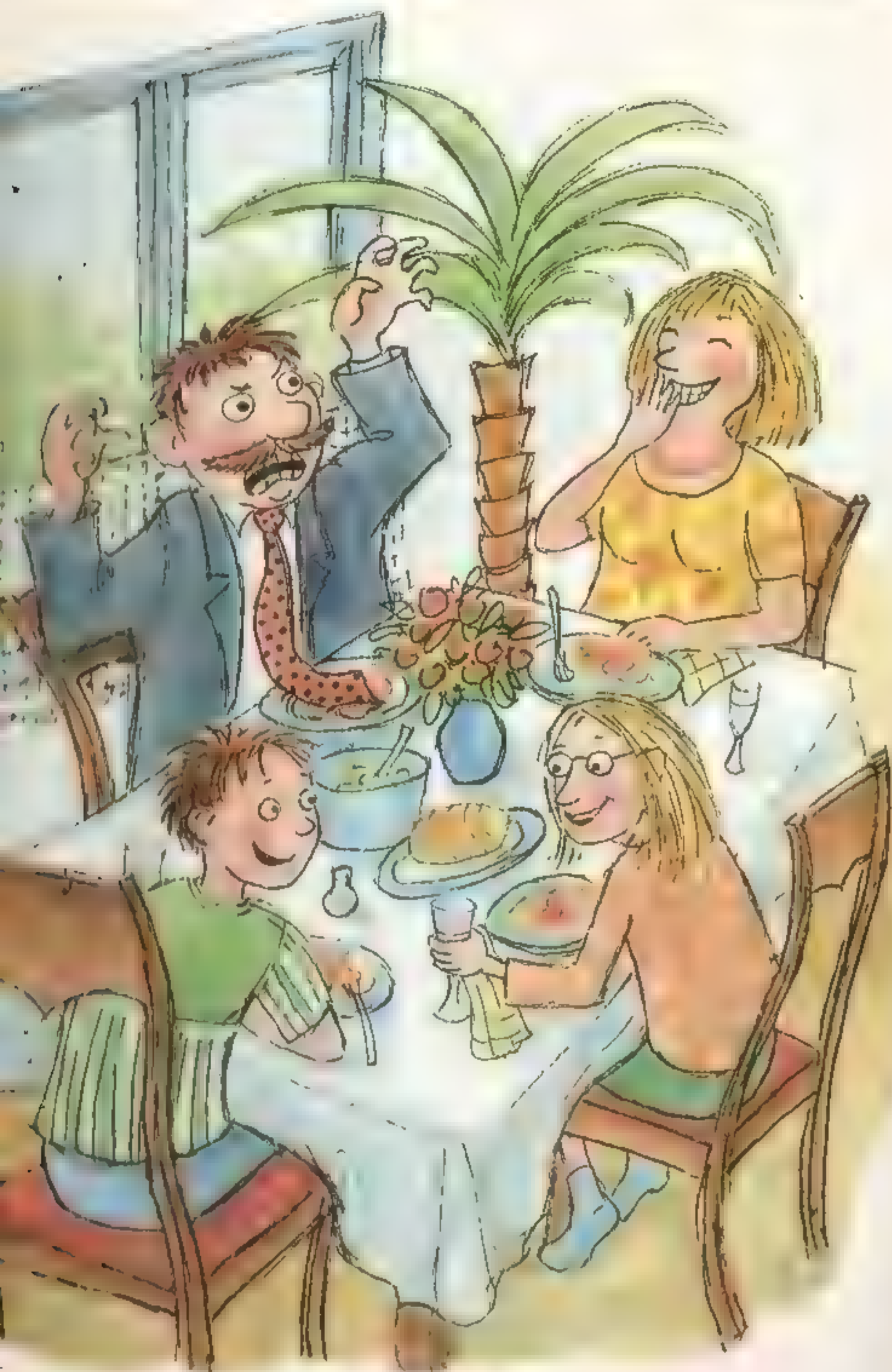
Teisest küljest, ta on muidugi alati olnud *tõesti sõbralik*, kui täpsemalt järele mõelda. Käib siin poisile tugiõpetust andmas ja on ka nii armas Susanna ja koera vastu, arutas härra Seebimull endamisi ning ta kõrvad hakkasid veidi punetama.

„Kuidas oleks, kui me kutsuksime proua Saia mõni päev jälle õhtusöögile?” tegi ta Samuelile ettepaneku. „Või miks mitte laupäeval lõunasöögile?”

„Sobib!” vastas Samuel ja ta suu venis kõrvuni. „Mina võin näiteks spagetikastet teha.”

Nii siis juhtuski, et järgmisel laupäeval tuli proua Sai Seebimullide pere koju lõunale ja nad sõid Samueli valmistatud spagette ning hakklihakastet. Proua Sai oli pannud selga oma kõige kaunima lillelise kleidi ja ta nägi härra Seebimulli meelest väga kena välja.

Härra Seebimull oli omakorda riietunud parimasse pühapäevaülikonda, mis sest, et oli laupäev, ja pannud selga valge särki, sidunud kaela lipsu ja ka vuntsid ära kamminud. Ta nägi proua Saia meelest äärmiselt sarmikas ja mehelik välja. Nad vestlesid igasugustest huvitavatest asjadest ja naersid palju. Proua Sai punastas vahetevahel ja ka härra Seebimulli kõrvad hakkasid vahetevahel õhetama.

Samuel ja Susanna pilgutasid aeg-ajalt teineteisele silma ning vahetasid paljutähenduslikke pilke.

„Tegelikult on isegi hea, et su võlupadi ei toiminud enam pärast Fernando koerustükki,” ütles Susanna Samuelile järgmisel päeval rahulolevalt. Isa ja proua Sai olid läinud teatrisse ja lapsed olid üksi kodus.

„On jah hea,” oli Samuel nõus. „See on kindla peale hea asi. Ma ei oleks enam ühtegi raamatut oma padja all välja kannatanud.”

„Ja sul polegi vaja teada, kuidas see ema romantiline romaan edasi läks.”

Susanna hakkas itsitama ning ka Samuel mui-gas. Aga siis ütles vend midagi sellist, et Susannale jäi naer kurku kinni.

„Sellepärast ma selle padja alt ära võtsingi,” ütles Samuel.

„Mille?” suutis Susanna hetke pärast küsida.

„Ema romaani,” seletas Samuel. „See ei olnudki mul öösel padja all. Ma võtsin selle kohe ära, kui te olite minema läinud, ja hommikul enne ema tulekut panin tagasi.”

Susanna vahtis vennale hämmeldunult otsa. „Nii et sa ei teagi, kas padjas oli veel võluvõimu või mitte?”

Samuel raputas pead. „Ma ei tahtnudki teada.”

„Võib-olla oli see täiesti korras!” jäi Susanna mõt-
tesse. „Nüüd on see muidugi prügimäel muu prahi
all ja keegi ei oska arvata, et see on võlupadi.”

„Väga võimalik. Kui mitte...”

„Kui mitte mida?”

„Kui mitte mõni seda üles ei leia.”

„Isver!” ehmatas Susanna. „Kas sa arvad, et kee-
gi võib su võlupadja prügimäelt leida ja seda kasuta-
ma hakata?”

„Ega see võimatu ole. Ema õmbles sellele uue
katte, nii et see ei näinudki enam väga kole välja.”

Lapsed ei rääkinud oma kahtlusest isale ega aru-
tanud seda rohkem ka omavahel.

Nad oleksid kogu loo üldse ära unustanud, kui
mitte linna peal poleks varsti huvitav kuulujutt liik-
vele läinud.

HELISEV MUUSIKA

Keegi proua Lehiste naiste õmblusklubist oli
ühel pühapäeval kuulnud kirikuteel järsku
väga kaunist laulu. Laulja hääl oli nii puhas
ja helisev, et proua oli esimese hooga arvanud ehtsat
inglit laulvat – oli ta ju teel kirikusse.

Proua Lehiste vaatas ringi, aga ei näinud ei ing-
leid ega ühtegi noort naist, kellele see hurmav hääl
oleks võinud kuuluda. Ümbruskonnas ei paistnud
inimesi liikuvat.

Tõsi küll, eemal tee ääres seisis Hull Manda. Eit
oli jälle kerjamas nagu tihtipeale varemgi. Kirikus
käivad inimesed annetasid Mandale haletsusest ikka
mõne mündi või kaks.

Niisiis seisis Hull Manda jälle tee ääres, jooksid rakil, riided sama räpased kui alati ja käsi valjalt murtud. Proua Lehiste nägi, et ta suu liigub. Ja samal ajal kuulis ta ka helisevat laulu. Ometi ei olnud ju võimalik, et laulja oli Hull Manda ise! Täiesti naeruväärne mõte! Iga linnaelanik teadis, et Hullul Mandal oli koba ja kähisev vanaeidehäääl ning ta ei pidanud isegi võtta.

Proua Lehiste astus lähemale ja vaatas ringi. Lähedalt tegid mõned poisinolgid tema kulul nalja. 'Ta ootab, et kohe hüppab põõsa tagant välja paar jonglust ja tal on hea põhjus nendega veidi pragada. Aga nagu oeldud, ei paistnud lähedal ega kaugel kedagi muud olevat kui Manda.

Proua Lehiste oli kerjusele päris lähedale jõudnud ja tundis selgelt tuttavat haisu. Samuti nägi ta selgelt Manda harrast ilmet, suletud silmi ja saulunud nina.

„Inglukoos meid saadab sääl, pehme valgo pilve pääl...” lõõritas Manda edasi, kuni proua Lehiste hüüdis teda nimepidi.

Manda avas silmad ja katkestas heliseva laulu. 'Ta naeratas nii, et suust paistsid igemed paari harva pruuni hambaga.

„Kas provva tahab Mandale mündi anda?” kähistas ta ja sirutas konksus sõrmedega peo proua

Lehiste poole. Too seisis, suu ammuli, eide ees ja ahmis hämmeldusest õhku.

„Kas sina laulsid äsja?” ei suutnud proua Lehiste oma silmi ja kõrvu uskuda.

„Mina neh siin ajaviiteks leelotan,” vastas Manda ja kõkutas naerda.

„Aga kuidas sa... kus sa... kuidas sa järsku nii imekaunilt laulda oskad?” kokutas proua Lehiste.

„Ma olen tsipake arjutand. Ku muud tegemist ka põle...”

„Tõesti imeline lugu!” kiitis proua Lehiste ja pani hardalt sõrmed risti. „Ime on tõepoolest juhtunud!”

„Kuda rahaga jääb?” küsis Manda kärsitult oma otsekoheisel kombel ja proua Lehiste otsis kärmes-
ti rahakoti välja. Ta kummutas terve kukru Manda pihku tühjaks. Münte oli nii palju, et kõik ei mah-
tunudki kõhna määrdunud pihku, vaid osa kukkus
tee peale. Manda jäi neid üles korjama, aga proua
Lehiste kiirustas kiriku poole. Mõne aja pärast kuu-
lis ta jälle sedasama uskumatult kaunist häält tae-
vainglitest laulmas. Ilmselt oli Manda mündid kok-
ku korjanud ja ootas uut möödujat. Kirikuhärrale
peab tingimata sellest imest rääkima, mõtles proua
Lehiste erutatult ja pigem jooksis kui kõndis kogu
ülejäanud tee.

Kui proua Lehiste seda lugu kirikulistele rääkis,
arvasid kõik, et proual pole peaga asjad päris korras.
Ent peagi pidid nad tõdema, et lugu oli siiski sula-
tõsi. Kirikuhärra kuulutas selle taevalikuka imelise
ja Hullust Mandast tehti kohemaid kirikukoori oma
laulja. Eidele leiti kiriku lähedalt majast ka kogu
ärklituba elamiseks ning talle hakati ehtsat palga
maksma. Muidugi pesti ta ka saunas puhtaks ja tal-
le osteti uued riided. Vanad haisvad kaltsud viisiti
minema ja selle vastu Manda ei puigelnudki. Ainuke
asi, millest vanamoor ei nõustunud loobuma, oli ühe
viletsavõitu õhuke padi.

Mõni aeg pärast seda imelist juhtumit härra Seebi-
mull ja proua Sai abiellusid. Härra Seebimullil oleks
olnud võimalus pidada linna uhkeimad kirikupul-
mad, aga kui ta kuulis, et laulatusele tuleks esinema
Hull Manda, pani ta proua Saiale ette lihtsalt regist-
reerimistseremooniast. Proua Saiale oli see koguni
kergendus, sest ta ei tahtnudki pulmi, mida tuleks
jõllitada terve linna rahvas.

Varsti pärast seda, kui proua Saiast sai proua
Sai-Seebimull, reisisid tema ja härra Seebimull
Hispaaniasse pulmareisile. Nad leisisid kaks nädalat
rannas päikese käes ja mulistasid soojas Vahemeres

alati, kui tuju tuli. Nad jalutasid käsikäes nagu noored armunud mööda pikki laiu puiesteid ja ostsid müügi-putkast kord värvilise siidist lipsu härra Seebimullile, kord kivikestest meisterdatud kaelakee tema värskele prouale. Nad üürisid isegi mootorratta ning tegid lähedal asuvatesse küladesse ja väikelinnadesse väljasõite. Nad veetsid igapidi meeldivat pulmareisi.

Pulmareisi viimase päeva hommikul jalutasid härra ja proua Seebimull harjumuspäraselt arvukate müügilaudadega palistatud teed mööda. Ajaleheputka ees nad peatusid ja heitsid pilgu selle päeva uudiste pealkirjadele. „Suur pangarööv Londonis”, seisis ingliskeelse ajalehe esiküljel. Proua Seebimull oli haritud naine ja oskas väga hästi inglise keelt. „Koer päästis perekonna tulekahjust”, oli kirjutatud saksakeelse ajalehe esiküljel. Härra Seebimull oli koolis saksa keelt õppinud ja mõistis seda mõnevõrra. Just siis, kui nad kavatsesid teed jätkata, torkas härra Seebimullile silma hispaaniakeelne ajaleht ja ta jäi nagu naelutatult seisma.

Ta vahtis tõtt oma endise naisega!

Seal see oli, ajalehe esiküljel, mustvalge, aga suur ja selge pilt Katariina Seebimullist ning hiigelsuure tähtedega hispaaniakeelne tekst, ent tema ei mõistnud mitte tuhkagi.

See-eest mõistis ta uus abikaasa. „Kas see pole mitte...?” imestas ta ja vaatas küsivalt härra Seebimulli poole.

„On jah!” hüüatas härra Seebimull. „Taevas hoidku, millega ta nüüd on hakkama saanud? Mitte et mind nii hirmsasti huvitaks, millega ta viimasel ajal tegeleb, aga kui ta on lausa lehe esiküljel, siis on

ilmselt midagi juhtunud. Ta näeb ka nii halb välja. Mis seal on kirjutatud?"

Saara Sai-Seebimull võttis restist ajalehe ja uuris teksti lähemalt.

„Sandy-Landy sukkipüksivabrik ja Sunny Toe solaariumifirma pankrotis. Omanik süüdistab mees-sõpra pettuses,” luges proua Sai-Seebimull ja raputas pead.

„See on see närune börsimaakler Vinger!” hüüatas härra Seebimull. „Järelikult ta ongi lurjus! Ma hoiatasin Katariinat tema eest, aga ta ei uskunud. Katariina andis talle kõik oma raha ja nüüd, selle peale võin kihla vedada, on ta rahast lage.”

Nad maksid kioskimüüjale ajalehe eest ja istusid lähimale pingile seda lugema. Täpselt nii, nagu härra Seebimull arvas, oligi juhtunud. Politsei otsis Vingerit taga, kuid too oli kogu rahaga nagu maa alla kadunud ja loomulikult ei olnud tal kavatsustki Katariinaga abielluda. Naine polnudki enam sellest huvitatud, nagu võis arvata.

Kui värske proua Sai-Seebimull oli terve artikli ette lugenud, istusid mõlemad tükk aega ja olid lihtsalt vait. Härra Seebimull näris mõtlikult vuntse.

„Kas seal oli midagi Katariina edasisest elukäigust mainitud?” tahtis ta teada.

„Ei olnud,” vastas proua Sai-Seebimull.

„Siis hakkab ta ilmselt jälle juuksuriks,” arutles härra Seebimull. „See on ainuke töö, mida ta oskab teha. Investeeringute asjus on ta lootusetu.”

Proua Sai-Seebimull võttis härra Seebimulli käe oma käte vahele ja vaatas talle tõsiselt otsa.

„Mida sa nüüd kavatsed teha?” küsis ta ettevaatlikult.

„Mis asjus?”

„Katariina asjus.”

„Mitte midagi. Absoluutselt mitte midagi,” kinnitas härra Seebimull. „Mul ei ole Katariina suhtes mitte mingeid plaane. Ta peab ise hakkama saama.”

Nii öelnud, murdis härra Seebimull hispaaniakeelse ajalehe kokku ja viskas selle prügikasti.

Härra Seebimull kallistas oma värsket abikaasat kõigest väest. „Sa oled mulle nii kallis!” ütles ta ja andis proua Sai-Seebimullile muski. „Ja mu lapsed on mulle nii kallid! Kunagi räägin ma sulle Samueli loo tervenisti ära. Ta on üks ütlemata tubli poiss!”

„Ma tean,” noogutas proua Sai-Seebimull pead. „Ma olen seda alati teadnud. Ma ei imestaks, kui temast saaks suurena kirjanik. Ja Susanna hakkab arvatavasti tegelema loomadega, see sobib talle nii hästi.”

Härä Seebimull naeratas ja heitis pilgu käekella-
le. „Mõtle, mõne tunni pärast olemegi jälle kodus!”
„Jälle kodus!” õhkas ka proua Sai-Seebimull igat-
sevõlt ning võttis oma kallil abikaasal ümbert kinni.
„Aeg on lennujaama minna! Lapsed ootavad.”

SISUKORD

Samuel Seebimulli perekond	5
Proua Vares	13
Samuel pingutab tõesti	20
Geograafia kontrolltöö	29
Mälumäng	37
Inglise keel	47
Ajaleheartikkel	53
Väga tähtis kõne	58
Televisiooniesinemine	64
Autogrammijahtijad	72
Võlupadi on kadunud	82
Ülestunnistus	90
Hull Manda	97
Hirmus plaan	105
Valvekoer Fernando	113
Saatustlik pesupäev	120
Sulesadu	129
Proua Seebimullil saab villand	137
Uus lehekülg	144
Proua sai tuleb lõunale	153
Helisev muusika	161